

ŽALTÁŘ

ČILI

KNIHA ŽALMŮ.

PODLE »BIBLE ČESKÉ«

K DENNÍM MODLITBÁM UPRAVIL A VYDAL

Dr. JAN HEJČL.

V PRAZE 1922,

Cyrillo-Methodějská knihtiskárna V. Kotrba. — Nákladem dědictví
sv. Jana Nepomuckého.

IMPRIMATUR.

Pragae, 3. Augusti 1922.

Antonius Podlaha,
episcopus Paphiensis, vicarius generalis.

Nr. 13.478.

Úvod.

Žalm jest nábožná píseň, kterou zpívali Hebreové s průvodem strunových nástrojů. Takových písní, za zvláštní součinnosti Ducha sv. napsaných, církev katolická počítá jedno sto a padesát. Žaltář býval od pradávna dělen na pět knih, t. j. menších sbírek žalmů, pořízených od několika sběratelů různých dob. Nelze rozumně popírat, že čelným původcem písní žaltářových jest David, nebo naopak tvrditi, že možno toliko málo těch písní jmenovanému králi připisovati. Dle šetření Schlöglova pocházejí od Davida Žž 1—40; 50—64; 67—69; 85; 100; 102; 108; 109; 137—144.⁸ tedy úhrnem sedmdesát dva žalmy. Velmi pravd^ě podobno jest, že jsou téhož původu Žž 41 a 42; 70; 90—106; snad i Žž 110—117; 135. Dle toho jest úhrnem Davidových žalmů asi jedno sto, tedy dvě třetiny žaltáře. Není mnoho žalmů, složených za dob Esdrášových a Nehemjášových nebo dokonce za dob machabejských.

Úvod.

Některé žalmy byly původně písnně soukromých jednotlivců, později pak bylo jich používáno k veřejné bohoslužbě. Jiné žalmy vznikly již proto, aby jimi byl Bůh při veřejných službách Božích slaven. Aby žalmy, jež byly původně písnně soukromníků, k bohoslužbě lépe se hodily, byly od povolaných činitelů poněkud pozměněny, rozšířeny, zkráceny, rozděleny nebo spojeny. Takto stal se žaltář bohoslužebným zpěvníkem a modlitební knihou starozákonné církve a tím býti nepřestal ani v církvi Kristově. Pán i apoštolové rádi se dovolávají žalmů, Pán umírá se slovy žalmů na rtech (Ž 21, 2. srv. s Mt. 27, 46; Ž 30, 6. srv. s Lk. 23, 46). Ježto Pán zpíval při poslední večeři žalmy s apoštoly (Mt. 26, 30; Mk. 14, 26), a že bývaly složkou veřejné bohoslužby israelské, snadno lze si vysvětliti, že byly pojaty do mešních obřadů, do pravidelných veřejných pobožností, konaných v ustanovené hodiny a proto zvaných »Hodinky církvní«, do všech ostatních bohoslužebných úkonů, a že věřící i v soukromí rádi se modlili a zpívali žalmy. Proto byl žaltář záhy přeložen do jiných jazyků, ve kterých se konala veřejná bohoslužba. Žaltář byl jednou z prvních knih, kterou celou přeložil do řeči staroslověnské buď sám sv. Cyrill nebo spolu s bratrem Methodem. Český žaltář vytištěn byl poprvé v Praze r. 1487.

Ohledem na obsah lze žalmy jaksí rozdělití a seskupití na:

a) chvalo zpěvy v užším významu slova, čili hymny, které buď 1. oslavují Boha, jeho vznešenost, velebnost, velikost, všemohoucnost, spravedlnost, věrnost, milostivost, milosrdenství a jiné vlastnosti

(na př. Ž 8; 18; 28), nebo 2. vzdávají Bohu díky (na př. Ž 102; 107). Sem patří 3. žalmy dějinné čili národní, jež vypočítávají dobrodini Boží, kterých se dostalo v minulosti národu israelskému a za něž má býti Bohu věčně vděčen (na př. Ž 77; 80).

b) Prosby čili žalmy prosebné vyprošují na Bohu nějakou milost (na př. Ž 4; 5; 10; 27). K nim se druží *a)* žalozpěvy (elegie), líčící bídu lidskou vůbec nebo zvláštní tíseň žalmistovu; básník v nich hledá a nalezá útěchu, proto slují také »žalmy potěšné«; žalmy, popisující bídu mravní a dovolávající se Božího smilování, slují žalmy kající (Ž 6; 31; 37; 50; 101; 129; 142). K žalmům prosebným druží se *b)* tak zvané žalmy zaklínací, kterými žalmista dovolává se spravedlnosti a svatosti Boží, aby zmizela se světa bezbožnost a nespravedlnost (na př. Ž 34; 51; 53; 54; 58; 59). Aby jim bylo dobře rozuměno, třeba uvážiti: Žalmista nepřeje zla svým bližním z osobní nenávisti nebo pomsty, tím méně chce někomu z této pohnutky cosi zlého samovolně učiniti. Žalmista má v nenávisti bezbožnost a zločinnost, která úctu, příslušnou jedinému pravému Bohu vzdává nicotám, která vraždí, plení, utiskuje bohobojné proto, že se bojí Boha; básník si přeje, aby ty zločiny zmizely; mělo-li se státi tak, bylo třeba, by zločinci nenapravitelní se světa zmizeli, vymřeli. Budou-li řádití bez-trestně dále, a budou-li přes to blahobytem oplývati, jest nebezpečí, že i ctitelé Boží vidouce to a pozorující, že údělem zbožných bývá namnoze utrpení, odpadnou od Boha, i vyhyne bohobojnost a s ní i mravnost se světa. Dovolávati se světské moci bylo málo platno, ježto veřejné úřady nečinily své povinnosti, ale zneužívaly své moci samy. Žalmisté byli tou vše-

Žalm 1.

obecnou znemravnělostí (korupcí) do duše roztrpčení, i poroučeli své bolesti a stesky Bohu, nejvyššímu řediteli řádu právního i mravního. Boha se dovolávali, ježto šlo popředně o zájmy jeho. Své city a přání vyslovují žalmisté nejednou ze široka, jako činívají lyričtí básníci vůbec.

c) Poučné čili mudroslovné žalmy vstěpují a prohlubují život dle zjeveného náboženství (na př. Ž 110; 111; 118; 124).

d) Žalmy prorocké (mesiášské), které předpovídají budoucího Vysvoboditele příchod, království (Žž 2 a 71), kněžství (Ž 109), utrpení (Ž 21), smrt a vzkříšení (Ž 15), zasnoubení se Mesiášem s církví (Ž 44).

Věrouka a mravouka žalmů nedosahuje sice výše nauky náboženství zjeveného v Novém zákoně, ale jest bohatá, čistá, vznešená a převyšuje vysoko náboženskomravní cenu náboženských písní jiných národů starého Východu. Křesťan, modlící se žalmy, jejichž původcem jest Bůh, protkává je myšlenkami evangelickými.

PRVNÍ KNIHA ŽALMŮ (Ž 1—40).

Ž 1. Blaze spravedlivým (v. 1—3), běda hříšníkům (v. 4—6).

- 1 Blaze muži, který nikterak
 podle rady bezbožných nechodí,
 na cestu hříšníků nevstupuje,
 ve sboru posměvačů neseďá;

Žalm 1.

- 2 ale v zákoně Páně má zálibu svou,
v zákoně jeho přemýšlí ve dne v noci.
- 3 Jako strom bývá, štípený
u tekoucích potoků,
jenž dává ovoce časem svým,
jehož listí neuvadá;
všecko, co podniká, daří se.
- 4 Nikoliv tak bezbožní, nikoliv tak;
ale jako pleva, již vítr se země svívá.
- 5 Protož bezbožní na soudu neobstojí,
ani hříšníci ve sboru spravedlivých.
- 6 Neboť Hospodin zná cestu spravedlivých,
kdežto cesta bezbožných záhubou končí.

Ž 1 jest proslov celého žaltáře. — V. 1. »cesta« = smýšlení nábožensko-mravní a život dle něho. — V. 5. Mesiáš bude tříbiti zrna a plevy; při tom tříbení duchů se ukáže, co v kom jest (Lk 2, 34). Zrno, t. j. spravedlivé shromáždí ve sbor, kterému se dostane mesiášského blaha, bezbožní budou z toho sboru spravedlivých vyloučeni, nedostane se jim štěstí mesiášského; to bude jejich zkáza. Tříbení duchů vyvrcholí a ukončí se při posledním soudu. — V. 6. »zná« = schvaluje a odmění »cestu«, t. j. život spravedlivých; pečuje o ně také, kdežto bezbožné (nekající) ponechává svému osudu — záhubě. — Církev oslavuje žalmem tímto své světce, i samého Krista Ježíše nejspravedlivějšího. Byliť světci také pokoušeni ke zlému, byli lákáni do svůdných společností, bývali pro svou zbožnost terčem posměchu, avšak nedali se svést s cesty svatosti, na kterou jim svítil zákon evangelický. Byli a jsou jako stromy,

jejichž kořeny pijí vláhu z hojných proudů milostí Božích. Čím hlouběji pokorou zapouštějí své kořeny, tím více dostává se jim životní nadpřirozené mízy. Jsou a budou věčně svěží, přinášejí ovoce zásluh a budou přesazeni ze slzavého údolí do ráje nadzemského. Bůh provází svým požehnáním vše, co činí.

**Ž 2. Marno je vzpírati se vládě krále
Mesiáše.**

- 1 (Básník :) Proč se bouří národové,
a kmeny kuží marné plány?
- 2 Scházejí se králové země,
vládcové se umlouvají
na Pána a jeho pomazaného:
- 3 (Vzbouření »Roztrhejme jejich pouta
národové:) a jho jejich odvrhněme!«
- 4 (Básník :) Ten, jenž v nebesích sídlí, se směje,
Hospodin se posmívá jim.
- 5 Poté však mluví k nim ve svém hněvu,
ve svém rozhorlení je děsí:
- 6 (Mesiáš:) »Já přec jsem králem od něho učiněn
na Sionu, jeho svaté hoře!
- 7 Hlásám výrok Hospodinův:
(Hospodin:) Pravilť ke mně: »Syn můj jsi ty,
já dnes zplodil jsem tě.
- 8 Požádej, a dám ti národy v majetek,
a v tvé vlastnictví končiny země.
- 9 Ovládej je železnou holf,
a jako nádobu z hlíny je rozbij!«

Žalm 2.

- 10 (Básník:) Teď tedy, králové, buďte moudří,
přijměte výstrahu, vládcové země!
- 11 Služte Hospodinu s bázní,
jásejte mu s uctivým chvěním.
- 12 Podvolte se příkázáním,
by se Hospodin nerozhněval,
ať není vaše cesta vám zkázou;
můžeť snadno vzplát hněv jeho.
- 13 Blaze všem, kdo doufají v něho!

Obsah Ž 2: Pohané nadarmo se bouří proti Bohu a jeho pomazanému (v. 1—3). Bůh má pro jejich námahy toliko — úsměv, ale potom, až přijde hodina jeho, strašná slova hněvu (v. 4—6). Jeť pomazaný — syn Boží a jemu dal Hospodin všechny národy, aby nad nimi panoval (7—9). Z toho vyvozuje žalmista naučení, aby se podrobili všichni žezlu pomazaného syna Božího (10—13). — V. 2. »p o m a z a n ý«, hebrejsky mášíach (z toho Mešias), řecky christos (z toho Kristus), slul ve S. z. vůbec kněz nebo král, zejména David. Nový zákon viděl v »p o m a z a n é m« žalmu 2. Ježíše Krista, pravého Syna Božího a v říši jeho církev katolickou. (Sk. 4, 25—28). — V. 4. »S m ě j e s e« (po lidsku mluveno) jsa si vědom své nesmírné převahy nad nepřáteli. — V. 6. Na Sionu byl Davidův palác, tam byl také nový svatostan, do něhož byla přenesena archa úmluvy. Sion měl býti východištěm říše Mešiasovy (Srv. Ž 109, 2). — V. 7. Mnozí sv. Otcové vykládají »d n e s« o věčném synovství Kristově. — V Ž 2. podivuhodně nastíněny jsou osudy církve katolické. Sotvaže se Mešias v Betlemě narodil, již vystoupil proti němu král —

Žalm 3.

Herodes. Od té doby kolik císařů a velmožů brousilo meče až do dneška, by rozťali jimi »pouta«, která také jim církev jménem Božím ukládá! Kolik Neronův, Julianův, Napoleonův, Josefův . . . Přeli se mezi sebou o hranice a jiné zájmy, ale boj proti Kristu a jeho říši je spojoval, jako byl sjednotil kdysi Piláta a Heroda. Kolik krve vyřinulo se ze žil neohrožených bojovníků za tuto říši od nevinných dětí betlemských až do dneška! A výsledek všeho? — Kristus a jeho říše žije, vládne a panuje!

Ž 3. Ranní modlitba pronásledovaného.

- 2 Pane, jak četní jsou, kteří mne sužují!
Mnozí proti mně povstávají,
3 mnoho těch, kteří o mně říkají:
»Není mu pomoci u jeho Boha.«
4 Ty však, Pane, jsi štítem vůkol mne;
slávou mou, a ty hlavu mou zdviháš.
5 Hlasitě volám k Hospodinu,
a on mne vyslýchá se svaté hory své.
6 Klidně jsem si lehl a usnul,
a vstal jsem, ježto Pán mne podpírá.
7 Nebojím se tisíců lidu,
který se vůkol mne utábořil.
Povstaň, Pane, pomoz mi, Bože můj!
8 Vždyť jsi rozbil mým odpůrcům čelisti,
zuby bezbožných roztříštil jsi.
9 U Pána pomoc jest, a nad tvým lidem tvé
požehnání!

Obsah Ž 3: Pěvcův nebezpečný stav (v. 2 n). Důvod, proč důvěřuje v Boha (v. 4 n). Další důvod té důvěry (v. 6. 7 a) Modlitba, by Bůh zase jako jindy na pomoc přispěl (v. 7 b—9). Dle nadpisu je tato píseň »Žalm Davidův, když utíkal před Absalomem, synem svým.« Viz o tom 2 Sam. 11, 15—18. — V. 5. »svatá hora« Hospodinova byl Sion, kde nad cheruby sídlil. Tam se David modlival, tam docházel splnění svých tužeb. — V. 9. V tísní, které se žalmista dotýká, neběží jen o něho samého, ale jde o lid israelský, o lid Boží. — Také Kristus a po něm i s ním jeho matka, jeho služebníci, zejména mučedníci byli ne jednou se všech stran obklíčení nepřáteli, ano církev jest ustavičně obstoupena četnými odpůrci. Křesťan sotva si v noci maličko byl odpočal, vstává k novému boji, který denně jitem počíná. Co činiti? S důvěrou skálopevnou prositi za pomoc jak to činili mučedníci. Té se nám dostane, i zvítězíme!

Ž 4. Večerní modlitba sklíčeného.

- 2 Když jsem volal, vyslyšel mne
Bůh, jenž chrání moje právo;
v soužení jsi uvolnil mi;
slituj se nade mnou, vyslyš mou modlitbu.
- 3 Pokolení mužů, jak dlouho
bude čest má na potupu?
Proč máte zálibu ve věcech marných,
a proč honíte se za lží?
- 4 Vězte přece, že podivuhodně
Hospodin mne omilostil;

Žalm 4.

Hospodin mne vyslýchá,
kdykoli ho vzývám.

5 Jste-li roztrpčeni, nehřešte!
Čím se v mysli své zabýváte,
toho na svých ložích želte.

6 Podejte obět, jak se sluší,
a mějte důvěru v Hospodina.

Mnoho je těch, kteří praví:

7 „Kdo nám dá dočkati se blaha?“
Vznáší se nad námi jas tvé tváře,

8 Hospodine, udělil jsi
srdci mému radost větší
nežli bývá, kdy mají hojnost
obilí, vína i oleje.

9 Klidně na lůžko uložím se
a také budu spáti,
neboť ty, Pane, sám se staráš,
aby bylo mé bezpečné bylo.

Obsah Ž 4: Dosud býval žalmista vždycky od Boha vyslyšen. To jej opravňuje k naději, že ani tato prosba nebude oslyšena (v. 2). Nepřátelé Davidovi učinili proti němu vzpouru, jakoby mu nepřislušela důstojnost a čest královská (v. 3). Zapomínají, že sám Bůh jej králem ustanovil, a ten Bůh jistě se ho ujme (v. 4—6 b). Proti malomyslnosti klade svou radostnou důvěru (v. 6 c—9). — Myšlenky v Ž 4 vyslovené měl David před jitem, jehož city vyslovil v Ž 3. — Slovy tohoto žalmu může se modliti každý křesťan v jakékoli tísní, zejména je-li pokoušen k malomyslnosti. Hodí se

Žalm 5.

nejlépe k modlitbě večerní. — Církev klade tento Ž také do úst Trpitele nejvyššího (na některé svátky Páně).

Ž 5. **Důvěrná modlitba, by Bůh nevinně pronásledovaného vedl.**

- 2 Slovům mým popřej sluchu, Pane,
povšimni si, kterak vzdychám,
3 pozoruj, že hlasitě křičím,
panovníče můj a Bože můj!
4 Modlím se k tobě z rána, Pane,
vyslyš tedy volání mé;
5 z rána se ti představuji,
a tvou pomoc očekávám.

- Vždyť nejsi Bůh ty, jenž nepravost miluje,
6 nesmí dlít u tebe zlomyslný.
Neobstojí bezbožníci
před očima tvýma.
7 Nenávidíš všech nešlechetných,
vyhlazuješ všecky lháře,
muže krve a podvodníka
Hospodin má v ošklivosti.

- 8 Mně však, ježto je velká tvá milost,
dovoleno vjíť do tvého domu;
smím se klanět u tvé svatyně
v uctivé bázni před tebou.
9 Pane, veď mne ve své správnosti
pro ty, kteří mi úklady strojí,
urovnej před sebou mou cestu.

- 10 Neb není v jejich ústech pravdy,
jejich srdce ničemné jest.
- 11 Zející hrob jest jejich hrdlo,
ačkoli dovedou se lísat.
Za svou vinu ať pykají, Bože,
ať je porazí jejich plány,
pro množství hříchů jejich je vyvrz,
neboť tobě se vzepřeli, Pane!
- 12 A necht se radují, kdož v tebe doufají,
všichni nechať plesají věčně;
buď s nimi, ať se honosí tebou
všichni, kdož milují tvé jméno!
- 13 Neboť ty žehnáš spravedlivci,
štítem své blahovůle, Pane,
takořka nás obklopuješ.

Obsah Ž 5: Pěvec prosí Boha, by vyslyšel modlitbu, kterou provází ranní obět (v. 2—5 ab). Opírá svou důvěru o Boží svatost, která nenávidí zlé, opírá ji též o své čisté svědomí, které mu dovoluje dostaviti se do svatyně (5c—8). Úklady zakuklených, licoměrných nepřátel, kteří jsou plni zlé vůle, mohly by svést žalmistu k tomu, by sešel s cesty Boží. Kéž se to nestane (v. 9). Kéž Bůh pronásledovatele žalmistovy, kteří kazí věc Boží, potře, jak slušno jest a spravedливо (v. 10 n) a kéž ctitele Boží se radují, že jsou zproštěni jejich nástrah (12 n)! — V. 6. »dlíti« jakožto host a požívati ochrany svého hostitele, nebo dokonce s ním jísti (obětní kvas). Nesmí, pokud nezmění svého smýšlení a mravů, účastniti se bohoslužby, blížit se Bohu, nesmí z té

blízkosti vážit radost, jakou se těší níže (v. 8) skladatel tohoto Ž. — V. 11. Kdo padne jednou do hrobu, po tom jest veta; běda, kdo se stane kořistí nenasytných pomluvačů! — I křesťan má na cestě k svému poslednímu cíli mnoho nepřátel, kteří se snaží všemi prostředky, aby ho s cesty spravedlnosti svedli; proto může se modlití zejména ráno slovy tohoto Ž, by Bůh celý den kroky jeho provázel a vedl cestou ctností. — Ježto Spasitel měl tolik nepřátel za času svého utrpení a má jich dosud tolik v těch, kteří pronásledují církev, možno při modlitbě tohoto Ž mysliti na utrpení Páně, které bylo zdrojem požehnání a radosti všem spravedlivým. Také za trpící duše v očišči modlí se církev tento Ž 5.

Ž 6. Kající modlitba v nebezpečí smrti. (První žalm kající).

- 2 Pane, ve svém hněvu mne netrestej,
ve svém rozhorlení mne nekárej!
- 3 Slituj se, Pane, neboť jsem schřadlý;
uzdrav mne, Pane, neb chvějí se kosti mé.
- 4 Také má duše je zděšena velmi,
ale ty, Hospodine, dokavad . . . ?
- 5 Obrat se, Pane, a vytrhni život můj,
zachraň mne pro své milosrdenství!
- 6 Neboť kdo ve smrti je tebe pamětliv,
v podsvětí kdo tobě chválu vzdává?
- 7 Unaven jsem svými nářky,
zaplavuji co noc své lože,
svými slzami smáčím svou postel.

- 8 Zkalilo se hořem mé oko,
zestárlo v kruhu všech škůdců svých.
- 9 Odstupte ode mne všichni zločinci,
vyslyšel Pán mé hlasité lkání.
- 10 Vyslyšel Hospodin mou prosbu,
Hospodin přijímá mou modlitbu!
- 11 Dlužno se hanbit a hrozně se zděsit
veškerým mým nepřátelům,
obrátit se s hanbou rázem.

Obsah: Bída prosebníková, zaviněná hříchem (2—4). Prosba za život, ježto po smrti nemohl by žalmista chváliti Boha, jako jej bude slavit, daruje li mu Bůh život (5 n). Bída žalmistova znova popisována (7 n). V pevné důvěře, že bude vyslyšen, jása, jakoby skutečně již bylo tak se stalo (9—11). — V. 4. »Dokavad . . . nezbavíš mne smrtelného nebezpečí?« — V. 6. »ve smrti« — v říši mrtvých — v podsvětí. — Církev modlí se tento žalm také jménem duší v očistci, jež slovy jeho líčí, jak mnoho jest jim trpěti.

Ž 7. Úpěnlivá prosba nevinně pronásledovaného k nejvýše Spravedlivému.

- 2 Pane, můj Bože, k tobě se utíkám,
zbav mne všech, kteří mne stíhají, zachraň mne,
- 3 aby jak lvi mne neroztrhali,
když není, kdo by mne vytrhl, zachránil.
- 4 Pane, můj Bože, to-li jsem učinil,
je-li nepravost na mých rukách,

Žalm 7.

- 5 oplatil-li jsem svým škůdcům,
nechť padnu, jak jsem zasloužil si,
bezmocně rukou nepřátel svých,
6 ať mne nepřítel stíhá a lapí,
nechť i zdeptá na zemi život můj,
a nechť zašlape do prachu čest mou !
7 Povstaň, Hospodine, ve svém hněvu,
vzkyp a zdvihni se proti mým nepřá-
telům !
Procitni, abys mi pomohl, Pane, můj Bože
ty, jenž jsi ustanovil, by soud byl konán ;
8 shromáždění kmenů nechť obklopí tě,
a ty nad nimi ve výši se posaď.
9 Hospodin soud koná nad národy.
Zastaň se mne, Pane, dle mého práva,
podle mé nevinnosti staniž mi se !
10 Kéž již skončí zloba bezbožníků,
a dej síly spravedlivci Bože,
ty, jenž vyšetřuješ srdce i ledví.
11 Spravedlivá má záštita u Pána jest,
který pomáhá lidem přímého srdce.
12 Bůh je spravedlivý soudce, mocný,
zdali se nemůže rozhněvat každodenně ?
13 Jistě že zase již meč svůj brousí,
lučiště své napjal a míří,
14 přichystal si nástroje smrti,
svoje šípy opatřil ohněm.
15 Ejhle, bezbožník počal špatnost,
bol nosí pod srdcem a rodí zklamání.

- 16 Prohlubeň vykopal a prohloubil,
padl však do jámy, kterou sám učinil.
17 Bol jeho vrací se na jeho hlavu,
padá mu na téměř jeho špatnost.
18 Chválit budu Hospodina
podle jeho spravedlnosti,
a budu opěvovat jméno
Hospodina, Nejvyššího.

Obsah: Pomoc a ochranu proti pronásledujícím! (2 n). Pěvec přísahá, že je nevinný, a že tedy zasluhuje ochrany Boží (4—6). Kéž tedy Bůh, nejvyšší soudce a znatel srdcí lidských povstane a koná soud (7—10). Bůh je vždycky spravedlivý (11 n). Nelze uniknouti jeho trestu (13 n). Špatný člověk zaplete se do svých vlastních osidel (15—17); žal-mista však oslavuje spravedlnost Boží (18). — V. 15—17. »počal« — pojal zločinný úmysl — »bol«, který chce škůdce způsobiti bližnímu, »nosí pod srdcem« jako žena těhotná plod. — Ž 7. možno klásti do úst Krista trpícího; možno modliti se jej za církev bojující i trpící (duše v očistci).

Ž 8. Velebnost Boží zrcadlí se ve hvězdném nebi a v člověku, králi přírody.

- 2 Hospodine, Pane náš,
jak podivuhodné je tvé jméno
po veškeré zemi!
Jeť vysoko na nebi tvoje sláva.

Žalm 8.

- 3 Ze rtů nemluvňat a kojenců
vyvozuješ si mocnou chválu
na vzdory svým nepřátelům,
bys umlčel odpůrce, protivníky.
- 4 Hledím-li na nebesa tvoje,
jež jsou dílo tvých prstů,
na měsíc, na hvězdy, které jsi upevnil,
5 co je člověk, že si ho všímáš,
nebo smrtelník, že o něj pečuješ ?
- 6 Učinils rovna ho bezmála andělu,
slávou a ctí jsi ho korunoval.
- 7 Ustanovils ho nad díly rukou svých,
8 všecko jsi podřídil jeho nohám :
všecek brav a hovězí skot,
ano i zvířata polní ;
- 9 nebeské ptactvo a ryby mořské,
cokoli prochází cestami moře.
- 10 Hospodine, Pane náš,
jak podivuhodné je tvé jméno
po veškeré zemi !

V. 3. Vesmír hlásá tak zřetelně velebu Boží, že i malé dítě ji slyší a usvědčí snadno toho, kdo ji nechce uznati. Takový zahanben byv dítětem mrzí se. — V. 6. Popsána tu sláva a čest, jakou byl korunován Adam v ráji. Patřila-li ta důstojnost prvému Adamovi, patří v míře mnohem větší Adamovi druhému, Ježíši Kristu. Srv. Žid. 2, 9.

**Ž 9. Díky za vítězství nad pohany a prosba,
by Bůh zase zbavil žalmistu útisků.**

- 2 Chci tobě děkovat, Pane, celým svým
srdcem,
chci vypravovat všechny tvé divy,
3 chci radovati se a plesat z tebe,
chci zpívat jménu tvému, Svrchovaný.
4 Byloť ustoupit mému nepříteli;
klesl a zašel před tvým obličejem.
5 Neboť jsi provedl spravedlivě při mou,
zasedls na trůn, spravedlivý soudce.
6 Pokárals pohany, i zhynuli hříšní,
jméno jejich vyhladils na věky věkův.
7 Veta jest po meči nepřítel, zbořils jim města,
není památky po nich jako po zvuku.
8 Hospodin však na věky trůnit bude,
postavil si trůn svůj, aby soudil.
9 On soudí okruh země spravedlivě,
posuzuje národy dle práva.
10 Proto jest Hospodin útočištěm chudému,
pomocníkem v dobách utrpení.
11 I doufají v tebe, kteří znají tvé jméno,
neb neopouštíš, Pane, tě hledajících.
12 Zpívejte Pánu, jenž trůní na Sionu,
zvěstujte mezi národy skutky jeho.
13 Neboť, aby krev pomstil, vzpomněl si
na ně,
nezapomněl na křik ubožákův.

Žalm 9.

- 14 Milostně shlédli jsi, Pane, jak snížen
jsem byl,
15 ty, jenž mne vyzdvihuješ ze bran smrti,
abych vypravoval všechny tvé chvály,
16 ve branách sionských z tvé spásy se
těšil.

Spadli pohané do jámy, svého to díla,
v osidle, jež polékli, chytli se za nohy.

- 17 Dal se poznat Hospodin, jenž soudil,
do díla svých rukou se zapletl hříšník.
18 Hříšníci do pekel se vrátit musí,
každý pohan, jenž na Boha zapomíná.
19 Nebudeť na věky v zapomenutí chudás,
naděje ubohých nebude navždy marná.
20 Povstaň, Hospodine, ať nezpyšní člověk,
ať jsou souzeni pohané před tvou tvář;
21 ustanov jim, Pane, učitele,
aby poznali pohané, že jsou lidé.
22 Proč tak daleko, Hospodine, se staviš,
odvracuješ se v čas utrpení?
23 Zpupnost bezbožného chudása pálí;
kéž se chytí do tenat, která si vymyslí!
24 Chlubíť se bezbožník choutkami své duše,
25 lupič si pochvaluje a pohrdá Pánem;
hříšník ve své nadutosti ho nedbá,
26 myslí si, že není Boha;
poskvrněny jsou cesty jeho vždycky.

Daleko jsou od něho tvé soudy,
na všechny protivníky své s patra hledí.

Žalm 9.

- 27 Říká si v svém duchu: »Neviklám se,
nikdy, nikdy neštěstí nestíhá mne.«
- 28 Ústa má plná zloby, lsti a hoře,
pod jazykem jeho je trýzeň a zkáza.
- 29 Sedává na číhané s bohatými
v skrýších, aby zabil nevinného,
- 30 oči jeho po chudásu slídí.
Číhá v úkrytu jako lev v svém houští,
číhá, aby uchvátil ubohého,
- 31 uchvátil ubohého léčkou ho zadrhna.
Poráží ho, že dlužno mu se krčit,
padá chudás násilnou jeho rukou.
- 32 Říká si v duchu: »Bůh na to zapo-
míná,
odvrátil tvář svou, nic na věky neuvidí.«
- 33 Povstaň, Pane Bože, zdvihniž se ruka tvá,
nezapomínej se nad chudými!
- 34 Proč by měl bezbožník pohrdati Bohem,
a si myslit, že toho nebudeš stíhat?
- 35 Vidíš to, neboť ty trápení a bolu
si všímáš, abys je vzal do svých rukou.
Na tebe jen odkázán jest chudás,
sirotku jen ty jsi pomocníkem.
- 36 Přelom rámě hříšníka, zlovolného,
buď hřích jeho stíhán, ať přestane býti.
- 37 Hospodin bude králem na věky věkův;
vyhynete, pohané z jeho země.
- 38 Žádost ubohých vyslyšíš, Hospodine,
nakloníš ucho své ku přání jejich,

- 39 bys ujal se sirotka a sniženého,
aby již neutlačoval smrtelník z hlíny.

V. 2—3 jest úvod do žalmu. — »děkovat« následujícím žalmem. — V. 6. »pohan« — dnes bychom řekli: nekřesťanský utlačovatel. — V. 11. Hospodinovo jméno »zná«, kdo ho ctí. Na ty si Bůh »vzpomněl« (v. 13). — V. 27. »Ne-
viklám se« — v blahobytu.

Ž 10. **Důvěra pronásledovaného.**

- 2 V Hospodina skládám důvěru svou;
kterak můžete mi radu dávat:
»Prchni do hor jako ptáče činí!
- 3 Neboť hle, hříšníci luk již natahují,
kladou střely svoje na tetivu,
by z temna stříleli na lidi upřímných srdcí.
- 4 Vždyť i základy ráďů tvých podvracejí,
spravedlivý pak co mohl poříditi?«
- 5 Hospodin však — ve svatém chrámu
svém jest;
Hospodin však — na nebesích trůní.
Oči jeho na chudáka hledí,
zraky jeho zkoumají lidské plémě.
- 6 Pán zkoumá svatého i bezbožného;
do duše nemá rád toho, jenž miluje špatnost.
- 7 Dštít bude na hříšné ohnivé uhlí a síru;
bouřný vichor bude kalich jim daný.
- 8 Jeť Pán spravedlivý a miluje správnost;
na to, co slušno jest, patří jeho tvář.

Žalm 11.

V. 2c—4 podává řeč rádců Davidových, kteří se domnívali, že jejich Pán může se zachrániti toliko útekem do hor. David však má tak velikou důvěru v pomoc Boží, že nepokládá za nutno rady té poslechnouti. — V. 7. »kalich« = úděl.

Ž 11. Prosba za Boží ochranu před podlými jazyky.

- 2 (Žalmista :) Pomoz mi, Pane, neboť ubývá
zbožných,
neboť zmizeli spolehliví z lidstva.
- 3 Neupřímně mluvívá druh druhu,
úlisnými rty a dvojm srdcem.
- 4 Kéž by Pán vyplnil všeliké
úlisné rty,
jazyky, jež zpupné řeči mluví.
- 5 (Hrdopyšci:) Říkají: »Jazykem svým zvítězíme,
máme rty své, kdo je naším pánem?«
- 6 (Hlas Boží:) »Pro bídu nuzných a nářek
zubožených
nyní povstanu« — dí Hospodin --
»zařezpečím je, zřejmě se jich
ujmu.«
- 7 (Žalmista :) Slova Hospodinova slova jsou ryzí,
stříbro v ohni přečištěné,
prosté zemin, protříbené sedmkrát.
- 8 Ty, Pane, budeš zachovávatí nás,
chrániti nás před tímto plemenem
věčně.

- 9 Vůkol bezbožní se potulují,
ježto tvá svrchovanost množí lidstvo.

Pochod myšlenek: Žalmista si stýská na proľhanost a licoměrnost lidí (2n). Prosí, by nemohli vše ovládati dryáčnictvím (4n). Bůh odpovídaje slibuje, že se ujme chudášů pronásledovaných od jedovatých jazyků (6). Věrnost a spolehlivost výroků Hospodinových budí v žalmistovi pevnou důvěru, že nedopustí, by stal se obětí lživých a štvavých řečí, třebaže Bůh ve své nevyzpytatelné moci nechává lidi toho druhu množiti se (7—9).

Ž 12. Modlitba stísněného.

- 1 Dlouho-li, Pane, budeš mne dokonce zapo-
mínat,
dlouho-li budeš odvracetí ode mne tvář svou,
2 dlouho-li bude mít starosti duše má, denně
bol srdce mé,
3 dlouho-li bude se vypínat nade mne nepřítel můj?
4 Shlédni a vyslyš mne, ó Hospodine, můj Bože,
vyjasni oči moje, abych snad neusnul do smrti,
5 aby snad neřekl nepřítel můj: »Zdolal jsem ho« ;
kteří mne sužují, plesali by, kdybych se viklal!
6 Já však v milosrdenství tvé důvěřuji,
plesati bude srdce moje ze tvé spásy,
zpívati budu Pánu, který mi učinil dobře,
opěvovat jméno Pána, Nejvyššího.

V. 3. »nepřítel« bezbožník nad spravedlivým žalmistou. — V. 6. Básník je tak přesvědčen, že mu

Bůh »dobře učiní«, t. j. prosbu splní, že mluví, jakoby skutečně již tak bylo se stalo. — Také křesťan může se modlití Ž 12. prospěšně ve svých bojích duchovních.

Ž 13. Bůh nenechá bez trestu všeobecnou bezbožnost.

- 1 Říká si pošetilec v duchu:
»Není Boha.«
Zkažené, ohavné jsou jejich mravy,
není, kdo činil by dobré,
ani jednoho není.
- 2 Hospodin s nebe pozoruje
lidské plémě,
aby viděl, má-li kdo rozum,
hledá-li Boha.
- 3 Všichni se od Boha odchýlili,
všichni jsou zvrhlí,
není, kdo by činil dobré,
ani jednoho.

(Řím 34, 13—18) 13 Hrobem otevřeným jest hrdlo jejich, svými jazyky jednají lstivě, jed hadí jest pod jejich rty. 14 Jejich ústa jsou plna zlořečení a hořkosti; 15 nohy jejich jsou rychlé ku prolévání krve, 16. zkáza a bída na cestách jejich, 17 a cesty pokoje nepoznali. 18 Není bázně Boží před očima jejich.

- 4 Jistě zmoudří všichni zločinci,
kteří zžírají
lid můj jako kdyby chléb jedli,

5 Pána však nevzývají.

6 Pak náhle zhrozí se, neboť Pán je
s rodem spravedlivých ;
úmysly vaše s chudým se zhatí,
jeť Pán naděje jeho.

7 Kéž přijde se Sionu Israelovi spása !
Až Pán obrat zjedná v osudu lidu svého,
plesat bude Jakob, veselit se Israel.

V. 1. »pošetilec« — bezbožník, který žije tak, jakoby Boha nebylo. — V. 4. »zmoudří«, až Bůh počne je trestati. — V. 7. Jakob = Israel = národ israelský.

Ž 14. Vzor spravedlivého, který smí s Bohem obcovat a čekat od něho ochranu.

1 (Poutník před »Pane, kdo smí být hostem
branou svatyně:) ve tvém stánku,
aneb kdo přebývat na tvé svaté
hoře ?«

2 (Bůh ústy pro- »Kdo žije bezvadně a koná
roka:) spravedlnost :

3 Ten, kdo upřímně smýšlí ve svém
srdci,
s pomluvou na jazyku nepo-
bíhá,
nečiní žádné křivdy bližnímu
svému,
aniž hanu vznáší na své druhy ;

Žalm 14.—15.

- 4 zlomyslníka kdo zavrhuje,
ale váží si ctitelů Hospodino-
vých ;
přísahy, kterou se zavázal bliž-
nímu, neruší,
5 kdo svých peněz na lichvu ne-
půjčuje,
a proti nevinnému úplatků ne-
bere.
Kdo takto jedná, nebude viklat
se na věky !«

V. 5. »nebude se viklati« — bude pevně státi, jsa chráněn od samého Boha, který ho pokládá za svého hosta a chráněnce. — Chránil-li Bůh svaté starozákonné, chrání tím více spravedlivce zákona Nového. Chrání je zejména tím, že dal jim anděly strážné. Obraz spravedlivce tu nastíněný zrcadlí se nejdokonaleji v Kristu, proto možno žalmem 14. ho slaviti.

**15. Štěstí žalmistovo z toho, že Bůh je
nejvyšší dobro jeho.**

- 1 Zachovej mne, Hospodine,
neboť v tebe důvěřuji.
2 Říkám Pánu: »Bůh můj jsi ty ;
nemám dobra mimo tebe.«
3 Svatým, kteří jsou v zemi jeho,
těm plní podivně všechna má přání.

- 4 Mnoho mají utrpení
kteří se za bohy jinými honí.
Nebývám ve sboru jejich pro krev,
jména jejich ni neberu do úst.
- 5 Pán je můj dědičný podíl a kalich;
tys ten, jenž úděl můj zachováváš.
- 6 Podíl mi připadl v rozkošném kraji;
moje dědictví též mi se líbí.
- 7 Velebím Pána, jenž dal mi rozum,
k tomuť i v noci mě svědomí pudí.
- 8 Mám Pána stále na zřeteli,
maje ho po pravu, neviklám se.
- 9 I plesá srdce mé a jásá jazyk můj;
odpočívá též tělo mé v pokoji.
- 10 Neboť nenecháš duše mé v podsvětí,
a svému svatému nedopustíš,
aby zakusil porušení.
- 11 Dáš mi poznati cesty k životu,
radostí před tváří svou mne naplníš;
jeť plno rozkoše v pravici tvé vždycky.

Sv. Petr (Sk 2, 25 --28) uvádí v. 8—11b tohoto Ž a tvrdí, že ta slova pronesl David o Kristu předpověděv jimi, že vstane z mrtvých. Podobně sv. Pavel tamže 13, 35. Proto býval Ž 15. vždycky pokládán za Ž prorocký (mesiášský). — Dle toho výkladu prosí Kristus jako člověk Otce, aby ho »zachoval« (v. 1.) od smrti, t. j. aby jej vzkříšením ze smrti vytrhl. V. 4. »krev« tékala při bohoslužbách pohanských z lidských obětí. — Žalmista nechce cizí

- 6 Já k tobě volám, neb vyslýcháš mne, Bože,
nakloň ke mně své ucho a slyš má slova.
- 7 Učiň div milosti, spáso doufajících,
kteří se skrývají u tebe před tvými odpůrci.
- 8 Střež mne jako zřítelnici oka,
ve stínu svých křídel uschovej mne,
- 9 před lidmi bezbožnými, kteří mne sužují,
před nepřáteli, kteří mne obklíčili.
- 10 Tlustou blanou zavřeli svá srdce,
ústa jejich mluví řeči zpupné.
- 11 Aby mne srazili, kolem mne se shlukli,
upřeně hledí, jak by mne svalili na zemi.
- 12 Číhají na mne jak lev, jenž po lupu dychtí,
a jako lvíče, které sedí v skrýši.
- 13 Povstaň, Pane, postav se proti nim,
sraz je;
vysvobod' mne od bezbožníků mečem svým,
- 14 od nepřátel rukou svou Hospodine,
od lidí z hlíny, jichž údělem tento život jest.
Cos jim schoval, ať naplní útroby jejich,
ať se tím nasytí, a zbytek odkáží dětem !
- 15 Já však, jsa nevinný, patřit budu na tvář
tvou,
do syta na tvou velebu, až se ukáže.

V. 14. Bůh tresty za hříchy »schová v á« ; až přijde hodina jeho, stihne jimi hříšníky, otce i děti. Proti tomu spravedlivý žalmista pocítí sladkou přítomnost Boha vysvoboditele (v 15). Ta sladkost dojde vrcholu v nebesích. Právem lze mítí za to, že

zableskla duší jeho naděje na radost posmrtnou, která plyne z blaživé přítomnosti Boží jeho přátelům, světcům. — Také křesťana, pronásledovaného proto, že snaží se svatě žítí, Bůh chrání jako zřítelnicí oka svého, dává mu již tu na zemi a dá mu dokonale po smrti okoušeti, jak sladko jest býti blízko Bohu, žítí s ním v ustavičném styku.

Ž 17. Píseň díků za dlouholetou podivuhodnou ochranu Boží.

- 2 Chci tě milovat, Pane, má sílo !
- 3 Hospodin tvrz má jest, a mé útočiště ;
on je také vysvoboditel můj.
- 4 Bůh můj je pomocník můj, budu v něj
doufat ;
obránce můj, roh mé spásy, můj ochránce.
Chválil jsem a vzýval Hospodina,
a tak nepřítel svých byl jsem zbaven.
- 5 Obklíčily mne totiž hrůzy smrti,
přivaly zloby mne poděsily.
- 6 Hrůzy pekelné mne obklíčily,
náhle mne překvapila tenata smrti.
- 7 V soužení svém vzýval jsem Hospodina,
Boha svého jsem se dovolával ;
i vyslyšel ze svého svatého paláce hlas můj,
nářek můj před ním došel jeho sluchu.
- 8 Pohnula a zachvěla se země,
hory v základech rozkolísaly se,
zatřásly se, neb se na ně hněval.

Žalm 17.

- 9 Počal vystupovat kouř když se hněval
a oheň před jeho tváří zanítil se ;
uhlí od něho se rozpálilo.
- 10 Nebesa naklonil a dolů se snesl,
mrákotu maje pod nohama.
- 11 Vystoupil na cheruby a pak letěl,
na perutech větrných se vznášel.
- 12 Z temnot učinil si skrýši svoji ;
v kruhu kolem sebe měl svůj stánek —
černající se vodstvo oblaků ve vzduchu.
- 13 Před zábleskem jeho obličeje
mračna táhla, kroupy a řěřavé uhlí.
- 14 Tu počal Hospodin hřímati s nebe dolů,
Svrchovaný vydávati hlas svůj ;
krupobití, a pak řěřavé uhlí.
- 15 I vyslal střely svoje a rozptýlil je,
blesky své rozmnožil a poděsil je.
- 16 Tu se ukázaly prameny vodní,
odkryty byly základy zemského kruhu,
žes jim počal hrozit, Hospodine,
protože zavanul dech tvého rozhorlení.
- 17 Vztáhnuv ruku s výše uchopil mne,
ze spoust velké vody vytáhl mne.
- 18 Zbavil mne protivníků mých, velmi moc-
ných
a mých nepřátel ; byliť silnější mne.
- 19 Přepadli mne náhle v den mé tísně,
ale Hospodin byl obráncem mým.

Žalm 17.

- 20 Vyvedl mne na prostranství volné,
vysvobodil mne, že jsem se mu líbil.
- 21 Odplatil mi Pán dle mé spravedlnosti,
a dle čistoty rukou mých odměnil mne.
- 22 Nebo dbal jsem Hospodinových cest,
bezbožně jsem se nespustil Boha svého.
- 23 Měť jsem na očích všecka jeho práva,
a jeho příkazů jsem neodmítal.
- 24 Byl jsem bez úhony vůči němu
a své nepravosti jsem se střehl.
- 25 Ano, odměnil mne Pán dle mé správnosti,
a že ruce mé čisty jsou před jeho tváří.
- 26 Neboť ke svatým se chováš svatě,
k mužům bez úhony bezúhonně,
- 27 s vybranými vybraně si vedeš,
s úskočným však dle jeho úskočnosti.
- 28 Neb ty lid ponížený zachraňuješ,
ale oči pyšných ponižuješ.
- 29 Neb ty činíš, že svítí má svíce, Pane;
Bože můj, ty osvěcuješ mne v temnotách mých.
- 30 Neb tebou vytrhuji se z pokušení,
a ve svém Bohu překročuji hradbu.
- 31 Bůh můj — bez poskvrny jest cesta jeho,
výroky Hospodinovy zčištěny ohněm;
obránce je všech, kteří doufají v něho.
- 32 Nebo kdo je Bůh krom Hospodina,
a kdo Bůh je kromě našeho Boha,
- 33 Boha, který přepásal mne silou,
a činí, že je bez poskvrny má cesta?

- 34 Rovné jelenům učinil mé nohy,
a na vysoká místa postavil mne.
- 35 Vycvičil mé ruce do zápasu,
učinil takořka kovový luk z mých paží.
- 36 Tys mi poskytl svoji spásnou ochranu,
a tvá pravice mne podpírala ;
tvoje kázeň vždy mne k dobrému vedla
tvoje kázeň — ta mne vyučovala.
- 37 Prodlužoval jsi mé kroky pode mnou,
a mé nohy neochabovaly.
- 38 Stíhal jsem nepřátele a dostihl jich,
nevrátil jsem se, dokud nezhylnuli.
- 39 Potřel jsem je, že se nemohli vzchopit,
ale leželi mi pod nohama.
- 40 Tys mne přepásal silou do zápasu,
srazils pode mne mé protivníky.
- 41 Nepřátel mých vydal jsi mi šíji,
ty, kdo mne nenáviděli, rozprášíl jsi.
- 42 Volali, nebyl však, kdo by je vysvobodil ;
k Hospodinu, avšak neslyšel jich.
- 43 Rozdrtil jsem je jako prach na větru,
jako bláto na ulicích jsem je zničil.
- 44 Tys mne zachránil, když lid se bouřil ;
ustanovil jsi mne hlavou národů.
- 45 Lidé, kterých jsem neznal prv, sloužili mi ;
ochotně na slovo mne poslouchali.
- 46 Synové ciziny mně lísali se,
synové ciziny jakoby stáří sešli,
a též od svých stezek odkulhali.

Žalm 17.

- 47 Živ buď Hospodin a požehnán Bůh můj;
a buď vyvyšován Bůh mé spásy!
- 48 Bože, tys mi dopřál odvetu dojít,
a ty podmanil jsi národy mně;
tys mne zbavil nepřátel mých zlostných.
- 49 Nad mé protivníky povýšils mne,
ty jsi nespravedlivce mne zprostil.
- 50 Proto tě slavím, Pane, mezi národy,
a tvému jménu prozpěvuji píseň.
- 51 Tobě, jenž hojně pomáháš svému králi,
a milost činíš svému pomazanému,
Davidu i rodu jeho na věky.

Dle 2 Král 22, 1. pronesl tento žalm David, »ten den, kdy ho Pán vysvobodil z moci všech jeho nepřátel i z moci Saulovy.« — V. 2—7. ohlašují a rozvádějí předmět básně. — V. 8—20. líčí výbuch Božího hněvu. — V. 9. »kouř« = mraky — »oheň a řěřavé uhlí« = světelná záře pronikající z temných mraků. — Důvody, proč se ujal Hospodin Davida (v. 21—30). — V. 26. Ke svatým svatě — k dobrým dobře. — V. 29. Hořící svíce jest náznakem štěstí. — V. 31—36.: David právem v Pána doufal. — V. 31. »cesty Boží« = způsob, jak s lidmi nakládá. — V. 37—43. líčí podrobněji, kterak Hospodin Davidovi proti nepřátelům pomáhal. — Ve v. 44—50. básník vděčně vzpomíná, že Pán ho podporoval v boji proti nepřátelům a že mu dopřál, by si podrobil cizí národy. — V. 51. jest závěrek celé básně. — David byl předobrazem Krista Pána, i možno mysliti, že

Žalm 18.

Kristus slovy tohoto žalmu děkuje svému Otci za to, že dal mu vítězství nad hříchem a smrtí, jakož i za to, že dal mu v církvi vládnouti nad pohany. Co řečeno v žalmu o nepřátelích Davidových, lze říci též o nepřátelích Kristových, o nepřátelích církve katolické. — Některých vv. tohoto Ž. užívá církev také při modlitbách ke cti nejsv. svátosti oltářní (v. 2—4. 10). Jeť Eucharistie naše skála, tvrz, útočiště v boji s nepřáteli naší spásy a zdroj síly na cestě života. Srv., jak líčen příchod Boha na soud (v. 8—16).; oč milostněji snáší se při mši sv. na oltář!

Ž 18. Velebnost Boží hlásá příroda (v. 2—7) i zjevení (8—15).

- 2 Nebesa vypravují slávu Boží,
a díla rukou jeho hlásá obloha.
- 3 Den dni výmluvně podává tu zprávu,
a noc noci dává to poučení.
- 4 Není to mluva, aniž jsou to řeči,
jejichžto hlasů bylo by možno neslyšet.
- 5 Po celé zemi rozléhá se zvuk jejich,
a až na kraj světa jejich slova
- 6 tam, kde postavil slunci stánek jeho.

To jest jak ženich, jenž z ložnice vyšel,
plesá jak rek, když se do běhu dává;

- 7 na jednom konci nebes jest východ jeho,
běží do kola až dojde druhého konce,
a nic nemůže skrýti se před jeho žárem.

Žalm 18.

- 8 Zákon Páně je dokonalý,
občerstvuje duše.
Zjevení Páně je spolehlivé,
moudrost skýtá dětem.
- 9 Ustanovení Páně jsou správná,
obveselují srdce.
Příkázání Páně jsou stkvělá,
osvěcují oči.
- 10 Bohoslužba Páně je svatá,
potrvá na věky věkův.
Výroky Páně jsou jen právo,
všecky jsou spravedlivé.
- 11 Vzácnější jsou nežli zlato,
než množství drahokamů.
Ano, sladkost jejich je nad med,
který vytekl z plástu.
- 12 Také tvůj sluha poslouchá jich,
jeť za ně odměna velká.
- 13 Poklesky kdo může poznat ?
Od těch, jichž nejsem si vědom, mě
očist' !
- 14 Také zpupných ušetři svého sluhu,
nechať nade mnou nevládnou ;
i budu bez úhony a prost
velikého hříchu.
- 15 Kéž se líbí slova úst mých
i smýšlení srdce mého
tobě vždycky, Hospodine,
pomoci má i spáso !

Žalm 19.

V. 3. Jako vypravuje pokolení jedno pokolení lidí druhému o velikosti Boží, tak i den dni a noc noci. — V. 6. Od skutečného slunce básník přechází ke slunci duchovnímu, t. j. k zákonu Božímu zjevenému, který nazývá »ustanovením«, »bohosslužbou«, »výroký Páně« a pod. — V. 12. Žalmista, »sluha Boží«, zakouší tu odměnu Božím požehnáním a radostí čistého svědomí. — »zpupní« = odpadlíci od Boha, kteří by mohli žalmistu svést, by odpadl také, kdyby byl vydán jejich libovůli. — Oč více a větších předností má zjevení novozákonné! Kristus jest slunce spravedlnosti, které osvětluje svou naukou a milostí všecek svět.

Ž 19. Modlitba lidu za krále, táhnoucího do boje.

- 2 Vyslyš tě Hospodin v den tísně,
chraniž tě Bůh Jakobův;
- 3 sešli ti pomoc se svatyně
se Sionu ochraňuj tě!
- 4 Pamětliv budiž všech tvých obětí,
celopal tvůj mu budiž milý;
- 5 uděl ti, čeho srdce tvé žádá,
a tvému každému záměru zdar dej!
- 6 Plesati budeme z vítězství tvého,
a svým Bohem honosit se.
- 7 Vyplní Hospodin všechny tvé prosby!
Vím teď, že chrání Pán svého pomazaného.
Se svého svatého nebe ho vyslýchá,
mocně mu přispívá pravice jeho.

Žalm 19.—20.

- 8 Ti vozy, oni koňmi se chlubí,
my však jménem Hospodina,
Boha svého se honosíme.
- 9 Oni se zaplétají a padají,
my však vstáváme, stojíme zpříma.
- 10 Hospodine, ochraň krále,
a vyslyš nás, když vzýváme tě!

Ž 19. jest netoliko modlitba, nýbrž i projev, kterým lid provolává králi svou oddanost a blahořeje mu. Také křesťané bojují proti nepřátelům své spásy, sešikováni jsouce pod Kristem, svým duchovním králem. Přáním jeho srdce jest, bychom zvítězili jako on a slavili s ním vítězný vjezd na nebeský Sion. Modlíce se tento žalm prosíme za duchovní konečné vítězství církve bojující. Na ten úmysl bývá přinášena každý den na celé zeměkouli Bohu obět eucharistická (v. 4).

Ž 20. Díky za královo vítězství a přání dalšího zdaru.

- 2 Hospodine, z tvé moci král má radost,
z pomoci tvé jásá převelice.
- 3 Žádost jeho srdce¹ udělils mu,
a přání jeho rtů jsi mu neodepřel.
- 4 Neb jsi mu vstříc vyšel s požehnaným
štěstím,
vsadil's mu na hlavu korunu z drahokamů.
- 5 Život žádal od tebe, dals mu tedy
život dlouhý na věky a na vždy.

Žalm 20.

- 6 Velká jest jeho sláva pomocí tvou,
velebnost a vznešenost kladeš na něj.
- 7 Ano, ty činíš jej požehnáním na věky,
oblažuje ho radostí obličej tvůj.
- 8 Protože král doufá v Hospodina,
milostí Nejvyššího nevíklá se.
- 9 Dosáhne ruka tvoje všech tvých nepřátel,
najde tvá pravice všechny tvé protivníky.
- 10 Učiníš jim jako ohnivá pec,
když se zjeví obličej tvůj.
Pán je v hněvu svém zmate a oheň je
zhltná.
- 11 Potomstvo jejich vyhladiš s povrchu země
plémě jejich z pokolení lidských.
- 12 Třeba by ti úkladů nastavili,
smyslili plánů — nebudou s to, by je
zmohli.
- 13 Neboť učiníš, že ukáží záda,
když svými tetivami ve tvář jim namíříš.
- 14 Zdvihni se, Hospodine ve své moci!
Zpěvem i hudbou budeme sílu tvou slavit.

V. 2 n. Křesťan, modlící se Ž 20. děkuje spolu s Kristem, svým králem Otci za moc a pomoc, kterou mu dal k tomu, by veliké dílo vykupitelské vykonal, by nepřátele spásy lidské potřel. — V. 5. Kristus žije a živ bude ve své říši, t. j. v církvi věčně. — V. 9—13. oslovuje křesťan Krista — krále. Křesťan modlí se za sílu, by s pomocí Kristovou potřel také nepřátele spásy své vlastní (osobní).

**Ž 21. Modlitba opuštěného Spasitele (v. 2—22)
a díky za ovoce jeho utrpení (23—32.)**

- 2 Bože, Bože můj — shlédni na mne —
proč jsi opustil mne ?
Daleko od spásy jsou slova mých nářků.
- 3 Bože můj, volám, ve dne a nevyslycháš,
ani v noci nedávám si pokoje.
- 4 Ty přece sídlo své máš ve svatyni,
a tys chvála Israelova.
- 5 Na tebe spoléhali otcové naši,
spoléhali a zachraňoval jsi je.
- 6 K tobě volali a bývali spaseni,
doufali v tebe a nebyli zahanbeni.
- 7 Já pak spíše červ jsem nežli člověk,
pohanění lidí a povrhel chátry.
- 8 Všichni, kteří mne vidí, smějí se mi,
šklebí ústa a potřásají hlavou :
- 9 »Doufal v Hospodina, ať jej vytrhne;
ať ho vysvobodí, vždyť má v něm zálibu.«
- 10 Ano, tys ten, jenž vyvedl mne z lůna,
bezpečí mé, když jsem byl u prsu matčina,
- 11 na tebe byl jsem odkázán, když jsem se
narodil,
od klína mé matky Bůh můj jsi ty.
- 12 Nerač ode mne se vzdalovati,
neb tíseň velmi je blízko, neb pomocník žádný.
- 13 Zevšad mne obkličuje množství býků,
tuři vykrmení mne obstupují.

Žalm 21.

- 14 Šklebí na mne svá ústa, jak dravý lev
řvoucí.
- 15 Jako kdybych z vody byl, roztékám se,
rozvazují se mi všechny kosti,
jako vosk se mi rozplývá srdce v mém
těle.
- 16 Vyprahla jak střepina má síla,
a můj jazyk k podnebí mi přilnul;
ano, do prachu mrtvých ukládáš mne.
- 17 Neboť množství psů mne obkličuje,
rota lidí zločinných obléhá mne;
zbodli ruce mé i nohy moje.
- 18 Mohou sčítat všechny moje kosti,
mohou kochati se pohledem na mne,
- 19 rozdělují sobě roucho moje,
o můj oděv metají si los.
- 20 Ty však se, Hospodine, nevzdaluj mne,
ty má sílo, pospěš mne zachrániti.
- 21 Vychvať meči, Bože, žití moje,
moci psa to jediné, co mi zbývá.
- 22 Rač mne vysvobodit od lví tlamy,
od rohů zubrů poníženého mne.
- 23 Pak budu vypravovat jméno tvé bratřím
svým,
ve shromáždění tě budu chválit:
- 24 •Kterí se bojíte Hospodina, chvalte jej,
všecko potomstvo Jakobovo slav ho,
- 25 boj se ho všecko potomstvo Israelovo.
Neb nepovrhl, nezhrdl prosbou chudého,

Žalm 21.

neodvrátil obličeje svého ode mne,
když jsem volal k němu, vyslyšel mne.«

26 Z tebe vyplyne chvála má ve valném sboru,
sliby své plnit budu před jeho ctiteli.

27 Jísti budou chudí do sytosti,
a budou chválit Pána, kteří ho hledají;
žít budou srdce jejich na věky věkův.

28 Na paměti to majíce obrátí se
k Hospodinu všechny končiny země,
budou mu klanět se všichni kmenové pohanů.

29 Neboť Hospodinovi přísluší kralovati,
on bude panovati nad národy.

30 Jemu jen holdovat budou všichni velmoži
země,
před ním se sklánět všichni, kdož do prachu
padají.

31 Má též duše bude jemu žíti,
a mé potomstvo bude jemu sloužit.

32 Hlásán bude Pán pokolení příštímú,
to pak bude spravedlnost jeho
vyprávět lidu, který narozen bude,
že totiž Hospodin ji dokonal.

Základnou myšlenku první části Ž 21., t. j. v. 2—22. vyjádřil později Pán slovy: »Otče, chceš-li, odejmi tento kalich ode mne, avšak ne má, nýbrž tvá vůle se staň« Lk. 22, 42 (Mt. 26, 29; Mk. 14, 36). Možno, že Spasitel na kříži se modlil celý Ž 21., a že jeho slovo: »D o k o n á n o j e s t«, souvisí s posledním slovem v. 32. — V. 8 n. srv.

s Mt. 27, 39. 43. — »potřásati hlavou« = posmívati se. — V. 19. srv. s Mt. 27, 35; Mk. 15, 24; Lk. 23, 34; Jan 19, 23 n. — V. 23. Trpitel děkuje za své vysvobození, t. j. za své vzkříšení — »bratřím« = Israelitům. — V. 26 n. Staří v tísní slibovali, zejména oběti Bohu, budou-li vysvobozeni; při těch obětech bývaly hody. Trpitel, — Kristus bude vděčnost svou za vzkříšení dávatí na jevo nekrvavou obětí Nového zákona, mší sv., se kterou spojeny budou hody obětní — sv. přijímání. — V. 28. Vzkříšení Páně bylo mocným důvodem, který pohany přiváděl do lůna církve. — V. 32. »spravedlnost« = dílo vykupitelské. — Ž 21. skýtá křesťanu látku k rozjímání o utrpení Páně a k díkům za to, co dobrého nám jeho muky získaly.

Ž 22. Hospodin pastýř a hostitel.

- 1 Pán je můj pastýř, netrpím nedostatku;
- 2 kde pastvy hojnost, tam lehat smím.
K vodě, kde možno si odpočinout, mne
vodí;
- 3 duši mou občerstvuje.
Provádí mne po stezkách spolehlivých,
k vůli svému jménu.
- 4 I když mi projít jest údolím stínu smrti,
nebojím se zlého.
Neboť ty jsi se mnou; kyj tvůj a hůl tvá —
ty jsou potěchou mou.
- 5 Vystrojuješ hostinu před mou tváří,
navzdor mým protivníkům.

Pomazáváš olejem mou hlavu,
plná má číše jak vzácná jest!

- 6 Milostivost tvá jen bude mne provázet
po všechny dny mého života;
vždyt budu přebývat v Hospodinově domě
časy veledlouhé.

Ž. 22. hodí se dobře za modlitbu ke cti n e j s v.
E u c h a r i s t i e. — V hodinkách za zemřelé pro-
síme, by je dobrý P a s t ý ř brzy již zavedl
k hostině nebeské; k tomu jim pomáhá o b ě t
m š e s v.

**Ž 23. Když byla archa za Davida slavně
přenášena pod nový stan na Sion.**

- 1 Hospodinova souš jest i s tím, co ji
plní,
pevnina a všichni, kteří sídlí na ní.
2 Neboť on nad moře položil základy její,
a nad proudy pevně ji udržuje.
3 Kdo smí vstoupit na horu Hospodinovu
a kdo smí státí na svatém místě jeho?
4 Kdo má nevinné ruce a čisté srdce,
ten, kdo nepozdvihuje k nicotám mysli své
aniž přísahá lstivě bližnímu svému.
5 Tomu se dostane požehnání od Pána,
a milosrdenství od Boha, spásy jeho.
6 To je pokolení těch, kdož ho hledají,
hledají tváře Boha Jakobova.

Žalm 23.

- 7 »Zdvihněte, knížata, brány své,
 zvyšte se brány věčné,
 by mohl vejít král slávy.«
- 8 »Kdo je ten král slávy?«
 »Hospodin silný a mocný,
 Hospodin mocný v boji.«
- 9 »Zdvihněte, knížata, brány své,
 zvyšte se brány věčné,
 by mohl vejít král slávy.«
- 10 »Kdo je ten král slávy?«
 »Hospodin, Bůh zástupů,
 on je ten král slávy.«

Ž 23 byl věrojatně poprvé zpíván, když archa a s ní Hospodin, který na ní trůnil, a který slavně byl zvítězil nad bohy filištínskými, v radostném průvodě byl uváděn na Sion, kde byl David zřídil nový svatostánek pro archu. Srv. 2 Král. 6. — V. 7—10. podává rozhovor dvou hlasů, snad sborů: jeden z nich si přeje, by brány města Davidova, ježto jsou příliš nízké na krále tak vznešeného, zvýšily své horní prahy, aby mohla projíti tak vznešená Velebnost; druhý hlas se táže, kdo je ten vznešený král. — »k n í ž a t a« = představení kněží a levitů. — Na svátek nanebevstoupení Páně volá takořka všecka země slovy tohoto žalmu k nebesům, aby otevřela své brány Kristu, jehož ruce byly nejnevinnější a srdce nejčistší. Nebesa takořka se ptají, kdo je ten král slávy a země odpovídá; se zemí odpovídají duše z předpekli, že je to nejvyšší vítěz nad smrtí a zlým duchem. — Také Marie Panna byla živá »a r c h a ú m l u v y«, po zemské pouti

byla přenešena branami věčnosti do nebeského města Božího, a stala se sama »branou nebeskou.«

Ž 24. Prosba za prominutí hříchu a za vysvobození.

- 1 K tobě pozdvihuji mysl svoji,
- 2 Hospodine, Bože můj.
V tebe doufám, nedej, bych zahanben byl ;
- 3 ať mi se neposmívají škůdcové moji !
Vždyť žádný, kdo v tebe doufá, nedojde
hanby,
- 4 zahanben bude, kdo pošetile hřeší.
Cesty své, Hospodine, ukazuj mi,
po svých stezkách chodit vyučuj mne.
- 5 Vod' mne ve své pravdě a poučuj mne,
neboť ty jsi Bůh, jenž pomáhá mi.
V tebe také doufám po celý den.
- 6 Vzpomeň, Pane, na svá slitování,
a na své milosti, že jsou od věčnosti.
- 7 Čím jsem se v mládí provinil, nevzpomínej.
Dle svého milosrdenství ty buď mne pamětliv,
pro svou dobrotivost, Hospodine.
- 8 Laskavý a upřímný Hospodin jest,
protož ukazuje zbloudilým cestu.
- 9 Vodí chudasy ve spravedlnosti,
vyučuje ubohé svým cestám.
- 10 Veškery cesty Páně jsou milost a věrnost
těm, kteří smlouvy s ním a jeho příkazů dbají.

Žalm 24.

- 11 K vůli svému jménu, Hospodine,
odpuť mou vinu, neboť veliká jest.
- 12 Který člověk bojí se Hospodina,
toho poučí, kterou cestu má volit.
- 13 On sám hoví si ustavičně v štěstí,
a jeho potomstvo dědičně vládne zemí.
- 14 Přítelem jest Pán těm, kdo se ho bojí,
oznamuje jim svá zaslíbení.
- 15 Oči mé na Pána stále upřeny jsou,
neboť on vyprostí z léčky nohy moje.
- 16 Shlédni na mne a nade mnou se smiluj,
neboť opuštěn a zubožen jsem.
- 17 Velmi mnoho má úzkostí mé srdce,
z mojich utrpení vyprosti mne.
- 18 Popatř na mou bídu a na mou nesnáz,
a vše, čím jsem provinil se, mi promiň.
- 19 Pohleď, jak mnoho jest mých protivníků,
a jak nespravedlivě nevraží na mne.
- 20 Opatruj mi život a vysvoboď mne,
ať nejsem zahanben, neb jsem v tebe doufal.
- 21 Dobří a spravedliví přilnuli ke mně,
protože jsem důvěru měl v tebe.
- 22 Vysvoboď, Bože, Israele
ze všech jeho tísní.

V. 4. »c e s t y B o ž í« = způsob života nábožensko-mravního, který Bůh od nás žádá. — V. 10. »c e s t y P á n ě« = způsob, jak Bůh nakládá s člověkem. — Církev modlí se Ž 24. jménem duší v očistci. — V. 22. »I s r a e l« = bojovník Boží

Žalm 25.

ve S. zákoně. Křesťan myslí tím slovem bojovníka Božího v církvi katolické.

Ž 25. Modlitba nevinného za Boží pomoc.

Úvodní sloka prosí za pomoc a vyšetření nevinnosti prosebníkovy (v. 1 n). Žalmista vyhýbal se zlému (v. 3—5), miloval bohoslužby (v. 6—8). Prosí tedy, aby ne zahynul s těmi, kterým se vyhýbal (v. 9—11). Projev pevné důvěry, že bude jistojistě vyslyšen (v. 12).

- 1 Zastaň se mne, Pane, neboť já v nevině
kráčím
v Hospodina doufaje neochvějně.
2 Zkus mne, Hospodine, a vyzkoumej mne,
ohněm vyšetři ledví má i srdce mé.
3 Neboť tvou milost stále mám na zřeteli,
a chodím po tvých cestách vždycky věrně.
4 Nesedávám s lidmi falešnými,
s úskočníky neobcuji.
5 Nenávidím společnost zlomyslných,
s bezbožnými nestýkám se.
6 Nevinen jsa mohu si ruce mýti,
a tvůj oltář obcházet, Hospodine,
7 abych slyšel hlasitou chválu tebe
a všechny zázraky tvé vypravoval.
8 Hospodine, miluji stkvostný dům tvůj,
místo, na kterém velebnost tvá sídlí.
9 Nezahlazuj mne s bezbožnými, Bože,
neber mi život s lidmi lačnými krve,

- 10 na jejichžto rukách lpí hanebnosti,
a jejichž pravice úplatků je plná,
11 kdežto já ve své nevinnosti kráčím.
Vysvobod' mne, budiž milostiv mně!
12 Noha má stojí na ploše urovnané,
ve sborech budu tě chválit, Hospodine !

V. 6. Kdo si umýval ruce, vyznával, že je čist a tedy že smí obcovati veřejné bohoslužbě. — V. 6—12. modlí se kněz při mši sv., při >L a v a b o c. Křesťan modle se tento Ž má uvažovati, je-li dokonale čist, když se blíží k Bohu a Bůh k němu.

**Ž 26. Vítězná (v. 1—6.) a prosebná (7—14.)
důvěra v Boha.**

- 1 Hospodin jest světlo mé a spása má,
koho bych měl se báti?
Hospodin jest ochránce mého života,
koho bych se lekal?
2 Když se přibližují ke mně škůdci,
aby hryzli mé tělo,
kteří mne sužují, nepřátelé moji,
sami slábnou a padají.
3 Byť i tábor vojska proti mně povstal,
neleká se mé srdce.
Kdyby se zdvihla proti mně i válka,
já přece jen doufám.
4 Jednu věc jen žádám na Hospodinu,
o tu usiluji:
abych směl přebývat v domě Hospodinově

Žalm 26.

všecky dny života svého,
abych směl okoušet Hospodinovu rozkoš,
dumati v jeho chrámě.

5 Neboť ukrývá mne ve svém stánku,
v dobách utrpení;

opatruje mne v úkrytu svého stánku,

6 na skálu mne zdvihá.

Proto pozdvihuje se má hlava
nad mé nepřátele;

obcháším a podávám v jeho stánku
oběť díků,

zpívám a hraji Hospodinu.

7 Vyslyš, Pane, hlasité volání mé,

slyš mne !

8 K tobě mluví mé srdce, hledá tě tvář má,
po tváři tvé, Pane, toužím.

9 Neodvracuj ode mne své tváře,
neodchyluj se ve hněvu od svého sluhy,
buď mým pomocníkem !

Nezavrhuj mne a neopouštěj,
Bože, můj spasiteli !

10 Neboť otec i matka mne opustili,
ale Pán še mne ujímá.

11 Ukazuj mi, Hospodine, svou cestu,
a rač voditi mne po rovné stezce
pro mé nepřátele.

12 Nevydávej mně zvůli mých protivníků,
neboť povstali proti mně svědkové lživí,
soptí násilím proti mně.

- 13 Věřím a vidím dobrotu Hospodinovu
v zemi živých !
- 14 Doufej v Hospodina !
Mužně jednej,
nechť se vzmuží tvé srdce,
a doufej v Hospodina !

V. 10. Zdá se, že byl žalmista z velikého zločinu křivě obžalován a snad i — pokud nevyšla nevina jeho na jevo — byl za zločince pokládán od svých vlastních rodičů a proto od nich »o p u š t ě n«.

Ž 27. (hebr. 28.) Modlitba za pomoc proti nepřátelům.

- 1 K tobě, Hospodine, volám,
Bože můj, neodmlčuj se mi,
bych nebyl, kdybys nemluvil na mne,
jako ti, kteří klesají do hrobu.
- 2 Vyslyš, Pane, hlas mé prosby,
když se hlasitě modlím k tobě,
když své ruce pozdvihuji,
k svaté velesvatyni tvé.
- 3 Nezahlazuj s hříšníky mne,
s těmi, kteří páší neřest,
mluví mírumilovně k bližním,
ale zloba je v srdcích jejich.
- 4 Dejž jim podle skutků jejich,
a dle zloby úmyslů jejich.
Dle činů rukou jejich dejž jim,
odplaf jim, co zasloužili.

- 5 Nechtějít rozumět skutkům Páně,
ani dílům rukou jeho.
Zkaziž je a nevzdělávej !
- 6 Žehnáno buď Hospodinu,
neboť slyšel hlas mé prosby.
- 7 Pán je síla má a štít můj,
v něho doufalo mé srdce.
Pomoženo mi, tělo zas vzkvétá,
radostně jej budu chválit.
- 8 Pán je síla lidu svého,
spasná tvrz svého pomazaného.
- 9 Spasiž lid svůj, Hospodine,
požehnávej dědictví svému,
pas a zdvihej ho až na věky.

V. 1. Bůh se odmlčuje, nemluví na člověka, neodpovídá, když nevyslýchá prosby. — V. 3 n. srv. s tím, co bylo řečeno o žalmech zaklínacích v úvodě na str. 5. bb.

**Ž 28. Sláva na vysostech Bohu a na zemi
pokoj lidu Božímu.**

- 1 Přineste Hospodinu, synové Boží,
přineste Hospodinu beránky mladé,
- 2 přineste Hospodinu čest a slávu,
přineste Pánu čest, jeho jména hodnou,
padejte před Pánem ve svaté síni jeho !
- 3 Hlas Hospodinův rachotí nad vodami,
Hospodin, Bůh velebnosti, hřímá,
hřímá Hospodin nad spoustami vodstva.

- 4 Hlas Hospodinův duní velemocně,
hlas Hospodinův nádherně se nese.
- 5 Hlas Hospodinův rozštěpuje cedry,
rozštěpuje Hospodin cedry libanské.
- 6 Do skoku uvádí jak tele Liban,
a Širjon jako mladičkého zubra.
- 7 Hlas Hospodinův štěpí plameny ohně.
- 8 Hlas Hospodinův rozechvívá pustinu,
rozechvívá Hospodin poušť Kades.
- 9 Hlas Hospodinův k potratu pudí laně,
svléká s listí husté lesy,
a přec v chrámě jeho vše volá: »Sláva!«
- 10 Hospodin již nad potopou trůnil,
a tak jako král trůní Hospodin na věky.
- 11 Ó by dal Hospodin sílu svému lidu,
ó by obšťastnil Hospodin lid svůj pokojem !

V. 1 n. jest ú v o d žalmu. — V. 3 n. líčí bouři na moři, v. 5—7. na horách, v. 8 n. na poušti a v lese. — V. 10 n. je z á v ě r. — V. 1. »synové Boží« jsou andělé. Křesťané mají je napodobovati. — V. 6. »d o s k o k u u v á d í« = rozvlní při zemětřesení. Stádo býčků poskakuje a celek se vlní. Š i r j o n = Hermon. — V. 9. »v j e h o c h r á m ě« nebeském.

Ž 29. (hebr. 30). **Díky za život zachráněný.**

- 2 Vyvyšuji tě, Pane, neb vysvobodils mne;
nenechals nepřátele mé těšit se nade mnou.
- 3 Hospodine, Bože můj, volal jsem k tobě,
a tys ráčil mne uzdraviti.

Žalm 29.

4. Hospodine, vyvedl jsi mne z podsvětí,
zachránils život mi z těch, kteří do hrobu
klesli.
5. Žalmy pějte Pánu svatí jeho,
oslavujte svaté jméno jeho!
6. »Neboť jen chvilku trestá v rozhorlení,
celý však život trvá jeho milost.
K večeru na návštěvu zavítá nářek,
ale ráno již nastává zase radost.«
7. Já tedy myslil jsem v štěstí svém: »Nikdy
se nepohnu.«
8. Pane, svou milostí upevnils mé bydlo.
Pak jsi však odvrátil ode mne obličej svůj,
i byl jsem všecek zkormoucený.
9. Tu jsem volal k tobě, Hospodine,
k tobě Bohu svému jsem se modlil:
10. »Jaký zisk z krve mé bude, když do hrobu
klesnu?
Bude tě slavit prach, neb hlásat tvou věrnost?«
11. I slyšel Pán a slitoval se nade mnou,
Hospodin se stal mým pomocníkem.
12. Obrátil's mi kvílení mé v radost,
roztrhl's žínici mou a dal's mi pás veselí,
13. aby ti pěla má duše a nezamlkla.
Pane, můj Bože, na věky budu tě chválit.

V. 4. Smrt hrozila žalmistovi tak jistě, že mohl pokládati se již za mrtvého. V tom smyslu Bůh vyvedl ho »z p o d s v ě t í«, z říše mrtvých. — V. 6.

podává běžný názor spravedlivých. — V. 7. »ne-
pohnu se« = nebudu se kolísati ve štěstí. —
V. 10. »z krve mé« = ze smrti mé. — V hrobě
nemohl by žalmista sloužiti Bohu, jako dokud živ
jest. — 12. »žínice« = roucho smutku.

Ž 30. (hebr. 31). **Naděje zbědovaných.**

- 2 K tobě, Hospodine, utíkám se,
nedej mi na věky zahanbenu býti,
pro svou spravedlnost vysvobod' mne!
- 3 Račiž nakloniti ke mně své ucho,
rychle pospěš, abys vytrhl mne.
Rač mi býti skalou útočištnou,
pevností, ve které bych ochrany došel.
- 4 Ano, skála má a pevnost jsi ty,
pro jméno své budeš vodit mne a pečovat
o mne.
- 5 Vyvedeš mne z osidla, jež na mne skryli,
protože jsi moje útočiště.
- 6 Ve tvé ruce poroučím ducha svého,
ty mne zachráníš, Pane, Bože věrný.
- 7 Nenávidíš ctitele nicotných bůžků,
já však v Hospodina důvěřuji ;
- 8 plesat a jásat budu z milosti tvé,
že jsi shlédl na mé ponížení,
že jsi z tísně vysvobodil duši mou,
- 9 že's mne nesevřel rukou nepřitele,
ale že's postavil na volné prostranství
nohy mé.

Žalm 30.

- 10 Smiluj se nade mnou, Pane, neb je mi
úzeko,
chřadne hořem oko mé, duše i tělo ;
- 11 ano, schází bolestí můj život,
a má léta od úpění.
Zlomena jest bídou moje síla,
a mé kosti vyprahlé jsou.
- 12 Všem svým nepřátelům jsem na potupu,
sousedům svým odporný jsem,
na postrach svým bývalým známým,
a kdo mne uvidí venku, prchá přede
mnou ;
- 13 mizí má památka s myslí jako mrtvý,
tolik jsem, co nádoba pokažená.
- 14 Ano, slýchám, jak mnozí proti mně šeptají,
se všech stran mne obkličují,
společně na mne se smlouvajíce,
radíce se, jak mi vzít život.
- 15 Já však doufám v tebe, Hospodine,
prohlašuji : Bůh můj jsi ty !
- 16 Ve tvých rukou jsou osudy moje.
Vychvať mne z ruky škůdců a stíhatelů.
- 17 Vyjasni tvář svou na svého služebníka,
a mne milostí svou zachraň.
- 18 Pane, ať nejsem zklamán, neb tě vzývám ;
bezbožní ať se zklamou a do pekel táhnou ;
- 19 nechať oněmějí prolhané rty,
které mluví proti spravedlivci
drze, nadutě a uštěpačně.

Žalm 30.

- 20 Jak velké množství tvé slasti je, Hospo-
dine,
kterou schováváš těm, již bojí se tě,
a kterou chystáš doufajícím v tebe —
před očima veškerého světa.
- 21 Zastíráš je clonou svojí tváře,
aby jim nemohli úklady strojit lidé,
skrýváš je v stánku svém jazykům haště-
řivým.
- 22 Pochválen buď Hospodin, že mi prokázal
zázračně svou milost v hrazeném městě !
- 23 Já totiž myslil jsem ve svém rozrušení,
že jsem zapuzen s tvých očí,
ale tys vyslyšel hlasitou modlitbu moji,
když jsem o pomoc k tobě volal.
- 24 Milujte Pána všichni svatí jeho :
neboť věrné opatruje Hospodin,
plně však odplácí těm, kteří zpupně si
vedou.
- 25 Vzmuzte se a buďte srdnaté myslí
všichni, kteří doufáte v Hospodina !

V. 6. jest poslední slovo Kristovo na kříži (Lk. 23, 46). — V. 18 »d o p e k e l« = do podsvětí, t. j. ať umrou a jsou potrestáni dle odvetného práva tím, co chtěli sami zločinně učiniti žalmistovi. — V. 21. »B o ž í t v á ř« = přízeň a láska jeho. — Ž tento a jemu podobné možno se modliti křesťanovi proti těm, kteří chtějí mu smrtelným hříchem vzítí nadpřirozený život duše, t. j. posvěcující milost Boží.

Žalm 31.

**Ž 31. Uznej a vyznej své hříchy, a budou ti
odpuštěny.**

(Druhý žalm kající).

- 1 Blaze, jimž odpuštěny jsou nepravosti,
a jimž prominuty jsou hříchy.
- 2 Blaze, komu Pán viny nepřičítá,
a v jehož duchu není klamu.
- 3 Že jsem se tajil, chřadly mi kosti,
neboť celý den jsem úpěl.
- 4 Tížilať mne ve dne v noci tvá ruka,
svíjel jsem se ve své bídě,
jako trny pobodaný.
- 5 Vyznal jsem se ti ze svého provinění,
nepravost svou jsem ti nezakrýval.
Řekl jsem: Vyznám se Hospodinovi
ze své nespravedlnosti.
Tys mi odpustil bezbožnost hříchu mého.
- 6 Proto modli se k tobě každý zbožný
za dob potřeby; ani v potopě
množství vod ho nezasáhne.
- 7 Tys má záštita před soužením,
jež mne se všech stran obklopuje,
radosti má, vysvobod' mne
od těch, kteří mne obkličují!
- 8 »Budu ti svítit na cestu, po níž máš kráčet,
upřeny budou na tebe oči mé.«
- 9 Nebud'te jako kůň neb jako mezek,
kteří rozumu postrádají,

jimž musíš uzdou a ohlavím čelisti sevřít,
sice nepřiběhnou k tobě.

10 Mnoho metel hříšníka stíhá,
kdo však v Hospodina doufá,
toho milostí zahrnuje.

11 Těšte se z Pána, plesejte, spravedlivci,
jásejte všichni upřímného srdce !

Tento žalm měl velmi rád sv. Augustin. Modlíval se jej se slzou v oku, a když se blížila smrt, dal si jej napsati na stěnu proti lůžku, aby jej měl ustavičně na očích. — V. 8. jest řeč Boha, odpovídajícího milostivě na slova žalmistova (v. 7). — V. 9. napomíná hříšníky, aby se obrátili dobrovolně k Bohu a nedávali se k tomu donucovat jako nemá tvář. — Žalm tento lze se modliti křesťanovi zejména po sv. zpovědi.

Ž 32. Dík národa Hospodinu za to, že zachránil svůj lid.

- 1 Plesejte spravedliví z Pána,
slušíť upřímným zpívati chválu.
- 2 Děkujte Pánu citerou, hrejte
na harfu o desíti strunách.
- 3 Zpívejte mu píseň novou,
hrejte dovedně, mohutným hlaholem.
- 4 Neboť jest upřímné slovo Páně,
a všecky činy jeho jsou věrnost.
- 5 Miluje právo a spravedlnost,
milosti Páně plná jest země.

Zalm 32.

- 6 Slovem Páně jsou nebesa stvořena,
a dechem úst jeho moc jejich všecka.
- 7 Hromadí jako do měchu moře,
do skladišť uschovává vody.
- 8 Boj se Pána všecka země,
chvěj se před ním každý, kdo na světě,
- 9 neboť on řekl a všecko tu bylo ;
on dal rozkaz, a všecko tu stálo.
- 10 Hospodin maří záměry národů,
a v nic obrací úmysly pohanů.
Hatí, o čem se usnesli vladaři.
- 11 Úradek Páně však zůstává na věky,
co myslí v srdci svém od rodu do rodu.
- 12 Blaze národu, jehož Bůh Pán jest,
lidu, který za svůj si zvolil.
- 13 S nebes Hospodin se dívá,
vidí veškero plémě lidské.
- 14 S místa, kde má své sídlo, hledí
na všechny, kteří na zemi bydlí,
- 15 ten, který učinil srdce každého,
který ví o každém skutku jejich.
- 16 Nic král nezmůže s velikým vojskem,
aniž obr množstvím své síly.
- 17 V koně nelze spásu skládat,
přes velkou sílu svou nemůže zachránit.
- 18 Hle, oko Páně jest nad jeho ctiteli,
nad každým, kdo v jeho milost doufá,
- 19 smrti by vychvátil duše jejich,
a jim život zachoval v hladu.

Žalm 32.—33.

- 20 Duše naše na Pána čeká,
jeť on pomoc naše a štít náš.
21 Ano, z něho se těší nám srdce,
a v jeho svaté jméno doufáme.
22 Budiž tvá milost nad námi, Pane,
jako důvěru máme v tobě.

V. 6 »duchem úst« — slovem. — »Moc« — vojska, zástupy; proto sluje »Bůh zástupův.« — V. 22. je předposlední větou ve chvalozpěvu »Tebe Boha chválíme.« — I křesťan může tímto Ž vhodně děkovati Boží prozřetelnosti za důkazy její starostlivosti.

Ž 33. (hebr. 34). **Bůh je spolehlivá záštita
spravedlivých.**

- 2 Velebit chci Pána každého času,
vždycky budiž chvála jeho v mých ústech.
3 Pánem chlubiti se bude má duše,
aby to slyšeli ubozí a měli radost.
4 Zvelebujte Hospodina se mnou,
vyvyšujme jeho jméno společně.
5 Hledal jsem Hospodina, i vyslyšel mne,
a ze všech úzkostí mých vytrhl mne.
6 Pohlédněte k němu i budete zářit,
nebude třeba vaší tváři se rdíti.
7 Tento chudšas volal, a Pán ho vyslyšel,
ze všech jeho tísní ho vysvobodil.
8 Anděl Hospodinův táboří kolem
těch, kteří se ho bojí a vytrhne je.

Žalm 33.

- 9 Okuste a vizte, jak dobrý jest Hospodin,
blaze člověku, který v něho doufá.
- 10 Bojte se Pána všichni jeho svatí,
nemáť nedostatku, kdo se ho bojí.
- 11 Boháči strádají a hynou hlady,
těm však, již hledají Pána, neschází nic.
- 12 Pojdte, synové, a poslyšte mne,
bázní Páně budu vás vyučovat.
- 13 Kdož by nepřál sobě, by mohl žítí,
kdož by nechtěl zažítí dnů šťastných?
- 14 Zdržuj svůj jazyk ode všeho zlého,
a tvé rty ať nemluví klamu.
- 15 Uchyl se od zlého a čiň, co je dobré,
hledej pokoje, ano hoň se za ním.
- 16 Oči Páně jsou nad spravedlivými,
a jeho uši kloní se k prosbám jejich;
- 17 ale tvář Páně proti těm, kteří zlé činí,
aby vyhladil ze země památku jejich.
- 18 Spravedlivci volají, a Pán je vyslýchá,
ze všech jejich tísní je vysvobozuje.
- 19 Blízko jest Hospodin těm, jimž puká
srdce,
a lidem zdrceného ducha pomáhá.
- 20 Mnoho mívá soužení spravedlivec,
ale z nich všech vytrhne jej Hospodin.
- 21 Chrání Hospodin všecky jejich údy,
ani jediný z nich nebude zlomen.
- 22 Hříšníků však smrt je hrozná, zajdou,
kteří nenávidí spravedlivce.

23 Zachráni Hospodin duše svých služebníků,
nezajde žádný, kdo doufá v něho.

Ž 33. jest ve v. 2—11. zpěv díků, ve v. 12—23.
poučení. — V. 17. »tvář« Páně zde rozhněvaná.

Ž 34. Bůh záštita utiskovaných.

- 1 Odpírej, Hospodine, odpůrcům mým,
bojuj s těmi, kteří proti mně bojují.
- 2 Rač se chopit puklíře a štítu,
pozdvihni se, abys pomohl mi.
- 3 Vezmi také kopí a zastup cestu,
postav se proti těm, kteří stíhají mne,
a rci duši mé: »Spása tvá jsem já !«
- 4 Nechať zahanbí a zastydí se,
kteří o život mi ukládají ;
kéž se obrátit na útěk musí s hanbou,
kteří zahubit mne zamýšlejí.
- 5 Ať jsou jako plevy ve vichoru,
a posel Hospodinův ať nimi zmítá ;
- 6 budiž cesta jejich tmavá a kluzká,
a posel Hospodinův ať je žene !
- 7 Poléklif neprávem na mne zhoubné své
osidlo,
bez příčiny vykopali mi jámu ;
- 8 záhuba je stihni z nenadání,
léčka, kterou skryli, ať polapí je,
a do té jámy ať sami padnou !

- 9 Duše má však ať veselí se z Pána,
ať se raduje z pomoci jeho ;
- 10 všechny kosti moje nechať řeknou :
»Hospodine, kdo je podoben tobě,
jenž trháš slabého z ruky silnějšího,
bídneho chudáka z ruky lupičovy ?«
- 11 Vystupují proti mně svědkové lživí,
dotazují se mne, o čem nevím.
- 12 Odměňují se mi za dobré zlým,
působí, že se cítím opuštěným.
- 13 Já přec když nemocni byli, jsem oblékal žínici,
postem jsem se umrtvovat hleděl,
a má modlitba v lůno mé vracela se ;
- 14 jako k příteli, k bratru jsem se choval,
jak truchlící pro matku smutkem byl jsem
shrben.
- 15 Z pádu mého se těší a srotili se,
srotily se na mne náhle metly ;
- 16 trhají mne jazyky ustavičně ;
pokoušejí mne, pustě se posmívají,
vyceňují na mne svoje zuby.
- 17 Pane, dlouho-li na to budeš hledět ?
Od jejich zločinnosti vysvoboď mne,
od těch dravců jedinkou mou duši.
- 18 Budu tě velebit v shromáždění valném,
v lidu četném chváliti budu tebe.
- 19 Neplesej nade mnou, kdo na mne ne-
právem nevraží,

nemhourej očima, kdo na mne pro nic
štíří.

- 20 Neb jejich řeči nemilují míru,
ale proti pokojným občanům země
vymýšlejí úskočné plány ;
- 21 šklebí na mne svá ústa říkajíce :
»Sláva, sláva, již to tady máme !«
- 22 Vidíš to, Hospodine, nemlč k tomu,
Pane, daleko ode mne se nestav.
- 23 Rychle vstaň, bys hájil práva mého,
Bože můj a Pane, bys vedl při mou.
- 24 Veď mou při, jak jsi spravedliv, Pane, můj
Bože,
aby nemohli nade mnou jásatí,
25 říci si : »Sláva, sláva, to jsme si přáli !«
aby nemohli říci : »Zhltnuli jsme ho !«
- 26 Ať se zahanbí a zastydí vesměs,
kteří z mého neštěstí mají radost ;
hanbou a potupou zahalení buďtež,
kteří proti mně se vypínají !
- 27 Nechať plesají, jásají, kteří přejí
mému právu, a nechať říkají stále :
»Veslaven budiž Hospodin«,
kteří přejí blahu sluhý jeho.
- 28 Jazyk můj bude hlásat tvou spravedlivost,
kterýkoliv den tvou chválu.

David jest v tomto Ž (34.) předobrazem trpícího Spasitele, který uvádí sám o sobě v. 19 (Jan 15,

Žalm 35.

25). — V. 13: »oblékal žínici« na znamení soustrasti. — Postil a modlil se, aby je Bůh uzdravil. — Žalmista modle se s hlavou skloněnou na prsa, vysílal taková modlitby své zase tam, odkud se řinuly — modlil se ze srdce k srdci (= » modlitba v lůno mé se vracela«). — V. 19. »mhourati očima« = posmívati se. — V. 21. »již tady mají« žalmistovu zkázu, kterou si tolik přáli. — Křesťan může se modliti Ž 34. za pomoc proti škůdcům své spásy.

Ž 35. Zloba hříšnickova a dobrota Boží.

- 2 Bezbožný posedlý jest nepravostí,
bázeň Boží nic není v očích jeho.
- 3 Ona totiž se zamlouvá zraku jeho,
a tak hřeší a jest nenáviděn.
- 4 Slova úst jeho nepravost a lest jsou,
nechce mít rozum, nechce dobře činit.
- 5 Na nepravost myslí na svém lůžku,
dává se na každou cestu, jež není dobrá,
toho, co zlé jest, nemá v nenávisti.
- 6 Hospodine, až k nebi jde tvá milost,
a tvá věrnost jde až po oblaky ;
- 7 spravedlnost tvá jak nejvyšší hory,
soudy tvoje jako nejhlubší moře ;
lidem i zvířatům pomáháš, Hospodine.
- 8 Ó jak hojná je tvá milost, Bože,
že lidé ve stínu křídel tvých mohou se
skrývat !

- 9 Rozjařují se nadbytkem domu tvého,
a proudem rozkoše své napájíš je.
- 10 Neboť u tebe jest pramen života,
a v tvém světle vidíme světlo.
- 11 Zachovej milost svou těm, kteří milují tě,
a svou spravedlnost upřímným srdcím.
- 12 Kéž se noha zpupná nedotkne mne,
a ruka hříšná kéž mne nevyhání!
- 13 Kéž padnou konečně, kteří páchají nepravost,
kéž jsou sraženi, by nemohli povstat!

V. 3. »O n a« — nepravost. — V. 9 n. Ctitelové Boží smějí vstoupiti do svatyně, do »d o m u B o ž í h o«, zde smějí účastniti se bohoslužby, oběti, obětních hodů a z toho všeho vážití nevýslovnou rozkoš. — »s v ě t l o B o ž í« = přízeň jeho. — »s v ě t l o n a š e« = štěstí naše. Také křesťan má na oltáři zdroj svého největšího blaha pozemského, které dává mu tušiti, co ho čeká v n e b e s k é m d o m ě B o ž í m.

Ž 36. Stěští bezbožného toliko zdánlivé, blaho spravedlivého blaho pravé.

- 1 Nehorši se pro ty, již páchají zlo,
nežárli na ty, kteří nepravost činí.
- 2 Neboť jako tráva rychle zvadnou,
a jako zelená bylina brzy sklesnou.
- 3 Doufej v Hospodina a čiň dobré,
přebývej v zemi a poctivě živ se z ní.

Žalm 36.

- 4 Hledej své potěšení v Hospodinu,
i dá tobě žádosti srdce tvého.
- 5 Poruč Hospodinovi svůj osud,
doufej v něho a on všecko spraví :
- 6 učiní, že vzejde právo tvé jako slunce,
a tvá spravedlnost jak o poledni.
- 7 Tiše buď poddán Pánu a čekej na něho ;
nehorši se na toho, komu je dobře,
na člověka, jenž jedná nešlechtně.
- 8 Přestaň se hněvati a zanech zlosti,
nehorši se, toliko k zlému to vede.
- 9 Neboť zločinci budou vyhlazeni,
kdo však doufají v Pána, budou mít zemi.
- 10 Ještě jen maličko a hříšníka nebude ;
na darmo budeš pít se po jeho stopě ;
- 11 ale tiší vládnouti budou zemí,
a budou kochati se v množství pokoje.
- 12 Hříšník sice smýšlí zlé proti zbožnému,
a skřípe na něho zuby svými ;
- 13 avšak Hospodin jen se usmívá tomu,
neboť vidí, že se blíží den jeho.
- 14 Bezbožní tasí meč a luk napínají,
aby skláli chudása, ubohého,
aby pobili lidi poctivě žijící ;
- 15 meč ten však vnikne jim do vlastního
srdce,
a jejich lučiště bude polámáno.
- 16 Lepší je trocha, kterou má spravedlivec,
nežli veliké statky bezbožníků ;

Žalm 36.

- 17 budouť ramena hříšníků zpřerážena,
kdežto spravedlivé Hospodin podpírá.
- 18 Hospodin pečuje o dny bezúhonných,
i bude dědictví jejich na věky trvat ;
- 19 nebudou zahanbeni za dob zlých,
a za dnů hladu do syta budou jísti.
- 20 Toliko bezbožníci berou za své.
Odpůrci Páně hned jak vysoké cti dojdou,
hynou, pomíjejí jako dým.
- 21 Hříšník si vypůjčuje a nemůže platit,
poctivec štědrý však jest a přece má co
dávati ;
- 22 neb ti, jimž žehná Pán, budou vládnouti
zemí,
ale kterým zlořečí, vezmou za své.
- 23 Hospodin dodává síly krokům člověka,
líbí-li se jemu cesta jeho ;
- 24 klopýtne-li, však se nenarazí,
ježto Hospodin za ruku ho drží.
- 25 Mlád jsem býval a došel jsem velkého
stáří,
a nezřel jsem, aby byl opuštěn spravedlivý,
aby potomstvo jeho chodilo žebrat ;
- 26 den co den je dobročinný a půjčuje,
a jeho potomstvo bude požehnáním.
- 27 Vystříhej se zlého a čiň dobré,
a tak bydlí (v zemi) na věky věkův ;
- 28 neboť Hospodin miluje spravedlivé,
neopouští svých svatých, vždycky je chrání.

Žalm 36.

- 29 Nespravedliví budou potrestáni,
potomstvo bezbožníků vezme za své ;
spravedlivci však budou dědit zemi,
budou na věky v ní přebývati.
- 30 Ústa spravedlivcova mluví, co moudré jest,
a jeho jazyk pronáší, co správné ;
- 31 zákon Boha svého má v svém srdci,
proto se nepodvrtnou kroky jeho.
- 32 Číhá hříšník na spravedlivého,
usiluje o to, by zahubil jej ;
- 33 ale Pán nevydá ho v ruce jeho,
nedá, by odsouzen byl, pohnán-li k soudu.
- 34 Doufej v Pána a dbej cesty jeho,
i vyvýší tě, že budeš vládnouti zemí,
dožiješ se záhuby bezbožníků.
- 35 Viděl jsem bezbožníka velmi zpupného,
rozkládal se jako libanský cedr ;
- 36 i šel jsem tudy, a hle, již nebylo ho,
hledal jsem ho, a nenašel po něm stopy.
- 37 Šetři nevinnosti, hleď na poctivost,
neboť má budoucnost člověk milovný pokoje ;
- 38 nespravedliví však vyhynou šmahem,
po budoucnosti bezbožníků jest veta.
- 39 Spravedlivých však dochází pomoc od Pána,
on jest ochráncem jim za dob tísně,
- 40 Pán jim pomáhá a je vysvobozuje
od hříšných, spasí je, protože doufali v něho.

V. 1. »již páchají zlo« a přes to mají se znamenitě. — V. 13. »den jeho« — hříšníkova

Žalm 37.

soudu a trestu. — V. 21. Hříšník si vypůjčuje z nouze, kterou ho Bůh stíhá. — V. 23. »c e s t a« = mravný život. — V. 26. Věřící ve S. Z. nepůjčovali z obchodních zájmů, ale toliko ze skutečné potřeby a bez úroků. Bylo tedy půjčiti skutek milosrdenství. — V. 33. »p o h n á n - l i k s o u d u« byv křivě obžalován. — Křesťanu je snadno v utrpení býti tichým a přátí bezbožným jejich pozemské štěstí, ježto ví, že Bůh vše vyrovná a srovná v životě posmrtném.

Ž 37. Kající prosba za odpuštění hříchu.

(Třetí žalm kající.)

- 2 Pane, ve svém hněvu mne netrestej,
ve svém rozhorlení mne nekárej !
- 3 Zarylyt se do mne tvé střely,
těžce doléhá na mne tvá ruka.
- 4 Zdravého nic nemám na těle pro hněv tvůj,
nemám pokoje v kostech svých pro hřích svůj.
- 5 Neboť tresty mé jdou mi nad hlavu,
jak břímě těžké mne nad síly tíží.
- 6 Páchnou a hnisají mi rány,
zaviněné nerozumem.
- 7 Zbědován jsem a na dobro shrben,
ve smutku celý den chodím.
- 8 Jsemť uvnitř všecek zohavený,
nic není zdravého v mém těle.
- 9 Sklíčen jsem a náramně snížen,
bolestí srdce svého řvu.

Žalm 37.

- 10 Pane, je známa ti všecka má tužba,
a mé vzdechy nejsou tě tajny.
- 11 Srdce mi buší, síla mne opouští,
světlo mých očí — i to mi uniká.
- 12 Druzi a přátelé proti mně jsou,
a moji příbuzní straní se mne.
- 13 Léčky mi kladou vrahové moji,
škůdcové moji smlouvají zkázu,
celý den lsti zamýšlejí.
- 14 Ale já jak hluchý neslyším,
úst svých jak němý neotvírám.
- 15 Jsem jako člověk, který neslyší,
a který v ústech svých odmluvy nemá.
- 16 Neboť v tebe, Pane, doufám;
ty mne vyslyšíš, Pane, můj Bože!
- 17 Říkám: „Ať jen se nade mnou netěší,
kteří, jak klopýtnu, vypínají se.
- 18 Neboť obávám se, že sklesnu,
ježto svou bolest stále cítím.
- 19 Ano, hříšnost svou hlasitě vyznávám,
obavy mám pro svou vinu.
- 20 Kteří mi zlovolně nepřejí, mocni jsou;
mnoho těch, již na mne neprávem nevraží.
- 21 Kteří mi dobré zlým odplácejí,
křivdí mi za to, že za dobrem chodím.
- 22 Neopouštěj mne, ó Pane,
nebuď mne daleko, můj Bože!
- 23 Přispěj rychle na pomoc mně,
Hospodine, Bože mé spásy!

Žalm 38.

V. 6. »nerozum« je každý hřích; bohabojnost jest pravá moudrost. — V. 12. Příbuzní a známí vzdalují se žalmisty jako zločince, od Boha zavrženého a trestaného (jako Joba). — Žalmista je si vědom své hříšnosti a před Bohem ji vyznává, ale není si vědom zločinů, ze kterých obviňují ho nepřátelé. — V. 18. Žalmista souží se obavou, že by v neštěstí »klopýtna«, sklesnouti mohl do nedůvěry v Boha a tak se odloučiti od něho! — Ž 37. hodí se na jazyk trpícího Krista.

Ž 38. Nedej Bože, by život můj, beztoho krátký a vratký, byl plný bolu.

- 2 Dělal jsem si: »Ostříhati budu slov svých,
abych se neprohřešil jazykem;
položím si do úst svojich uzdu,
dokud bude bezbožník přede mnou stát.«
- 3 Mlčel a ponížil jsem se nevida štěstí,
ale bolest moje se obnovila;
- 4 vzplálo mi srdce uvnitř a vznítíl se oheň,
- 5 když jsem o věci přemýšlel, i pravil jazyk můj:
»Pověz mi, Pane, jak daleko do mého konce,
jak jest veliký počet dnů mých,
abych věděl, mnoho-li mi schází.
- 6 Na pídě, hle, vyměřil jsi dny mé,
a věk můj jako nic je před tebou;
věru jen pára je život každého člověka.
- 7 Věřu jako stín jde životem člověk,
pro nic za nic plahočí se ručně,
poklady hromadí, nevěda komu to snáší.«

Žalm 38.

8 A nyní od koho čekat co? Od tebe,
Pane!

Vždyť je základ naděje mé v tobě!

9 Ze všech mých nepravostí vytrhni mne,
v pchanu nemoudrém mne nenechávej.

10 Oněměl jsem, neotvírám úst svých,
neboť ty jsi učinil to.

11 Račiž odejmout ode mne své metly,

12 pod tíží ruky tvé trestající hynu.

Jestliže za to, že se prohřešuje,
pokutami člověka stíháš,
hyne jak pavučina duše jeho;
věru jak pára je všecko pachtění lidské.

13 Vyslyš modlitbu mou, Hospodine,
k volání o pomoc nakloň sluchu svého,
nerač mlčeti k mým slzám,
neboť cizinec jsem u tebe hoštěný,
poutník jako všichni otcové moji.

14 Polev mi, abych prve se poobčerstvil,
nežli odejdu tak, že již nebude mne.

V. 2. Žalmista si umínil, že nepromluví ani slova stezku. — »bezbožník« žalmistu utiskoval. — V. 5. Básník, otázkav se Boha, dlouho-li bude ještě živ, sám si odpovídá (v. 6), že jest života jeho na mále. — V. 9. »nemoudrý« = bezbožník v. 2. — Křesťan učí se z tohoto Ž, že v hodinu bolesti nemá reptati, ale doufati v Boha, jeho vůli se podrobiti, od něho přijímati bolesti jakožto trest za hříchy, těšiti se, že po krátkém utrpení vzejde nekonečná radost a po vratkém pachtění trvalý odpočinek.

**Ž 39. Díky a prosba ctitele Hospodinova,
který zase trpí.**

- 2 Pevně jsem doufal v Hospodina,
i ráčil shlédnouti na mne
3 a vyslyšet mé prosby.
Vyvedl mne z jámy zhouby,
ze dna bahnitého.
Postavil na skálu mé nohy,
síly dodal mým krokům.
4 Vložil mi do úst novou píseň,
chvalozpěv našemu Bohu.
Mnozí to vidí, i nabývají
úcty a důvěry v Pána.
5 Šťasten člověk, který doufá
ve jméno Hospodinovo,
který nic nemá se zpupnými,
s odpadlými lháři.
6 Mnoho učinil jsi divů ty,
Hospodine, můj Bože;
nikomu nelze tobě se rovnat
ve tvých usneseních.
Chtěl jsem je hlásat, o nich mluvit;
nelze je vypočítat.
7 Žertev a obětí nepřiješ si,
uši však učinils mi.
Celopal neb obět za hřích nechceš;
8 sic bych byl řekl: Hle, tu jsem.
V závitku knihy jest mi to předeepsáno.

- 9 Vůli tvou, Bože můj, činit jest milo mi,
zákon tvůj mám ve svém srdci.
- 10 Hlásal jsem tvou spravedlnost
ve velkém shromáždění.
Ano, svých rtů jsem nezavíral,
Hospodine, ty víš !
- 11 Netajil jsem tvé spravedlnosti
ve svém srdci ;
o tvé věrnosti a pomoci
vypravoval jsem.
Milost tvou a věrnost jsem neskrýval
četnému shromáždění.
- 12 Ty tedy, Pane, nevzdálíš ode mne
slitování svoje ;
milost tvá a věrnost stříci
bude mne ustavičně.
- 13 Neboť obkličují mne zla,
kterých není počtu,
stihly mne pokuty za mé hříchy,
že očí nemohu pozdvihnout.
Více jich nežli mám na hlavě vlasů ;
proto pozbývám mysli.
- 14 Rač mne, Pane, vysvobodit,
hleď, Pane, abys mi přispěl.
- 15 Ať se zardí a zahanbí všichni,
kdož dychtí po mé duši.
Kéž zpět odejdou zahanbeni
ti, jež mé neštěstí těší.

Žalm 39.

- 16 Kéž ihned odejdou s hanbou a studem,
kdož mně se posmívají.
- 17 Ať jásá a plesá z tebe každý,
kdokoli hledá tebe ;
vždy ať říká: »Pán buď slaven«,
komu je milá tvá spása.
- 18 Třebas já byl ubožák, chudás,
Pán přec pečuje o mne ;
tys má ochrana a pomoc,
Bože můj, neprodlévej !

V. 3. Žalmista přirovnává svou bývalou tíseň ke stavu člověka, který spadl nebo byl hozen (uvězněn) do vyschlé cisterny, na jejímž dně jest dosud množství b a h n a. Proti tomu dnu stojí pevná skála. — V. 7. Žalmista dává přednost vniterné oběti vůle, t. j. poslušnosti (»uši«) proti obětem vnějším. — »uši« jsou nástroj, kterým člověk přijímá rozkazy, aby je radostně plnil. — V. 8. Kdyby si byl Bůh přál oběti, byl by je žalmista ochotně přinášel. — »Hle tu jsem«, abych podával oběti. — »předepsáno jest«, bych ochotně poslouchal vůle Boží. — »v závitku knihy« zjeveného zákona Božího. — Ježto sv. Pavel v listě (Žid. 10, 5—7) užívá v. 7—9. tohoto Ž, byl Ž 39. pokládán za mesiášský. (David — předobraz Kristův). Možno jej proto klásti do úst trpícího a za lidstvo se obětujícího Krista. Hodí se také na jazyk duší, úpíselch v očistci.

Ž 40. Ježto býval žalmista milosrdný, doufá, že bude nyní Bůh milosrdným k němu a zbaví ho nemilosrdných nepřátel.

Hospodin milosrdným prokáže v neštěstí své milosrdenství (v. 2.—4.). Žalmista jest opravdu nešťasten: Nepřátelé vidouce, že je nemocen, přejí mu smrti, i přátelé ho opustili (5.—7; 8.—10.). Prosba za pomoc (v. 11.—13.). Závěrek první knihy žaltáře, který k Ž 40. nepatří (v. 14.).

- 2 Štasten, kdo všlímá si nuzáka a chudása ;
v čas neštěstí Pán jej vysvobodí.
- 3 Pán ho bude chránit, život mu zachová,
na zemi jej bude oblažovat,
nevydá ho zvůli jeho nepřátel.
- 4 Pán mu pomůže, až bude na lůžku v chorobě,
celé lože mu přestele v nemoci jeho.
- 5 Říkávám: Hospodine, smiluj se nade mnou,
uzdrav mne, neb jsem hřešil proti tobě.
- 6 Moji nepřátelé zle o mně mluví:
»Kdy (přece) zemře a zanikne jméno jeho?«
- 7 Přijde-li kdo návštěvou, mluví lstivě,
srdce jeho si nasbírá zlovolných věcí,
když vyjde na ulici mluví (je).
- 8 Ihned o mně šeptají všichni škůdci;
proti mně zlé věci vymýšlejí.
- 9 Z bezbožnosti mne obviňují (řkouce):
»Zdaliž opět povstane, kdo leží?«
- 10 Ano i přítel můj, jemuž jsem důvěřoval,
jenž jídal chléb můj, zdvihá na mne patu

- 11 Ty však, Pane, smiluj se nade mnou,
uzdrav mne,
abych mohl jim se odplatiti.
- 12 Z toho poznám, že máš zálibu ve mně,
nebude-li můj nepřítel nade mnou jásat.
- 13 Mne pak pro mou nevinnost zachovááš,
pevně před svou tvář mne stavíš na věky.
- 14 Pochválen buď Hospodin, Bůh Israelův,
od věkův až na věky! Staň se! Staň se!

V. 10. »zdvihl patu«, aby jej ódkopl. Někteří vidí v tom proradném příteli Davidově — Achitofela. Dle toho bylo by obsah žalmu klásti do první doby vzpoury Absalomovy (2. Sam. 16, 23.). Sv. Jan a Petr užívají tohoto v. o Jidášovi (Jan 13, 18; Sk. 1, 16.). Proto býval tento Ž celý vykládán ve smyslu předobrazném o Kristu.

DRUHÁ KNIHA ŽALMŮ (Žž 41.—71.)

Ž 41. a 42. Touha vyhnancova po svatyni.

- 2 Jako prahne jelen po bystřinách,
tak dychtí duše moje po tobě, Bože.
- 3 Žízní duše má po Bohu silném, živém.
Kdy přijdu, abych se ukázal před Boží tváří?
- 4 Slzy mé jsou mi pokrmem ve dne v noci,
neboť mi den co den říkají: »Kde jest
Bůh tvůj?«

- 5 Na to vzpomínám a to si ze srdce vylévám,
kterak jsem putoval na místo stánku
podivu hodného, Božího domu, s jásotem,
s chvalozpěvy, za slavnostních zvuků.
- 6 Proč jsi zarmoucená, duše moje,
a proč znepokojuješ mne ?
Doufej v Boha, neb ještě mu děkovat budu,
- 7 že je mou spásou a mým Bohem.
Duše má ve mně se rmoutí, i vzpomínám
tebe
daleko Jordánu, Hermonu, Malé hory.
- 8 Vlna tvá s hukotem padajíc na vlnu volá,
všecky tvé vlny a proudy valí se přese mne.
- 9 Ve dne rozdává Bůh svou milost i v noci;
proto si modlitbu zpívám k živému Bohu.
- 10 Říkám mu: »Ty jsi můj ochránce, proč
jsi mne zapomněl ?
Proč smutně chodit mám, když mne ne-
přítel skličuje ?
- 11 Kosti mi drtí, když tupí mě nepřátelé,
denně mi říkajíce: »Kde je Bůh tvůj ?«
- 12 Proč jsi zarmoucená, duše moje,
a proč znepokojuješ mne ?
Doufej v Boha, neb ještě mu děkovat budu,
že je mou spásou a mým Bohem.
- 1 Ujmi se mne, Bože, a dopomoz mi
ku právu proti lidu nesvatému;
od lidí zlovolných a lstivých mne vy-
svobod!

- 2 Neb tys, Bože, má síla ! Proč jsi mne za-
pudil ?
Proč smutně chodit mám, když mne ne-
přítel skličuje ?
- 3 Sešli své světlo a věrnost ! Ty mne povedou,
a uvedou na svatou horu tvou, do tvých stanů,
- 4 abych přistoupil k oltáři Božímu, před Boha,
který mne od mládí radostí naplňoval,
abych ti děkoval na citaře, Bože, můj Bože.
- 5 Proč jsi zarmoucená, duše moje,
a proč znepokojuješ mne ?
Doufej v Boha, neb ještě mu děkovat budu,
že je mou spásou a mým Bohem.

**Ž 43. Modlitba národa israelského poraže-
ného a poráženého za pomoc Boží.**

- 2 Bože, na své uši slýchali jsme,
otcové naši vypravovali nám
o díle, které učinila tvá ruka
za dnů jejich, za dnů dávného věku.
- 3 Pohany vyhnala, je však zasadila,
zkrušil jsi národy, jim však dal jsi vzrůsti.
- 4 Neboť mečem nedobyli své země,
ani rámě jejich jim nepomohlo,
ale tvá pravice, rámě tvé, jas tvé tváře,
protože jsi zalíbil si v nich.
- 5 Ty sám jsi můj král a Bůh můj,
který vítězit kážeš Jakobovi.

Žalm 43.

- 6 Tebou rozprášíme své nepřátele,
jménem tvým pošlapeme odpůrce své.
- 7 Neboť lučišti svému nedůvěřuji,
aniž meč můj může mne obrániti ;
- 8 ale ty nás zbavuješ tísnitelů,
a naše nenávistníky zahanbuješ.
- 9 Bohem honosíme se ustavičně,
a tvému jménu děkujeme věčně.
- 10 Teď však jsi zavrhl a zahanbil nás,
netáhl jsi, Bože, s našimi vojsky,
- 11 dopustils, že jsme couvali před nepřítelem,
a naši nenávistníci mohli si loupit.
- 12 Vydal jsi nás jako ovce na nůž,
mezi pohany jsi rozptýlil nás,
- 13 rozprodal jsi za fatku svůj národ,
mnoho jsi jich nevycenil.
- 14 Vydal jsi nás v pohanu sousedům našim,
v potupu a posměch našemu okolí.
- 15 Učinils nás příslovím mezi národy,
že hlavou nad námi potřásají pohané.
- 16 Celý den mám hanbu svou před očima,
v ruměnec své líce zahaluji,
- 17 že musím slyšet posměvavé rouhače,
že musím hledět na mstivé nepřátele.
- 18 Vše to nás stihlo, ač jsme tě neza-
pomněli,
ač jsme se nezpronevěřili tvé smlouvě.
- 19 Neodvrátilo se srdce naše,
a naše stezky neodbočily od cest tvých,

- 20 že jsi nás potřel v kraji, kde sídlí trýzeň,
a že jsi nás zastřel stínem smrti.
- 21 Kdybychom zapomněli na svého Boha,
a své ruce zdvihali k bohu cizímu,
- 22 jistě, Bože, stíhal bys nás pro to,
neboť ty si všímáš i tajnosti srdce,
ale my denně jsme pro tebe pobíjeni,
za ovce na nůž jsme pokládáni.
- 23 Probuď se, o Pane, proč bys měl dřímat?
prociť a nezavrhuj na věky nás!
- 24 Proč odvracuješ tvář svou a zapomínáš
na bídu naši a soužení naše?
- 25 Vždyť je sražena do prachu naše duše,
srůstá se zemí naše břicho.
- 26 Povstaň, Hospodine, abys nám pomohl,
a pro svou milost vysvobod' nás!

44. Mesiášův sňatek s lidstvem.

- 2 Srdce mi kypí vzácnými city,
— báseň svoji věnuji králi —
jazyk můj rychlopiscovým pérem jest.
- 3 •Krásný jsi podobou nad syny lidské,
rozlit je půvab po rtech tvojich,
proto ti požehnal Bůh na věky.
- 4 Opaš mečem svá bedra, reku,
5 ve své kráse a velebě vyjeď,
úspěšně táhni v před a panuj,

Žalm 44.

- pro pravdu, pro právo utlačované ;
neb tě tvá pravice úžasně povede.
- 6 Přeostře jsou střely tvoje,
národové podlehnou ti,
do srdcí králových nepřátel vniknou.
- 7 Trůn tvůj, Bože, je na věky věkův,
žezlem práva je žezlo tvé vlády.
- 8 Miluješ právo a odpor máš k neřesti ;
proto tě pomazal Hospodin, Bůh tvůj,
olejem radosti víc než tvé druhy.
- 9 Šat tvůj pln myrrhy jest, aloe, kasie ;
z paláce slonových kostí tě veselí
dcery králů ve tvé slávě.
- 10 Po pravici stojí ti královna
oděná v zlatohlav kolkolem zpestřený.*
- 11 Slyš, dcero, viz a nakloň ucho.
Zapomeň na svůj národ a domov,
- 12 aby král zatoužil po tvé kráse ;
neboť Pán (a) Bůh tvůj on jest,
jemu dlužno klaněti se.
- 13 Tyrští dary si budou tě předcházet,
všichni velmožové světa.
- 14 Všecka krása je králova dcera vnitř,
15 ve zlatém třepení, v pestrém rouchu.
Vedou ke králi za ní panny,
její družky mu přivádějí.
- 16 Přivádějí je s plesem a jásotem,
vedou je do paláce králova.*

- 17 »Za otce tvé se ti synové zrodí;
vládci je učiníš po vsí zemi.
18 Jméno tvoje v paměti bude,
od pokolení do pokolení;
i budou národové tě slavit
po všechny časy, na věky věkův!«

Ž 45. **Hospodin — pevný hrad Israelův.**

- 2 Bůh ješt naše útočiště a síla,
pomocník v útrapách velmi osvědčený.
3 Proto se nebojíme, byť země se třásla,
byť i hory se řítily do lůna moře.
4 Ať si ječí a pění se jeho vody,
ať se hory třesou před jeho nápirem.
5 Hojnost vod obveseluje město Boží,
které si posvětil Nejvyšší za své sídlo.
6 Bůh v něm sídlí, proto se nekolísá,
Bůh mu spěje na pomoc před svítáním.
7 Bouří se národové, říše se bortí,
i vydá hlas a země se zakolísá.
8 Hospodin zástupů je s námi,
ochráncem naším jest Bůh Jakobův!
9 Pojdte a vizte skutky Hospodinovy,
úžasné divy, které na zemi učinil.
10 vzdaluje války až na kraj světa,
lučiště láme a rozbíjí zbraně,
štíty spaluje ohněm, a říká :

- 11 ›Ustaňte a uznejte, já že Bůh jsem,
slavený mezi národy, slavený po světě !«
12 Hospodin zástupů je s námi,
ochráncem naším jest Bůh Jakobův.

**Ž 46. Z království Božího v Israeli bude
království světové.**

- 2 Všecek svět rukama tleskej,
zpívejte s jásotem Bohu,
3 neb je Pán nejvyšší, hrozný,
velký král nade vší zemí.
4 Podmanil národy nám,
kmeny dal pod naše nohy;
5 vybral nám dědictví svoje,
milého Jakoba chloubu.
6 Vznesl se s jásotem Bůh,
Hospodin za zvuku rohu.
7 Chvalte nám Boha, chvalte ;
chvalte nám krále, chvalte !
8 Jeť králem veškeré země Bůh,
zpívejte dokonale !
9 Bůh je král nad národy,
Bůh sedí na svatém trůně svém.
10 Vládcové světa se sešli
k Abrahamovu Bohu.
Jehoť jsou mocnáři země,
nesmírně vznešený jest.

**Ž 47. Hospodin opatruje své sídelní město
Jerusalem.**

- 2 Veliký jest Hospodin,
a velmi hoden chvály
v městě našeho Boha,
na svaté hoře jeho,
3 kde má své základy Sion
na radost veškeré země,
na půlnocní straně
města velkého krále.
4 Na jeho palácích ukázal
Bůh, že je opatruje.
5 Neboť, hle, sešli se králové,
přitáhli v jednom šiku ;
6 jak to zřeli — jal úžas je,
zděsili se a prchli.
7 Hrůza je zachvátila,
úzkost jak rodící ženu,
8 jako když prudkým vichrem
tříštíš tarsiské lodi.
9 Jak jsme to slýchali, zřeli jsme
ve městě Pána zástupů,
ve městě Boha našeho :
Bůh je upevnil na věky !
10 Myslíme na tvoji milost,
Bože, ve tvém chrámě.
11 Jako tvé jméno, tak chvála tvá,
Bože, jde do končin světa.

- 12 Práva je plná tvá pravice,
proto se veselí Sion,
jásají dcery judské
pro tvé soudy, Pane.
- 13 Jděte kol Sionu, jděte,
čítejte jeho věže ;
- 14 hleďte na jeho hradby, .
prohlížejte si paláce,
vypravujte to potomkům,
- 15 že jest takový Bůh,
Bůh náš vždycky, na věky ;
on nás povede věčně !

**Ž 48. Pozemský blahobyť bezbožných nen
závidění hoden, ježto smrtí zaniká a pak . . . !**

- 2 Slyšte to všichni národové,
sluch napni každý, kdo na světě sídlíš,
- 3 jako nízcí tak i vznešení,
bohatí, chudí bez rozdílu !
- 4 Ústa má mluvit budou moudrost,
rozumné poznatky pečlivých úvah,
- 5 dbáti budu mudrosloví,
při citaře chci řešit svou hádanku.
- 6 Proč bych měl báti se ve zlých dobách
svírán jsa zlobou úskočníků,
- 7 na svou sílu se spolehajících,
a množstvím bohatství svého se chlubících !

Žalm 48.

- 8 Vždyť nelze vykoupit bratra ni sebe,
nemožno výkupné Bohu zaň zaplatit,
9 nelze dát výkupné za svůj život,
byť by se plahočil člověk věčně,
10 by mohl dále žít ustavičně.
11 Zdali neuvidí smrti?
Vždyť vidí, že mrou moudří,
že hyne každý blázen i hlupec,
že musí jmění své zanechat jiným.
12 Hroby jsou domy jejich na věky,
příbytky jejich po všecka kolena,
ačkoli země svým majetkem zvali.
13 Ano, člověk jsa vážen to nechápe,
jest jak zvěř nemoudrá, která je pro nůž.
14 Ta cesta vede je do záhuby,
i ty, jimž líbí se zásady jejich.
15 Jak ovce v podsvětí se dostanou,
smrt bude vládnout jim, spravedliví pak
nabudou záhy nad nimi vrchu;
na čem si zakládali, schátrá,
v podsvětí veta po jejich slávě.
16 Ale Bůh vyprostí mou duši
z moci podsvětí, když mne přijme.
17 Klidný buď, bohatne-li člověk,
roste-li sláva jeho domu.
18 Nevezmeť nic sebou, když umře,
nepůjde dolů s ním jeho sláva.
19 Byť i se honosil v životě štěstím,
20 byť i tě velebil, že z tebe tyje,

musí vjít konečně do rodů otců svých,
a nikdy na věky neuzří světla.

- 21 Ano, člověk jsa vážen, to nechápe,
jest jak zvěř nemoudrá, která je pro nůž.

**Ž 49. S obětmi vnějšími nechat souhlasí vnitřní
smýšlení a všecek náboženskomravní život.**

- 1 Bůh bohů, Hospodin mluví a vyzývá zemi
od východu slunce až do západu.
- 2 Ze Sionu, vrcholu to krásy,
Bůh zřejmě přichází, Bůh náš, nechtěje mlčet.
- 3 Oheň před jeho tváří vše zžírající,
a kolem něho silná bouře.
- 4 Vyzývá nebesa na výsostech
a zemi chtěje soudit svůj národ.
- 5 Shromažďte mu svaté jeho,
kteří pečeti smlouvu s ním obětmi,
- 6 ať hlásá nebe, jak spravedlivý jest,
neboť Bůh sám zasedá k soudu !
- 7 »Slyš, můj lide, budu mluvit,
Israeli, chci žalovat na tebe.
Hospodin, tvůj Bůh jsem já !
- 8 Nejsou to žertvy tvé, proč tě chci kárat,
vždyť mám tvé oběti na očích stále.
- 9 Není mi třeba však býčků z tvých domů,
ani kozelců ze tvých ohrad.
- 10 Neboť má jest všecka zvěř lesní,
i dobytek na horách plných skotů.

- 11 O každém ptáku nebeském vím,
i krása polní náleží mně.
- 12 Kdybych lačněl, neřekl bych ti,
jeť můj svět se vším, čeho je plný.
- 13 Požívám snad masa býků,
nebo piji kozelčí krev ?
- 14 Přinášej v obět Bohu díky
a tak plň sliby své Nejvyššímu.
- 15 Vzývej mne v den, kdy budeš soužen,
já tě vytrhnu a ty mne oslavuj !
- 16 Hříšníkoví Bůh pak praví :
»Proč přikázání má odříkáváš,
a mou smlouvu do úst bereš
- 17 ty, jenž nenávidíš kázeň,
a mé řeči za hřbet házíš ?
- 18 Uvidíš-li zloděje, běžíš s ním,
s cizoložníky se bratříš,
- 19 ústa tvá oplývají zlobou,
a tvůj jazyk osnuje lsti ;
- 20 sedáš a proti bratrovi mluvíš,
syna máteře své urážíš.
- 21 To jsi páchal a já jsem mlčel,
křivě jsi myslil, že jako ty jsem ;
i kárám tě, do očí ti to říkám.
- 22 Na mysli měj to, jenž na Boha zapo-
mínáš,
aby tě nezachvátil ! Kdo by ti pomohl ?
- 23 V obět kdo přináší díky, ten mne uctívá,
kdo žije poctivě, ten uzří pomoc Boží.

Ž 50. Kající prosba za odpuštění hříchu a jeho následků.

(Čtvrtý žalm kající).

Prosba z odpuštění. První důvod: velikost Božího milosrdenství (v. 3 n). Žalmista uznává svůj hřích; Bůh může na něm ukázati, že je nejvyšší milosrdný a věrný — druhý a třetí důvod k odpuštění (v. 5n). Člověk je od svého početí křehká bytost; Bůh přece vidí v srdci lidském spravedlnost raději nežli hříšnost: čtvrtý a pátý důvod k odpuštění (v. 7—9). Prosba, by se vrátila bývalá, nyní hříchem ztracená radost (v. 10 n), čistota srdce, síla duše, svatost (12 n), ochrana Boží, které se těší spravedlivec, ochota činiti dobro (v. 14). Žalmista bude pak voditi hříšníky na cestu zákona — šestý to důvod k odpuštění (v. 15). Bude oslavovati Boha — sedmý důvod k odpuštění (v. 16 n). Básník je sice ochoten přinést Bohu smírné oběti, ježto ale Bůh v tomto případě si jich nepřeje, podává místo nich zkroušené srdce (v. 18 n). Bohoslužebný (liturgický) dodatek, kterým obec israelská prosí Boha, by Jerusalem ležící v troskách byl zase vybudován, by v něm mohly býti podávány oběti dle bohoslužebného řádu jako kdysi bývalo (v. 20 n).

- 3 Smiluj se nade mnou, Bože, dle svého
velkého milosrdenství,
a dle množství svých slitování zahraď ne-
pravost mou.
- 4 Úplně omej mne od mé nepravosti,
a od hříchu mého očisti mne.

Žalm 50.

- 5 Nebo svou nepravost já poznávám,
a hřích můj přede mnou je vždycky.
- 6 Proti tobě samému jsem prohřešil se,
a co zlé je před tebou, učinil jsem,
abys byl shledán spravedliv ve svých řečech,
a bys zvítězil, když souzen býváš.
- 7 Nebo, hle, v nepravostech jsem se počal,
a v hříších počala mne matka moje.
- 8 Nebo hle, upřímnost je ti milá,
neznámou a skrytou svou moudrost ozná-
mils mi.
- 9 Pokrop mne ysopem, abych očištěn byl,
omej mne, abych byl nad sněh zbílen.
- 10 Sluchu mému radost a veselí dej;
potom zaplesají kosti ponížené.
- 11 Odvrát obličej svůj od mých hříchů,
a smaž všechny mé nepravosti.
- 12 Srdce čisté stvoř ve mně, Bože,
a ducha pravého obnov v útrobach mých.
- 13 Nezamítej mne od své tváře,
a svého svatého ducha mi neodnimej.
- 14 Navrať mi radost z ochrany své,
a duchem statečným posilni mne.
- 15 Učit budu hříšníky твоjim cestám,
že se bezbožní vrátí k tobě.
- 16 Zbav mne krevní viny, Bože, můj spasný
Bože,
a můj jazyk s veselím bude slaviti tvou
spravedlnost.

- 17 Pane, rty mé rač otevříti,
a má ústa zvěstovat budou tvoji chválu.
- 18 Nebo kdybys byl chtěl obět, byl bych
dal (ji) ovšem,
(ty však) v zápalných obětech si nelibuješ.
- 19 Obětí Bohu (milou) duch je zkormoucený,
srdcem zkroušeným a pokorným, Bože, ne-
pohrdáš.
- 20 Dobrotivě nalož, Hospodine, pro svou
milost se Sionem,
aby byly zdi jerasalemské zas vystavěny.
- 21 Pak budeš přijímat řádné žertvy, oběti
a celopaly,
tehdaž klásti budou býčky na tvůj oltář.

**Ž 51. Hospodin zhatí úskoky velmožného
násilníka.**

- 3 Proč se chlubiš nešlechetností,
velikáne v hříchu ?
- 4 Celý den jen nespravedlnost
osnuje tvůj jazyk ;
jako břitva nabroušená
úskočně si vede.
- 5 Milejší je ti zlo než dobro,
řeči lživé než pravda.
- 6 Rád máš jen řeči zkázonosné,
jazyku ošemetný.

- 7 Protož i tebe Bůh zhrouť na věky,
uchvátí, přestěhuje
z bydla tvého a vytrhne
s kořenem ze země živých.
- 8 Zřít budou spravedliví to s úctou,
a smát se jemu řkouce :
- 9 »Vizte muže, jenž nechtěl mít Boha
za svého pomocníka,
ale doufal v množství svých statků,
na svém pychu si zakládal.«
- 10 Já pak jsem jako zelená oliva
v domě Božím ;
naději skládám v Boží milost
vždycky, věčně.
- 11 Budu tě na věky oslavovat,
že jsi učinil to,
vzývati jméno tvé, že je tak dobré,
před svatými tvými.

**Ž 52. Všeobecnou bezbožnost Bůh nenechá
bez trestu.**

- Říká si pošetilec v duchu :
»Není Boha.«
- 2 Jsou zkaženi, ohavné jejich neřesti,
není, kdo činil by dobré.
- 3 Bůh s výše nebes pozoruje
lidské plémě,
aby viděl, má-li kdo rozum,
hledá-li Boha.

4 Všichni se od Boha odchýlili,
všichni jsou zvrhlí,
není, kdo by činil dobré,
ani jednoho.

5 Jistě zmoudří všichni zločinci,
kteří zžírají
lid můj jako kdyby chléb jedli,

6 Boha však nevzývají.

Pak náhle zhrozí se, neboť Pán rozmetá
údy jejich ;
sužovatelé se sklamou,
neboť Bůh pohrdne jimi.

7 Kéž přijde se Sionu Israelovi spása !
Až Bůh obrat zjedná v osudu lidu svého,
plesat bude Jakob, veselit se Israel.

Ž 53. Prosba za pomoc proti nepřátelům.

3 Bože, jménem svým mi pomoz,
mocí svou dej mi dojít práva.

4 Bože, vyslyš modlitbu mou,
popřej sluchu slovům úst mých.

5 Povstávajíť cizáci proti mně,
mocní mi o život ukládají,
nemají Boha na zřeteli.

6 Avšak Bůh, hle, pomocník můj,
Pán jest ochráncem života mého.

7 Obrat zlo to na mé odpůrce,
dle své věrnosti je zahladí !

- 8 Pak budu dávat ti oběti dobrovolné,
slaviti, Pane, jméno tvé dobrotivé,
- 9 ježto mne z každé tísně vytrhuješ,
že mohu na odpůrce vítězně hledět.

Ž 54. Modlitba pronásledovaného a zrazeného.

- 2 • Vyslyš, Bože, modlitbu mou,
nezhrdej mou prosbou !
- 3 Všimni si mne a odpověz mi,
zkormoucen jsem tísní,
- 4 děsí mne hlas nepřitele,
násilí bezbožníka ;
neboť zavalují mne zkázou,
zuřivě proti mně brojí.
- 5 Srdce mé se svírá ve mně,
smrtelná hrůza mne napadá.
- 6 Strach a hrůza popadá mne,
temno mne zahaluje.
- 7 Pravím si : »Ó bych měl křídla jako holub,
letěl bych do bezpečí ;
- 8 ano, daleko bych uletěl,
v pustině bych zůstal.
- 9 Rychle bych prchal na místo spásy své,
před prudkým vichrem a bouří.«
- 10 Zmať Pane, rozděl jim jazyky, vidímeť
ve městě násilí, rozbroj.
- 11 Obcházejí je ve dne v noci
po zdech městských,
zkáza a bída zavládla v něm,

- 12 a samá nespravedlnost ;
nechce zmizet z ulic jeho
bezpráví a úskok.
- 13 Ano, kdyby mi nepřítel klnul,
snesl bych to,
kdyby se vypínal nade mne odpůrce,
ukryl bych se snad ;
- 14 ale tys to, společník můj,
rádce a důvěrník,
jenž jídals lahodné pokrmy se mnou,
v dům Boží svorně jsme chodili.
- 16 Kéž na ně náhle přikvačí smrt,
ať klesnou do hrobu v plné síle,
neb zloba v příbytcích jejich i v srdcích
jest.
- 17 Já však Boha se dovolávám,
Hospodin vyslyší mne.
- 18 Večer, ráno i o poledni
budu lkát a vzdychat,
- 19 i popřeje sluchu mému nářku,
a zjedná mi pokoj
od těch, kteří blíží se ke mně,
a kterých mnoho mám vůkol.
- 20 Bůh bude slyšet a pokoří je,
ten, jenž od věků vládne.
Oni totiž nechtějí zmoudřet,
aniž bojí se Boha.
- 21 Vztahuje ruku svou na přítele,
první svoji smlouvu.

- 22 Lesknou se máslem ústa jeho,
ale válku má v srdci ;
slova mu linou lépe než olej,
jsou to však tasené meče.
- 23 Slož svou starost na Hospodina,
onť bude o tebe pečovat ;
na věky nedá, by spravedlivec
kolísal se.
- 24 Ano, ty Bože, uvrhneš je
do jámy zkázonosné ;
lidé krve a klamu nedojdou
do pola věku svého ;
já však smím doufati v tebe, Pane !

**Ž 55. Důvěra v Boha nejlepší záštita proná-
sledovaného od lidí.**

- 2 Smiluj se, Bože, neb šlapají po mně lidé ;
celý den mne sužují útočníci.
- 3 Šlapají po mně nepřátelé den celý,
věru mnoho je těch, kteří proti mně brojí.
- 4 Kdykoliv mne co děsí, já v tebe doufám,
5 o Boha opřen jsa velebím sliby mi dané.
V Boha důvěru maje nebojím se.
Co by mohli učinit mi lidé ?
- 6 Celý den můj stav jen stěžují mi,
všecky myšlenky jejich čelí k mé zkáze.
- 7 Rotí se, číhají, slídí po mé patě,
protože o život mi ukládají.

- 8 Jak by ti ujít mohli ti bezbožníci?
Ve svém hněvu tlupy ty sraz, o Bože.
- 9 Ty přece máš spočítané svízele mé,
slzy mé uložené před svou tváří,
a cos mi slíbil, zapsané ve své knize.
- 10 Pak bude škůdcům mým na útěk se dáti;
budu-li volati k tobě ustavičně,
přesvědčím se o tom, že Bůh je při mně.
- 11 O Boha opřen jsa velebím sliby jeho,
O Pána opřen jsa velebím, co řekl.
V Boha důvěru maje nebojím se,
Co by mohli učinit mi lidé?
- 12 Na mně jest, Bože, bych splnil, co jsem
ti slíbil;
budu ti tedy přinášet oběti díků.
- 13 Neboť jsi vytrhl ze smrti mou duši,
ano i nohy mé uchránil jsi pádu,
abych žítí mohl Bohu libě
ve světle mezi těmi, kteří žijí.

Ž 56. Neochvějná důvěra v pomoc Boží.

- 2 Smiluj se nade mnou, Bože, smiluj se
nade mnou,
neboť ty jsi útočiště mé duše,
do stínu tvých křídel utíkám se,
dokud nepřestane bezbožnost řídit.
- 3 Dovolávám se Boha, Nejvyššího,
Boha, který vždy mně dobře činí.

- 4 Posílá s nebe a vysvobozuje mne,
zahanbuje ty, kteří na mne se sárají.
Sesílá Bůh milost svou a věrnost,
5 mezi lvy mi život zachovává.
Lehám si mezi lidmi, jejichžto zuby
kopí a šípy, a jazyk ostrý meč jest.
6 Rač se povznést, Bože nad nebesa,
velebnost tvá nad veškerou zemi !
7 Osidlo připravili mojim nohám,
zdeptat chtěli moji duši,
vykopali na mne jámu,
avšak sami do ní padli.
8 Posilněno jest mé srdce, Bože,
posilněno jest mé srdce.
Nuže, budu zpívati a hráti !
9 Probuď se, duše má, probuď se, harfo a citaro,
ze spánku jitřenku budu budit.
10 Budu tě chváliti mezi národy, Pane,
oslavovat tebe mezi kmeny.
11 Neboť je veliká až k nebi tvá milost,
a tvá věrnost až do oblaků.
12 Rač se povznést, Bože, nad nebesa,
velebnost tvá nad veškerou zemi !

**Ž 57. Modlitba za to, by přestaly přehmaty
činovníkův.**

- 2 Zdali skutečně vykonáváte právo,
spravedlivě-li vládnete, smrtelníci ?

- 3 Nikoli ! Vždyť v srdci bezprávi osnujete,
bezprávi provádějí v zemi ruce vaše.
- 4 Odpadli od Boha bezbožníci hned z matky,
od narození bloudí, neb jsou to lháři.
- 5 Jsou plni jedu, jako jej hadi mají ;
jak hluchá zmije, jež zacpává si uši,
- 6 aby neslyšela hlas zaklínačů,
toho, jenž umí dobře zaříkávat.
- 7 Zvyráží Bůh zuby jejich ústům,
Hospodin rozbije chrup těm mladým lvům.
- 8 Zničení budou jak voda, jež roztéká se,
luk na ně napne, dokud nevezmou za své.
- 9 Jako vosk, když rozpustí se, zhynou,
spadne oheň, i nebudou viděti slunce.
- 10 Prve než na vašem hloží znát bude trny,
za zelena ještě je v hněvu svém smete !
- 11 Zaplesá spravedlivý, až uvidí pomstu,
ruce si umyje v krvi hříšníkův.
- 12 Lidé pak řeknou : »Zbožný je skutečně od-
měněn,
v pravdě jest Bůh, jenž na zemi k právu
mu pomáhá !«

Ž 58. Modlitba za pomoc Boží proti soldatesce.

- 2 Vytrhni mne nepřátelům, můj Bože,
od těch, kteří mne napadají, mne vysvobod.
- 3 Vytrhni mne těm, kteří zločiny páchají,
lidí krvelačných rač mne zbavit.

Žalm 58.

- 4 Neboť, hle ukládají o můj život,
obořují se na mne mocní!
- 5 Ne pro mou nějakou vinu neb hřích, o Pane
bez úhony živ jsem a poctivě jednám.
- 6 Povstaň mně na pomoc, a viz, ó Pane!
Ty, Bože zástupův, Bože Israelův,
povstaň, abys potrestal všecky pohany,
nešetři žádného z těch bídných zrádců!
- 7 Vracejí se k večeru a vyjí,
jako psi se po městě prohánějí.
- 8 Ejhle, kterak slintají ústa jejich,
meče jsou rty jejich, říkají: »Kdo to slyší?«
- 9 Ty však, Hospodine, směješ se jim,
zničíš pohany ty všecky.
- 10 Síla má jsi, tobě budu zpívat,
ano, Bůh jest bezpečný můj hrad.
- 11 Bůh můj s milostí svou vstříc mi vyjde,
12 Bůh dá, bych vítězně hleděl na odpůrce.
- Nezhub jich, by na to lid můj nezapomněl,
učiň svou mocí, ať nemají stání, sniž je,
obránce můj Hospodine!
- 13 Hřích je, co mají v ústech a co na rtech,
protož ať se lapí v zpupnosti své
pro kletby a lži, jež pronášejí.
- 14 Zahlad' je, v hněvu je zahlad', ať již nejsou,
nechať poznají, že panuje Bůh
nad Jakobem a nad končinami země.
- 15 Vracejí se k večeru a vyjí,
jako psi se po městě prohánějí.

- 16 Oni se potkloukají za žvankem sem tam,
jestliže se nenasytí, vrčí.
17 Já však opěvuji tvoji sílu,
z rána již veselím se z milosti tvé,
neboť ty jsi byl mým bezpečným hradem,
a mým útočištěm, když jsem byl soužen.
18 Síla má jsi, tobě budu zpívat,
ano, Bůh jest bezpečný můj hrad,
Bůh můj s milostí svou.

**Ž 59. Modlitba poraženého lidu Božího za
vítězství!**

- 3 Bože, ty jsi nás zavrhl a rozptýlil,
rozhněval ses; smiluj se zase nad námi!
4 Zatřásl jsi zemí a roztrhals ji,
zaceľ trhlíny její, neb kolísá se.
5 Dals osud krušný zakusit lidu svému,
napojils vínem nás, až se potácíme.
6 Dal jsi však svým bohabojným prapor,
aby měli před lukem kám se utéci,
by tvoji milácci byli vysvobozeni.
7 Pomoz tedy pravicí svou, slyš nás!
8 Přislíbil Bůh při svatosti svojí,
že budu s veselostí děľiti Sichemsko,
údolí Sukkotské rozměřovati,
9 můj že je Galaad, moje Manasesko,
Efraimsko že je příľba mé hlavy,
Judsko pak vladařstvím žezla mého,

- 10 Moabsko že jest mým žádoucím umyvadlem,
na Edomsko že svou obuv položím,
a že Filištínsko bude se kořit mně.
- 11 Kdo mne dovede k hrazenému městu,
kdo mne doprovodí do Edomska?
- 12 Zda-li ne ty, Bože, jenž jsi zavrhl nás,
ty, Bože, jenž nechceš s naším vojskem
táhnout?
- 13 Uděliž nám pomoc před nepřitelem,
neboť nicotna jest pomoc lidská.
- 14 S Bohem budeme divy hrdinství činit;
on sám zdeptá naše nepřátele.

Ž 60. (hebr. 61). **Modlitba vyhnančova za krále.**

- 2 Poslyš, Hospodine, kterak úpím,
nakloň ucho svoje k modlitbě mé!
- 3 Z dálných končin země k tobě volám,
neboť srdce moje sevřeno jest.
Postav mne vysoko na skálu, tam mne zaveď,
- 4 neboť ty jsi útočiště moje,
opevněná věž před nepřitelem.
- 5 Dej, bych sídlit směl ve stánku tvém věčně,
abych byl chráněn v úkrytu tvých křídel!
- 6 Ano, ty Bože, vyslýcháš mou modlitbu,
vracíš dědictví ctitelům jména svého.
- 7 Ke dnům královým mnoho dnů rač přidat,
budiž věk jeho na mnoho pokolení.

- 8 Nechať trůní věčně před Boží tváří,
ustanov milost a věrnost svou, ať ho chrání.
9 I budu zpívati jménu tvému na věky,
abych plnil sliby své den co den.

Ž 61. Toliko od Boha pomoc trpělivě očekávej!

- 2 Toliko v Bohu odpočívej, má duše,
neboť od něho přichází mi pomoc.
3 Onť jen jest má skála a spása moje,
bezpečný hrad můj, valně se kolísat nebudu.
4 Dlouho-li budete dorážet na jednoho,
vraždit ho všichni vy, stěnu nachýlenou,
a zeď, která jest na spadnutí?
5 Ano, s výše mé zamýšlejí mne srazit,
ve lži zálibu mají, žehnají ústy,
ale ve svém srdci proklínají.
6 Toliko v Bohu odpočívej, má duše,
neboť od něho přichází, co čekám.
7 Onť jen jest má skála a spása moje,
bezpečný hrad můj, valně se kolísat nebudu.
8 Na Boha stavím svou spásu a slávu svoji;
pevnou skalou, mým útočištěm Bůh jest.
9 V něho doufej veškerá obec lidu,
vylévejte před ním srdce svoje,
Bůh jest pomocník náš na věčné časy.
10 Pára jen lidé jsou, klam jen smrtelníci;
chceš-li je vážit, zklamou tě, všichni jsou pára.

- 11 Nebažte marně po násilí a lupu,
na vzrůstu majetku si nezakládejte.
12 Jednou Bůh mluvil a toto dvě jsem slyšel:
13 Moc že jest u Boha, milost pak u tebe, Pane,
neb ty odplácíš každému dle jeho skutků.

Ž 62. Touha po Bohu a po jeho pomoci.

- 2 Bože, můj Bože, hned z jitra tě hledám.
Žízni po tobě má duše,
nyje po tobě mé tělo
3 jak pustá, neschůdná, vyprahlá půda.
Proto jsem chodíval do tvé svatyně,
abych spatřil tvou moc a slávu.
4 Lepšíť jest milost tvá než život;
rty mé budou tebe chválit.
5 Proto tě chválit chci celý život
a v tvém jménu zdvihat své ruce.
6 Nejsladší lahody plná je duše má
a rty plesu slaví tě ústa má,
7 když na tě vzpomínám na svém lůžku,
když v noci bdím a na tebe myslím.
8 Neboť tys byl mým pomocníkem,
a já v stínu tvých křídel plesám.
9 Na tobě má duše lpí,
tvoje pravice mne drží.
10 Kteří však neprávem život mi vzít chtějí,
propadnou se do podzemí,
11 budou vydáni na pospas meči,
kořistí šakalů se stanou.

- 12 Král pak bude se radovat z Boha ;
kteří při něm přísahají,
všichni budou honosit se,
že budou ucpána ústa lhářům.

**Ž 63. Prosba za pomoc proti úkladným vra-
hům a zločinným jazykům.**

- 2 Slyš, o Bože, hlas můj, kterýmúpím,
hroznému nepříteli vytrhni život můj !
3 Skryj mne před zástupem zločinných lidí,
před shlukem těch, kteří páchají mrzkost.
4 Majíť jak meče jazyky nabroušené,
na luk kladou šípy trpkých řečí,
5 aby stříleli z úkrytu na poctivce ;
6 náhle na něho střílejí bez ostychu.
Utvrzují sebe v zločinnosti,
umlouvají se, jak nalíčí tenata
říkajíce: »Kdo by mohl je vidět?«
7 Vymýšlejí zločiny říkajíce:
»Hotovo vše, úklad chytře jest nastrojen !«
Každý v hloubi srdce zamyká se.
8 Bůh však ukáže, jak vznešený jest:
Střelami dětí budou rány jejich,
9 oněmí jazyk jejich, jenž na jiné nevražil ;
zděšení budou všichni, kteří je uvidí.
10 I budou strachovat se všichni lidé,
budou rozhlašovat skutky Boží,
až si uvědomí činy jeho.

- 11 Spravedlivý pak bude se veselit v Pánu,
důvěru svou skládat bude v něho,
a budou honosit se všichni poctivci.

Ž 64. **Píseň díků.**

- 2 Tobě přísluší chvalozpěv, Bože, na Sionu,
a tobě dlužno plniti slib v Jerusalemě.
3 K tobě, jenž vyslýcháš modlitbu, přichází
každý člověk.
4 Naše bezbožné činy jsou sice nad naše síly,
ty však s našimi nepravostmi máš slitování.
5 Blažen, koho si vyvolíš a k sobě vedeš,
aby směl přebývati v nádvořích tvých,
abychom směli se sytiti rozkošmi domu
tvého,
6 svatého chrámu tvého, podivně vznešeného.
Vyslyšels nás, Bože, spasiteli náš,
naděje všech vzdálených končin země i moře,
7 jenž stavíš hory svou silou opásán jsa mocí,
8 jenž tišíš hlubiny moře, hučivé jeho vlny,
děsíš národy, lidé končin bojí se divů tvých.
9 Země východu i západu radostí plníš.
10 Navštívilš zemi, napojil, štědře ji obohatil.
Řeka Boží plná je vody, chystáš jim pokrm.
11 Tak totiž o zemi pečuješ. Svlažuješ její brázdy,
množíš rostlinky její, ve vláze radostně pučí.
12 Věncíš rok korunou požehnané své dobro-
tivosti,

- 13 role tvé plny jsou úrody, nivy na stepi kypí,
14 pahorky přepasují se plesem, strojí se berani,
údolí obilí plná, vše jásá a zpívá chválu.

Ž 65. Modlitba provázející oběti díků, podávané ze slibu.

- Plesejte jásavě Bohu všecky země,
2 pějte chvalozpěvy jeho jménu,
pějte velebně ty chvalozpěvy !
3 Rcete Bohu : »Jak hrozný jsou činy tvé, Pane,
protože jest nesmírná moc tvoje,
lichotí tobě nepřátelé tvoji.
4 Všecky země klanějí se tobě,
zpívají tobě, zpívají tvému jménu.«
5 Pojdte a pozorujte skutky Boží ;
hrozný jest v činech, které na lidech koná.
6 Proměňuje moře v pevnou půdu,
že lze přejít řeku suchou nohou,
že pak se veselíme z něho.
7 Panuje svou mocí na věky věkův,
oči jeho národy pozorují,
odbojní nesmějí se vypínati.
8 Velebte, národové, našeho Boha,
hledte, ať se rozléhá chvála jeho.
9 Neb on zachovává naše žití,
nedopouští, by nám klesaly nohy.
10 Ano, ty jsi zkoušel nás, o Bože,
tříbils nás ohněm, jak tříbena bývá stříbro.

- 11 Dopustils, bychom se zapletli do osidla,
mnoho soužení naložils na naše bedra.
- 12 Dopustils, že nám po hlavách jezdili lidé,
bylo nám procházeti ohněm a vodou,
avšak vyvedls nás, i pookřáli jsme.
- 13 Přicházím tedy s oběťmi do tvého domu,
abych splnil tobě sliby svoje,
- 14 které byly vyslovily rty mé,
které vyřkla ústa v úzkosti mé.
- 15 Obětuji tobě žertvy tučné,
přináším ti vůni z obětí beranů,
obětuji tobě býčky a kozly.
- 16 Půjďte a slyšte všichni, kdož Boha ctíte,
neboť budu vypravovati vám,
jak velké věci učinil mé duši.
- 17 Jeho jsem ústy svými se dovolával,
chvalozpěv díků maje již pod jazykem.
- 18 Kdybych byl nepravost zamýšlel v mém srdci,
Hospodin by nebyl vyslyšel mne.
- 19 Avšak Bůh mne slyšel a povšiml si,
jak jsem hlasitě hořekoval.
- 20 Chválen buď Bůh, jenž nezamítl mou
prosbu,
a své milosti mi neodepřel.

Ž 66. Dík za úrodu a prosba za další Boží požehnání.

- 2 Bůh se nad námi smiluj a nám žehnej,
vyjasni tvář na nás, nad námi se smiluj,

- 3 bychom poznali na zemi tvou cestu,
mezi všemi národy tvou spásu.
- 4 Kéž ti děkují národové, Bože,
kéž ti děkují národové všichni !
- 5 Plesejtež a jásejtež národové,
neboť soudíš lidstvo spravedlivě,
neboť národy na zemi ty vodiš.
- 6 Kéž ti děkují národové, Bože,
kéž ti děkují národové všichni !
- 7 Země poskytuje úrodu svoji,
požehnání dává Bůh nám, Bůh náš.
- 8 Požehnání dávej nám Bůh i příště,
a bojte se ho všecky končiny země !

Ž 67. Na počest Boha vítěze.

Ú v o d : Když Bůh povstane, nepřátelé jeho se rozprašují, spravedliví však plesají (v. 2—4). Výzva ke chvále Boha milosrdného (v. 5—7). I část: Hospodin vedl vítězně Israele pouští do země zaslíbené (v. 8—11). Vítězné boje Hospodinovy prve nežli usadil se na Sionu (v. 12—15) Vítězný Bůh na Sionu (v. 16—19). II. část: Bůh dosud pomáhá svému lidu k vítězství, potírá jeho nepřátele (v. 20—24). Slušno, aby mu národ v tomto slavném průvodu děkoval (v. 25—28). Modlitba za pomoc v boji proti pohanstvu (v. 29—32). Z á v ě r e k : Všecek svět ať chválí nebes Pána (v. 33—36).

- 2 Bůh se zdvihá, i rozptylují se odpůrci,
prchají před ním jeho nenávistníci.

Žalm 67.

- 3 Jak bývá rozehrán dým, se rozprchují;
jako vosk se rozplývá před plamenem,
tak i bezbožníci před Bohem hynou.
- 4 Spravedliví však veselí se a plesají,
před Bohem se radujíce jásají.
- 5 Zpívejte Bohu, hrejte jeho jménu,
spravte cestu tomu, jenž pouští se veze;
Hospodin sluje, radujte se před ním!
Děsí se ho.
- 6 Otcem sirotek a zastancem vdov
Bůh jest ve svém svatém sídle.
- 7 Opuštěným opatřuje domov,
vyvádí z vězení do blahého bydla,
také zbujníky, kteří zůstali v hrobech.
- 8 Bože, když v čele lidu svého jsi vytáhl,
když jsi ubíral se pouští,
- 9 země se třásla a nebe se rozplývalo
před Bohem Sinaje, před Bohem Israelovým.
- 10 Deštěm hojným skrápěl jsi, Bože, své dě-
dictví,
bylo zemdleno, tys však je občerstvoval.
- 11 Tvoji tvorové v něm se usadili,
v dobrotě své je chudému spravuješ, Bože.
- 12 Bůh kázal mluvit, byl zástup poslic vítězství:
- 13 »Králové se zástupy prchají, prchají;
hospodyně rozdělují kořist.
- 14 Proč si hovíte mezi ohradami,
holubice s křídly stříbrnými,
jejíž perí v zadu leskne se zlatem?

Žalm 67.

- 15 Když Bůh nebes tam krále rozplašoval,
sněhem zabělal se Selmon.«
- 16 Horstvo Boží horstvo Basanské jest,
mnoho vrcholků má horstvo Basanské.
- 17 Proč, ty horstvo, vy vrcholy, žárlivě hledíte
na horu, kteroů si zvolil Bůh za své sídlo,
na které bude též Hospodin na věky sídlit?
- 18 Vozů Božích je mnoho desetitisíc,
tisíce plesajících — Pán mezi nimi
přišel ze Sinaje do svatyně.
- 19 Vystoupil jsi do výše zajatce veda,
v dar jsi přijal lidi, kteří se vzpírali,
aby sídlil Hospodin, Bůh tam.
- 20 Chválen buď Hospodin ! Den co den nás nosí.
Bůh je naším spasitelem
- 21 Bůh je nám Bohem jakékoli pomoci ;
Hospodin, Pán má i ze smrti východiště.
- 22 Zajisté Bůh rozbije hlavy svých nepřátel,
vlasaté téměř zatvrzelých v hříších.
- 23 Bůh totiž řekl : »Z Basanska je přivedu,
přivedu je z hlubin mořských,
- 24 aby se mohla tvá noha v krvi koupat,
jazyk psů tvých v krvi protivníků.«
- 25 Lidé se dívají na slavný průvod tvůj, Bože,
jak slavně vjíždí Bůh, král můj, do svatyně :
- 26 Napřed jsou zpěváci, za nimi hudebníci
ve středu panen, jež na bubínky tlukou :
- 27 »Ve valných sborech dobrořečte Bohu,
Pánu vy, kteří z krve jste Israelovy !«

Žalm 67.—68.

- 28 Tu je Benjamin, nejmladší, s nadšenou myslí,
knížata judská, která jsou jejich vůdci,
knížata Zabulonova, knížata Neftali.
- 29 Račiž ukázati, Bože svou sílu,
upevňuj, ó Bože, co jsi nám prokázal !
- 30 Do tvého chrámu do Jerusalema
králové přinášejtež tobě dary !
- 31 Pokárej zvěř rákosových houštin,
stádo býků a telata národů s nimi,
ať pustí ty, kteří chtějí se osvědčit stříbrem ;
rozpraš národy, kteří chtějí války !
- 32 I přijdou velmožové z Egyptské země,
Etiopie zdvihne hned ruce své k Bohu.
- 33 Království veškeré země, zpívejte Bohu,
hrejte Hospodinu, hrejte Bohu,
- 34 tomu, jenž vozí se po nebi nejvyšším, od-
věkém !
Pozor ! Když bude hřímat, mocně hřímat,
35 vzdávejte chválu Bohu Israelovu,
jehož velkost a síla jeví se v mračnech !
- 36 Podivuhodný jest Bůh ve svých svatyních,
Israelův Bůh dává moc a sílu.
svému lidu. Pochválen buď Bůh !

**Z 68. Modlitba trpícího spravedlivce za
pomoc Boží.**

- 2 Zachraň mne, o Bože, neboť vody
derou se na mne, že již o život jde.

- 3 Zabořen jsem ve hlubokém bahně,
jež nemá dna, by lze bylo na něm postát.
Dostal jsem se do prohlubně mořské,
takže příval mne zaplavuje.
- 4 Unaven jsem voláním, hrdlo mi chraptí,
oči mi hasnou touhou po mém Bohu.
- 5 Více než na hlavě mám vlasů, je těch,
kteří mne nenávidí bez příčiny ;
mnoho je těch, kteří stíhají mne,
kteří nespravedlivě nevraží na mne ;
co jsem si nikdy lupem neosvojil,
to mám nyní nahrazovat !
- 6 Bože, ty víš o mém poblouzení,
a mé viny nejsou tobě skryty.
- 7 Kéž pro mne nemusí rdít se, kdo dou-
fají v tebe,
Hospodine, Pane zástupů !
Kéž pro mne nemusí hanbit se, kteří hledají
tebe, Israelova Boha !
- 8 Neboť pro tebe snáším pohanění,
potupa mé líce zahaluje,
- 9 cizozemcem stal jsem se svým bratřím,
neznámým synům matere mé.
- 10 Ano, horlivost pro tvůj dům mne stravuje,
a hana tupitelů tvých padá na mne.
- 11 Jestliže jsem mrtvil sebe postem,
přispělo i to k mé potupě.
- 12 Jestliže jsem v žínici se oděl,
učinili si ze mne terč svých vtipů.

Žalm 68.

- 13 O mně plkají, kteří ve bráně sedají,
písničky o mně zpívají pijani vína.
- 14 Já však modlím se k tobě o čas milostí !
Bože, pro množství soucitu svého mne
vyslyš,
- 15 svojí věrnou pomocí mne vytrhni
z bahna, abych neutonul,
zprošť mne škůdců mých a hlubokých vod,
- 16 ať mne přívaly vody nepotopí,
ať mne tůně nepohltí,
a propast nezavře nade mnou chřtán svůj !
- 17 Vyslyš mne, Pane, neb dobrořtivá jest
milost tvá ;
dle množství soucitu svého shlédni na mne.
- 18 Neodvracuj tváře své od svého sluhy,
protože jest mi úzko, rychle mne vyslyš !
- 19 Přibliž se k mé duši a vysvobod' ji,
pro mé nepřátele vysvobod' mne !
- 20 Ty znáš mou hanu, potupu a výsměch,
21 známi jsou ti nepřátelé moji.
Utrhají mi, až mi puká srdce,
nemocen jsem
Čekám, kdo se ustrne nade mnou, však
marně ;
kdo by mne potěšil, toho nenalézám !
- 22 Místo pokrmů mi dávají žluč,
v žízni mé mne napájejí octem.
- 23 Proto stůl jejich před nimi osidlem buď,
na odvetu a na zkázu jim !

Žalm 68.

- 24 Zrak jim se zakal, aby neviděli,
a jejich páteř ať se hrbí stále.
- 25 Vylij na ně svoje rozhořčení,
a žár tvého hněvu zachvátiž je.
- 26 Budťež osady jejich zpustošeny,
a v jejich stanech nikdo ať nepřebývá.
- 27 Neb toho, jež tys ranil, pronásledují,
bolest ran mých rozmnožují.
- 28 Vinu na vinu nech kupiti je,
by nedošli před tebou ospravedlnění.
- 29 Vymazáni buďte z knihy živých,
se spravedlivými zapsáni nebudťež !
- 30 Mne však souženého a ztrápeného
zachraniž tvá pomoc, Bože !
- 31 I budu slavit jméno Boží zpěvem,
a jemu velebně díky vzdávat.
- 32 To bude Bohu milé nad žertvu hovězí,
nad býčka, který rohy i kopyta má.
- 33 Kéž to uvidí ubozí, aby zplesali,
hledajícím Boha srdce nechť ožije !
- 34 Neboť vyslýchá Hospodin ubožáky,
a svými vězni nepohrdá.
- 35 Velebte ho nebesa i země,
moře a všecko, co v nich se hýbe !
- 36 Ano, přispěje Bůh na pomoc Sionu,
i budou vystavěna města judská,
aby sídlili v nich, až je zaberou ;
- 37 potomstvo sluhů jeho bude je dědit,
a kdož milují jméno jeho, v nich sídlit.

Ž 69. Modlitba za sebe i za všechny ctitele Boží.

Básník prosí Boha, by ti, kteří mu ukládají o život, byli zklamáni a zapuzeni (v. 2—4), by ctitelé Boží z Boha se radovali a jej oslavovali, zejména pak aby básník sám zakusil blaživou Boží pomoc (v. 5—6).

- 2 Bože, na mou pomoc pomni,
Pane, pomáhat mi pospěš.
- 3 Ať se zahanbí a zardí,
kteří dychtí po mé duši.
Kéž zpět odejdou zahanbeni,
kteří se z neštěstí mého těší.
- 4 Kéž ihned odejdou s hanbou a studem,
kteří mně se posmívají.
- 5 Ať jásá a plesá z tebe každý,
kdokoli hledá tebe ;
komu je milá tvá spása,
vždy ať říká: »Pán buď slaven !«
- 6 Já pak jsem ubožák a chudás,
Bože, na pomoc mi přispěj.
Tys má ochrana a pomoc,
Hospodine, neprodlévej.

Ž 70. Modlitba sestárlého národa israelského za další život.

K tobě, Hospodine, utíkám se,
nedej mi na věky zahanbenu býti

Žalm 70.

- 2 Ježto jsi spravedliv, vytrhni mne a vysvoboď,
nakloň ke mně ucho své a zachraň mne!
- 3 Rač mi býti skalou útočištnou,
hradem, na kterém ochrany tvé bych došel,
neboť ty jsi skála má a hrad můj.
- 4 Bože můj, vyprosť mne z ruky bez-
božného,
z moci zločince a násilníka ;
- 5 neboť ty jsi naděje má, Pane,
Hospodine, má důvěra od mého mládí.
- 6 Na tebe spoléhal jsem již od klínu matčína,
od lůna matčína jsi mne opatroval,
tebe můj chvalozpěv opěvoval vždycky.
- 7 Mnohým jako přízrak nějaký jsem,
avšak ty jsi pomocník můj silný.
- 8 Ústa má plná jsou chvalozpěvů, jež pěj
o tvé velikosti celý den.
- 9 Nezamítej mne nyní ve stáří mém,
když má síla mizí, mne neopouštěj !
- 10 Mluvíť moji nepřátelé proti mně,
kteří mi o život ukládají, se radí
- 11 říkajíce : »Bůh jej opustil, hoňte ho,
chyťte ho, neb není, kdo by se ho ujal.«
- 12 Bože, nezůstávej daleko mne,
Bože můj, pospěš mi ku pomoci !
- 13 Kéž se hanbí a zhynou, kteří mi křivdí,
kéž se halí v hanbu a stud moji škůdci !
- 14 Já však budu dále důvěřovat,
a tvou všecku chválu dále šířit ;

Žalm 70.

- 15 ústa má budou hlásat tvou spravedlnost,
každý den vyprávět o tvých nesčetných po-
mocích.
- 16 Hlásat chci veličiny Hospodinovy,
velebit, Pane, jen tvou spravedlnost.
- 17 Tys mne, Bože, učil od mládí tomu,
i vypravuji podnes o tvých divech.
- 18 Ni v stáří, v šedinách tedy mne neopouštěj,
dokud nepoučím o tvém rameni,
Bože, všechna příští pokolení.
- 19 O tvé moci a spravedlnosti věčné,
kterou učinil jsi veledíla.
Kdo je tobě podoben, ó Bože?
- 20 Jakých běd dal jsi mi okusit mnohých
a zlých,
avšak zase jsi mne k životu vzkřísil,
zase jsi mne vytáhl z propasti země.
- 21 Rač dále ukazovat velikost svou,
a mne zase potěš!
- 22 I budu také já ti děkovat na harfě
za tvou věrnost, Bože,
na citaru budu hrátí tobě,
Svatý Israelův!
- 23 Jásati budou mé rty, až budu ti hrátí,
i má spasená duše.
- 24 Také můj jazyk bude denně mluvit
o tvé spravedlnosti,
až se hanbiti a stydětí budou,
kteří se snaží mně škodit.

**Ž 71. Modlitba za krále, jež vyznívá v pro
roctví o slavném panování.**

Básník modlí se za Šalomouna (v. 2—3) a hne přechází na toho, jež Šalomoun předobrazoval, r Mesiáše a jeho kralování (v. 4—17). Zavede práv a spravedlnost, zejména zjedná je utiskovaným (v. 4). Bude panovati mír a blahobyť (v. 5—8). Přemůže své nepřátele (v. 9—11). Bude míti sousrast s utlačovanými (v. 12—14). Bohatství života, zlata i obilí (v. 15—16). Jeho sláva (v. 17). — Závěrek druhé knihy Žalmů (v. 18 n). Poznámka sběratelova (v. 20)

- 2 Dej, Bože, králi svou spravedlnost,
a své právo královu synu,
aby soudil tvůj lid dle práva,
tvé utiskované spravedlivě !
- 3 Kéž nesou hory pokoj lidu,
pahorky pak spravedlnost !
- 4 Zjedná právo ubohým z lidu,
přispěje na pomoc utištěným,
utlačovatele potře.
- 5 Žít bude jako slunce a měsíc,
od pokolení do pokolení.
- 6 Sestoupí deštěm na holou louku,
jako rosa, jež na zemi kape.
- 7 Kvěsti bude v jeho dnech právo
a hojnost blaha, až pomine měsíc.
- 8 Panovat bude od moře k moři,
od Řeky až na konec světa.
- 9 Před ním se skloní odpůrci jeho,
nepřátelé prach budou lízat.

Žalm 71.

- 10 Králové Tarsisu a přímoří
budou podávat jemu dary ;
králové ze Šeby a Seby
podary mu budou nosit.
- 11 Klanět se budou mu králové světa,
a všichni národové mu sloužit.
- 12 Vytrhneť chudása násilníku,
chudása, jenž neměl pomocníka.
- 13 Ujme se slabého a nuzného,
životu nuzných ochranu zjedná.
- 14 Vymaní je z útisku, křivdy,
neb drahé bude mu jejich jméno.
- 15 Žít bude, dostane sabského zlata,
klanět se budou jemu vždycky,
každý den mu blahořečit.
- 16 Obilí bude v zemi, i na horách,
úroda její převýší Liban,
kvést budou měšťané jako rostlinstvo.
- 17 Požehnané jméno jeho bude na věky,
jako slunce bude trvat.
On bude požehnání národům,
všecek svět bude jemu žehnat.
- 18 Žehnán buď Hospodin, Bůh Israelův,
který jediný může činit divy ;
- 19 na věky slavnému jménu jeho buď žehnáno,
plná buď slávy jeho všecka země !
Staň se ! Staň se !
- 20 Konec chvalozpěvů Davida, syna Jeseova.

TŘETÍ KNIHA ŽALMŮ (72—88).

Ž 72. Žalmista bude hledati toliko v Bohu sv štěstí; nedá se másti štěstím, jehož požívají n světě bezbožníci.

Žalmista byl ve své důvěře v dobrotu Boží (1b) pomaten tím, že bezbožným dobře bylo zde n světě (v. 2n). Mají se znamenitě, proto stávají s zpupnými a násilnými, a lid vida jejich štěstí, hrn se za nimi (v. 4—10). I napadlo žalmistu, že sna nadarmo spravedlivec přemáhá se a trpí; avšak s to myšlenkou nesouhlasil (v. 11—15). Ve svatyni, v tiché rozjímání rozluštil si těžkou záhadu, která ho znepkojovala, že totiž blahobyť bezbožných je toliko vratk a krátký, i uznává, jak pošetile si počínal, když s proto rozčiloval (v. 16—23). Od nynějška bude t více lnouti k Bohu, který ho přijme do slávy (v. 23—28).

- 1b Jak je dobrý Bůh, Israeli,
těm, kteří čistého jsou srdce!
- 2 Nohy mé však téměř již poklesly,
málem již sklouzly se mé kroky.
- 3 Neb jsem se rozhorlil nad zpupnými,
vida blahobyť bezbožníků.
- 4 Smrt totiž starost jim nepůsobí,
a jejich bolesti nejsou dlouhé.
- 5 Trampot lidských nezakoušejí,
a jako jiní mrskáni nejsou.
- 6 Proto se chytá jich zpupnost a násilí,
a ve svou bezbožnost se halí.

Žalm 72.

- 7 Vyvěrá takorčka z tuku jich nepravost,
unášejí je smyslné pudy.
- 8 Posměšně a zlovolně smýšlejí,
s vysoka nešlechetně mluví.
- 9 Ústy svými na nebe míří,
a jejich jazyk po zemi rejsní.
- 10 Proto se obrací k nim lid můj,
a dny šťastné nalézá u nich.
- 11 Říkají: „Jak by věděl Bůh o tom?
Všimá si toho Svrchovaný?“
- 12 Ejhle, to jsou bezbožníci:
ve věčném blahobytu bohatnou.
- 13 Tázal jsem se tedy sebe sama:
Nadarmo srdce své v čistotě chovám,
v nevinnosti své ruce si myji?
- 14 Nadarmo mrskán jsem den každý,
kárán bývám každé jitro?
- 15 Kdybych byl řekl si: »Tak budu mluvit,«
byl bych zradil rod tvých synů.
- 16 Když pak jsem přemýšlel, abych věc poznal,
bylo mi to příliš těžké.
- 17 Konečně vešel jsem do Boží svatyně,
a tu jsem všiml si jejich konců.
- 18 V pravdě, na kluzká místa je stavíš,
srážíš je, když byli se zdvihli.
- 19 Hle jak pustnou, náhle mizí,
hynou pro svou nešlechetnost!
- 20 Jak sen, když procitne člověk, Pane,
v městě svém obraz jejich zničíš.

- 21 Když mi se rozpalovalo srdce,
když bylo nitro mé roztrpčeno,
22 byl jsem zpozdilec nerozumný,
23 choval jsem se jak hovádko k tobě.
24 Já přece ustavičně jsem s tebou,
ty mne držíš za pravici,
svými radami mne vodiš,
a potom do slávy mne přijmeš.
25 Co bych jiného chtěl na nebi,
a co na zemi kromě tebe ?
26 Byl i zhynulo tělo a srdce mé,
Bůh bude skalou mou, dílem mým na věky.
27 Ano, viz, hynou, kteří se vzdalují tebe,
hubíš všecky, kdož od tebe odpadávají ;
28 mým však štěstím je Bohu býti blízko ;
v Hospodina, Boha svou nadějí skládám,
abych mohl hlásat všecku tvou chválu
ve branách Sionské dcery.

Ž 73. Zpustošená svatyně.

- 1 Proč, o Bože, na věky zamítáš nás,
proč plane hněv tvůj na stádo, které ty
paseš ?
2 Rozpomeň se na své shromáždění,
které od dob давných tobě patří,
které jsi vykoupil, aby tvým národem bylo,
na horu Sionskou, na které jsi se usídlil !
3 Zdvihni své ruce na zpupnost nekonečnou
nepřítele, jenž řádí ve svatyni !

Žalm 73.

- 4 Nepřítel tvůj huláká ve tvé svatyni,
vztyčili tam prapory, prapory svoje.
- 5 Bylo to, jako když lidé vysoko mávají
v hustém lese sekerami ;
- 6 rozsekali všecky dveře její,
sekerou a tesnou shodili je.
- 7 Zapálili ohněm svatyni tvou,
k zemi až znesvěcen stánek tvého jména !
- 8 Říkají si : »Vyhubme je všecky ;
zastavme všecky svátky Boží v zemi !«
- 9 Znamení svých nezříme, proroka nemáme,
a nikdo mezi námi neví, dlouho li . . .
- 10 Dlouho-li, Bože, odpůrce bude se rouhat ?
Bude tvůj nepřítel jméno tvé na věky tupit ?
- 11 Proč pak odtahuješ ruku svoji,
a proč svou pravici stále máš složenou
v klíně ?
- 12 Ty přece, Bože, jsi král náš od pradávna,
díllo spásy na zemi jsi konal.
- 13 Ty jsi moře upevnil svou silou,
a zdrtils hlavy velikánů ve vodách.
- 14 Ty jsi zdrtil hlavy krokodila,
dals jej na pospas obyvatelům pouště.
- 15 Ty jsi vyvodil prameny a potoky,
ty jsi vysušil řeky tekoucí věčně.
- 16 Tvůj je den a tvá je také noc ;
ty jsi učinil dennici i slunce.
- 17 Ty jsi stanovil všecky hranice země,
léto i zimu — ty jsi učinil je.

- 18 Považ, jak rouhá se nepřítel Hospodir
a lid bezbožný pohrdá tvým jménem !
19 Nedávej dravcům duše ctitelů svých,
na život ubožáků svých nezapomínej !
20 Ohlédni se na úmluvu svoji,
jeť každý kout země plný peleší násilí.
21 Ať chudšas neodchází od tebe s hanbou,
nuzák a utištěný nechť velebí jméno tvé
22 Povstaň, ó Bože, abys vedl při svou,
pamatuj, že tě bezbožník stále tupí.
23 Nezapomínej na křik svých protivníků,
zpupnost tvých nepřátel roste ustavičně !

**Ž 74. (hebr. 75). Přijde čas Božích soudů
a trestů. Jen strpení.**

Zač v předešlém žalmu básník prosil, za to děkuje (v. 2). Vystupuje Bůh a prohlašuje, že zkr. násilníky, až uzná za dobré (v. 3 n). Proto žalmis připomíná bezbožníkům, že nenechá jich, aby zpup zdvihali proti němu svá čela (5 n). Neboť ten, kte přijde, by zjednal platnost spravedlnosti, není p zemšťan, ale sám Bůh (7 n). Ten soudce má v ru kalich trestů, který do dna vypítí bude hříšníkč (v. 9). Žalmista však, ježto je spravedlivec, nebu z něho píti, ale bude Bohu děkovati a velebiti je spravedlnost, která se pyšným protíví, je pokořu spravedlivé však povyšuje (v. 10 n).

- 2 Velebíme tě, Bože, velebíme,
vzýváme jméno tvé, hlásáme tvé divy.

- 3 »Beru sice lhůtu sobě,
já však soudím spravedlivě.
- 4 Byť se chvěl svět se svým obyvatelstvem,
já držím pevně sloupy jeho.«
- 5 Říkám zpupným : »Nebudte zpupni«,
bezbožným : »Nezdvihejte rohy !
- 6 Nezdvihejte vysoko rohy své,
nemluvte proti Bohu drze !«
- 7 Nepřijdeť od východu, západu,
ani od pouště povýšení ;
- 8 ale Bůh jen zjednává právo,
tohoto snižuje, onoho zdvihá.
- 9 Máť v ruce Hospodin kalich vína,
pěnového, plný přísad ;
pít z něho dává i kvasnice ;
vysrkat musí je všecek svět hříšníků.
- 10 Já pak budu to na věky hlásat,
zpívat o Bohu Jakobovu :
- 11 »Ano, všem bezbožným srazím rohy,
rohy však spravedlivých se zdvihnou !«

Ž 75. Díky Bohu za vítězství.

- 2 Známým učinil se v Judstvu Bůh,
v Israeli velké jest jméno jeho.
- 3 Neboť v Salemu je stánek jeho,
a jeho bydliště na Sionu.
- 4 Na tom místě polámal blesky luků,
štíty, meče, nástroje války.

- 5 Záříš ty podivně na odvěkých horách ;
 6 zděšení byli všichni pošetilci,
 zesnuli snem svým, pozbyli síly svých ruk
 všichni udatní bojovníci.
 7 Jak jsi pohrozil, ó Bože Jakobův,
 omráčení byli koně i vozy.
 8 Ty jsi hrozný ! Kdo může před tebou obstá
 jakmile se vznítí hněv tvůj ?
 9 S nebe vynesl jsi rozsudek svůj ;
 země třásla se a oněměla,
 10 když Bůh povstat ráčil, aby soudil,
 aby pomohl všem chudším na zemi.
 11 Protož ať ze srdce oslavují tě lidé,
 z hloubi srdce ať slaví svátek tobě !
 12 Čiňte a plňte sliby Pánu, jenž Bůh váš je
 všichni kol něho noste dary Hroznému,
 13 tomu, jenž odnímá knížatům ducha,
 který hrozný jest králům země !

Ž 76. Jindy a nyní !

Žalmista nemůže se upokojiti v žalu nad pohromou, která stihla jeho národ (v. 2—8). Zdá se jakoby Israel byl na vždy zavržen a nebylo naděje na doby lepší (v. 9 n). Avšak nikoliv ! Slavná minulost národa israelského, kterou mu Hospodin dává opravňuje k naději, že nynější stav národa je tolik dočasná změna v řízení Božím, že se vrátí zase bývalé časy. Zatím bude se těšiti žalmista vzpomínkami na ty zlaté časy (v. 11—13), které dále krásně líčí (v. 14—21).

- 2 Úpěnlivě volám k Hospodinu,
úpím k Bohu, aby vyslyšel mne.
- 3 V den svého soužení Pána vyhledávám,
ruce své v noci vzpínám neunavně ;
nechce dát se potěšit má duše.
- 4 Vzpomínám-li na Boha, musím vzdychat,
přemýšlím-li, malátní duch můj.
- 5 Oči mé probdí každou noční hlídku,
znepokojen jsem a nemohu mluvit.
- 6 Rozvažuji o dnech dávných věků,
léta minulé si připomínám.
- 7 Rozjímám v noci se sebou sám mluvě,
přemítám a zkoumám ve svém duchu :
- 8 »Zavrhl snad Bůh nás na věčné časy,
a již dále nebude nám přátel ?
- 9 Nebo své milosrdenství odepřel na vždy,
od pokolení do pokolení ?
- 10 Či snad Bůh zapomněl míti slitování,
či bude v hněvu zadržovat svou lásku ?«
- 11 Tu jsem si řekl : »Teď to počínám chápat :
Toť je změna pravice Nejvyššího !«
- 12 Budu rozpomínati se na činy Páně,
ano, vzpomínat na tvé dávné divy.
- 13 Budu přemýšlet o veškerých tvých skutcích,
rozjímati o úradcích твоjich.
- 14 Bože, svatá je cesta tvé prozřetelnosti ;
který bůh je tak veliký jako Bůh náš ?
- 15 Ty jsi onen Bůh, jenž divy tvoří,
proslavil jsi mezi národy moc svou ;

- 16 vysvobodils ramenem svým lid svůj,
syny Jakobovy a Josefovy.
- 17 Uviděly tě, ó Bože, vody,
uviděly tě vody a zděsily se,
ano, tůně zachvěly se.
- 18 Veliký hukot vydávaly vody,
mračna ozývala se hromobitím,
a tvé střely létaly semo tamo.
- 19 Zvučely hromy tvoje ve víru bouře,
blesky tvé ozařovaly okruh země,
otřásala se a chvěla země.
- 20 Mořem vedla cesta tvá, Hospodine,
spoustami vodstva šly tvoje stezky,
avšak šlepějí tvých nebylo znáti.
- 21 Převodl jsi jako ovce svůj národ
pod Mojžíšem a pod Áronem.

Ž 77. Učte se z dějin !

Úvod (v. 1—11): Pěvec vybízí k pozornosti (v. 1 b—2) Oznamuje o čem bude zpívati (v. 3—11). — Jaké milosti prokázal Hospodin Israelovi v Egyptě a na poušti (v. 12—16); Israelité odměnili se Bohu za to tím, že ho pokoušeli zkoumajíce, může-li jim dátí také chléb a maso (v. 17—20). Bůh sice splnil jejich přání (v. 21—29), ale také je potrestal (v. 30 n). Další jejich hříchy na poušti (v. 32). Když je trestal obraceli se k němu, ale toliko na oko (v. 33—37); Bůh však byl k nim milosrdný (v. 38 n). Opět líčí nevděk Israelitův na poušti ve světle dobrodiní, která jim Hospodin prokázal při východu z Egypta

(v. 40—55). Když v Kanaanu znova od Boha odpadli, zejména Efraimovci, byli přiměřeně potrestáni (v. 56—64). Konečně však smiloval se Bůh nad Judskem, Davidem a Sionem (v. 65—72).

- Pozor dej, lide můj, na mé naučení,
nakloňte ucha svého ke slovům úst mých !
- 2 Otevru svá ústa k poučné písni,
záhady dávných dob chci vypravovat.
- 3 Co jsme slyšeli a zakusili,
co nám vypravovali otcové naši,
- 4 nechceme zatajiti potomkům jejich,
vypravujíce příštímu pokolení
Hospodinovu slávu a moc jeho,
jakož i zázraky jeho, kteréž učinil.
- 5 Dal totiž přikázání Jakobovi,
zákon ustanovil Israelovi ;
uložil pak o nich našim otcům,
aby je oznamovali svým synům,
- 6 aby se o nich potomci dověděli,
synové, kteří se měli naroditi,
aby, až dospějí, zvěstovali je dětem svým
- 7 že mají v Boha skládati naději svou,
nezapomínati na činy Boží,
ale přikázání jeho dbáti ;
- 8 že býti nemají jako otcové jejich,
pokolení zpuštěné a neposlušné,
národ, jenž nebyl ustálené mysli,
jehožto duch nebyl Bohu věren,

Žalm 77.

- 9 jak Efraimovci, dovední lukostřelci,
kteří v den bitvy na útěk se dali ;
10 nedbali smlouvy s Bohem učiněné,
nechtěli jednati dle zákona jeho,
11 zapomněli na jeho dobrodiní,
na jeho zázraky, jež ukázal jim.
12 Před otci jejich činil divy
v zemi Egyptské, na polích Tanisských.
13 Roztrhl moře a převedl je,
postavil vody jako násep.
14 Oblakem je vedl ve dne,
celou noc pak světlem ohně.
15 Ráčil protrhnout na poušti skálu,
napojil je hojně jak mořem.
16 Kázal, by ze skály potoky vyšly,
by tekly vody jako v řekách.
17 Přece však hřešili dále proti němu,
ke hněvu dráždíce na poušti Nejvyššího.
18 Pokoušeliť Boha ve svých srdcích,
žádající pokrmů podle svých choutek.
19 Mluvili rouhavě o Bohu říkajíce :
»Zda Bůh stůl může vystrojiti v poušti ?
20 Ano, udeřil sice skálu, že vody
še vyvalily a potoky rozlily se ;
zdali však může také chleba dáti,
nebo opatřit maso svému lidu ?«
21 Slyšel to Hospodin a rozhněval se,
oheň roznítil se na Jakoba,
hněv se snesl na Israele,

Žalm 77.

- 22 protože nedůvěřovali Bohu,
v pomoc jeho nedoufali.
- 23 I dal příkázání oblakům nahoře,
nebeské pak průduchy pozotvíral ;
- 24 dešť manny na ně seslal, aby měli pokrm,
nebeský chléb udělil jim.
- 25 Andělský chléb jedl člověk,
do syta potravy jim seslal.
- 26 Kázal, by zdvihl se v ovzduší východní vítr,
a svou mocí přivedl vítr jižní ;
- 27 seslal na ně dešť masa jako prachu,
jako mořského písku — opeřenců ;
- 28 kázal, by padali jim do tábora,
kolem stanů. ve kterých přebývali.
- 29 Jedli a nasýtili se dokonale,
po čem byli prahli, udělil jim.
- 30 Ještě nenechali lahůdky své,
ještě měli pokrm ve svých ústech,
- 31 tu se snesl na ně Boží hněv :
pobil mnohé z velmožů jejich,
porazil jinochy israelské.
- 32 Přes to všechno hřešili i dále,
nechtějíce věřit divům jeho ;
- 33 i kázal, by prchly dny jejich jako pára,
aby prchly chvatem jejich léta.
- 34 Když je hubil, vyhledávali ho,
a zase z rána přicházeli k němu ;
- 35 vzpoměli si, že jest Bůh jejich skalou,
a Bůh nejvyšší osvoboditelem ;

Žalm 77.

- 36 i lisali se jemu ústy,
a jazykem jej obelhávali ;
37 neb jejich srdce nelpělo pevně na něm,
aniž věrně šetřili jeho smlouvy.
38 On však byl milosrdný, hříchy jim od-
pustil,
aniž zahladil je ; velmi často
odvrátil svůj hněv a nedal vzpláti
veškerému svému rozhorlení ;
39 rozpomněl se, že jsou křehké tělo,
vánek, jenž zavěje a nevrátí se.
40 Kolikrát ho roztrpčili na poušti,
ke hněvu popudili na pustině !
41 Opět a opět pokoušeli Boha,
rmoutili Svatého Israelova.
42 Nepamatovali na jeho ruku,
na den, kdy zbavil je násilí nepřítelova,
43 kterak činil v Egyptě zázraky své,
svoje divy na Tanisských polích ;
44 kterak obrátil v krev řeky jejich,
takže nemohli své vody píti ;
45 poslal na ně mouchy, které je žraly,
jakož i žáby, které je hubily ;
46 jejich plodiny dal žravému hmyzu,
výtěžek jejich práce kobyolkám ;
47 kroupám potlouci dal vinice jejich,
a kusům ledu smokvoně jejich ;
48 dobytek jejich dal na pospas krupobití,
a jejich stáda ohnivým bleskům ;

Žalm 77.

- 49 poslal na ně žár svého rozhorlení,
rozhorlení a hněv a soužení,
výpravu andělů nesoucích zhoubu ;
50 dokořán otevřel cestu svému hněvu,
neodepřel smrti život jejich,
ano i dobytek jejich na smrt vydal ;
51 pobil vše prvorozené v Egyptské zemi,
prviny mužské síly v Chamových stanech.
52 Vyvedl pak lid svůj jako ovce,
po poušti jej vedl jako stádo ;
53 vodil je bezpečně, že neměli strachu,
za jejich nepřáteli se zavřelo moře.
54 Přivedl je k svému svatému pohoří,
k pohoří, kterého dobyla pravice jeho ;
vypudiv před nimi pohany vykázal jim
losem jejich zemi v dědičné úděly,
55 a v jejich stanech usadil Israele.
56 Avšak pokoušeli a dráždili Boha,
nešetřili příkazů Nejvyššího ;
57 odpadli nedbavše smlouvy jako otcové jejich,
zklamali jak lučiště zrádné.
58 K hněvu ho dráždili svými výšinami,
řezbami svými budili žárlivost jeho.
59 Bůh to slyšel, i pohrdl jimi,
a v nic uvedl velmi Israele ;
60 zavrhl svůj stánek v Silo,
stánek, v němž přebýval mezi lidmi ;
61 vydal sílu jejich do zajetí,
a jejich slávu do rukou nepřítele ;

- 62 odevzdal svůj národ meči,
a svým dědictvím opovrhl ;
63 mládenec jejich pohltil oheň,
a jejich pannám nikdo nezpíval ;
64 kněží jejich padli mečem,
a jejich vdovy nesměly lkáti.
65 Pán však probudil se jako ze sna,
jako hrdina rozjařený vínem ;
66 a bil protivníky svoje do zad,
dal je na potupu na věčné časy.
67 Pohrdl však stánkem Josefovým,
nevyvolil si kmen Efraimův,
68 ale vyvolil si Judovo plémě,
horu Sion, kterou si zamiloval ;
69 vystavěl si svatyni jako nebe
jako zemi, kterou založil na věky ;
70 vyvolil si Davida svého sluhu,
povolav ho od stád ovcí.
Za dojnícemi když chodil, vzal ho,
71 aby pásł Jakoba, sluhu svého,
Israele, dědičný svůj majetek.
72 I pásł je v poctivosti srdce svého,
vodil je svou rukou nad míru moudrou.

Ž 78. Bože ustrň se nad lidem, jemuž pohané chrám znesvětili a hlavní město pobořili.

- 1 Bože, pohané vnikli do tvého dědictví,
poskvrnili chrám tvůj velesvatý,
obrátili Jerusalem v ssutiny.

- 2 Dali mrtvá těla tvých služebníků
za pokrm ptactvu nebeskému,
mrtvolý tvých svatých šelmám zemským.
- 3 Vylili krev jejich jako vodu
kolem Jerusalema a nebyl
nikdo, jenž by pochoval je.
- 4 Stali jsme se potupou sousedům svým,
posměchem a útržkem okolí svému.
- 5 Dlouho-li budeš se, Pane, pořád hněvat,
dlouho-li bude jak oheň plát nevole tvá?
- 6 Račiž vylít hněv svůj, Hospodine,
na pohany, kteří neznají tě,
na říše, které tvé jméno nevzývají.
- 7 Neboť pohlcejí Jakoba,
a jeho sídla obracejí v poušť.
- 8 Nepřičítej nám hříchů našich předků,
rychle nám vstříc vyjdiž milosrdenství tvé
neboť jsme velmi zbědováni.
- 9 Pomož nám, ó Bože, spáso naše,
pro čest jména svého, Hospodine!
Rač nás vysvobodit a prominouti
nám hříchy naše pro své jméno!
- 10 Proč mají pohané říkat: »Kde jest Bůh
jejich?«
Ukaž se na pohanech před naším zrakem
pomsta za krev prolitou tvých sluhů!
- 11 Kéž vejde před tebe vzdychání uvězněných!
Silou přemocného ramene svého
zachovej k smrti odsouzené.

- 12 Odplat sousedům našim do klína sedmkré
pohanu, kterou zhaněli tebe, Pane !
13 My pak — národ tvůj a ovce tvé pastvy -
budeme na věky děkovati tobě,
od rodu do rodu hlásati tvou slávu.

Ž 79. Žalozpěv nad zkázou říše israelské.

- 2 Pastýři Israelův poslyš,
ty, jenž Josefa vodils jak stádo,
jenž trůníš nad cheruby, objev se !
3 Před Efraimem, Benjaminem
a Manassem vzbud' sílu svoji,
a nám ku pomoci přispěj !
4 Račiž, Bože, vzkřísiti nás !
Vyjasni tvář svou, i dojdeme spásy !
5 Pane, Bože zástupů, dlouho-li
budeš se hněvat ? Vždyť modlí se sluha tvůj
6 Nasycuješ nás chlebem pláče,
a napájíš nás slzami nad míru.
7 Z vůle tvé sousedé o nás se sváří
a nepřátelé smějí se nám.
8 Rač nás, Bože zástupů, vzkřísit !
Vyjasni tvář svou i dojdeme spásy.
9 Vinný kmen z Egypta přenesl jsi,
a vyhnal pohany zasadils jej ;
10 upravil jsi půdu kol něho,
že pustiv kořeny naplnil zemi ;
11 hory zahalil svým stínem
a ratolestmi cedry Boží ;

- 12 rozprostřel své větve až k moři,
až k Řece pruty svoje.
- 13 Proč jsi rozbořil ohradu jeho,
by směl jej obírat kdokoli kolem jde ?
- 14 Ožírá jej lesní kanec,
a zvěř poľní jej ohryzuje.
- 15 Bože zástupů, pohleď zase s nebe,
viz a zastaň se vinice této ;
- 16 zachraň, co štípila pravice tvoje,
lid totiž, který jsi vypěstil sobě !
- 17 Spálena ohněm a podkopána jest ;
před tvou hroživou tváří hynou.
- 18 Drž svou ruku nad svým chráněncem,
nad lidem, který jsi vypěstil si !
- 19 My pak neodstoupíme od tebe ;
dej žít nám, i budeme tebe vzývat !
- 20 Pane, Bože zástupů, vzkřis nás !
Vyjasni tvář svou, i dojdeme spásy.

**Ž 80. Hospodin napomíná o velikém svátku
k jednobožství.**

- 2 Plesejte Bohu, jenž pomáhá nám,
jásejte Bohu Jakobovu.
- 3 Zanoťte píseň, nechť zazní buben,
harfa příjemná i citara.
- 4 Ať zvučí trouba v den novoluní,
ve slavný den vašeho svátku.
- 5 Toť je příkaz v Israeli,
zákon Boha Jakobova.

- 6 Dal jej národu Josefovu,
ze země Egyptské když vycházel.
Slyšel neznámá dosud slova :
- 7 *Složil jsem břemena s tvých šíjí,
ruce tvé robotných košů jsou zproštěny.
- 8 V soužení vzývals mne a já tě vytrhl,
vyslyšel jsem tě z bouřného mraku,
zkoušel jsem tě u vody Hádky.
- 9 Lide můj, slyš, neb tě zapřisáhám,
Israeli, kéž bys mne poslechl !
- 10 Nebudiž u tebe žádný Bůh nový,
nesmíš se klaněti cizímu bohu.
- 11 Neboť já jsem Hospodin, Bůh tvůj,
jenž jsem vyvedl tě z Egypta ;
rozevři ústa svá a já je naplním.
- 12 Nedbal však lid můj hlasu mého,
Israel si mne nepovšimnul.
- 13 Nechal jsem je tedy choutkám srdce,
podle svých nápadů mohli chodit.
- 14 Kéž by lid můj poslouchal mne,
a chodil Israel po mých cestách !
- 15 Snadno bych odpůrce jeho pokořil,
ruku svou vložil na jeho škůdce.
- 16 Musili by jemu se lísat,
a jejich osud trval by na věky.
- 17 Jej však krmil bych nejlepší pšenicí,
medem ze skály sytil bych jej.*

**Ž 81. (hebr. 82). Běda nespravedlivým
úředníkům.**

Bůh svolav na sněm všechny úředníky (»soudce«), vytýká jim nespravedlnost a stranictví i vybízí je, aby konajíce povinnost ujímali se malých a slabých lidí (v. 1 b—4). Ukázav, do jakého zmatku uvedli společenské řády nedostatkem smyslu pro právo a spravedlnost, vynáší nad nimi ortel smrti (v. 5—7). Žalmista prosí, by Bůh, nejvyšší pán země spravoval lidstvo sám místo nespravedlivých soudců, by tak vládla na zemi spravedlnost.

Bůh se dostavil do sboru Božího,
mezi náměstky Božími soudí:

- 2 »Dlouho-li budete soudit křivě,
dlouho-li bezbožníkům stranit?
- 3 Zastávejte se chudása, sirotka,
ať práva dochází tísněný, nuzák.
- 4 Vysvobozujte chudása, nuzáka,
z ruky hříšníka je vyprostěte!«
- 5 »Zpozdilí jsou, bez rozumu,
ve tmách chodí, i kolísají se
proto veškery základy země.
- 6 Já jsem řekl: »Bohové jste,
synové Nejvyššího všichni!«
- 7 Avšak jak každý člověk umřete,
a jako každý vladař padnete!«
- 8 Povstaň, Bože, a spravuj zemi,
neb jsi ty dědičný pán všech národů!

Ž 82. Modlitba za pomoc proti spojeným nepřátelům.

- 2 Bože, nerač býti tak tichý,
nemlč a neprodlévej, Bože !
- 3 Neboť hle, odpůrci tvoji se bouří,
kteří ti nepřejí, zdvihají hlavu.
- 4 Na tvůj lid osnují záludně pikle,
proti tvým chráněncům se radí.
- 5 Říkají: »Pojďte je vyhladit z národů,
ať není památky po jménu »Israel!«
- 6 Ano, svorně se uradili,
proti tobě ve spolek vešli :
- 7 Stany Edomců, Ismaelští,
Moabané a Agařané,
- 8 Gebalští, Ammonští, Amalečané,
Filišťané s lidem Tyrským ;
- 9 také Assur se přidružil k nim,
ramenem jsou Lotovým synům.
- 10 Nalož s nimi jak s Madianem a Sisarou,
jako s Jabinem u potoka Kison !
- 11 Pohubeni v Endoru byvše
stali se tam kalem země.
- 12 Vůdcům jich učň jak Orebu, Zebovi,
jak Zebachu, Salmanovi, všem jejich kní-
žatům,
- 13 kteří říkají: »Zaberme si
dědičně svatá místa Boží!«
- 14 Bože můj, učň je chumáčem smetť,
a jako plevy hnané větrem.

- 15 Jako oheň, jenž spaluje lesy,
a jako plamen, jenž ožehá hory,
- 16 tak je zachvat svojí bouří,
tak je vichorem svým ohrom !
- 17 Naplň potupou líce jejich,
ať hledají tvé jméno, Pane !
- 18 Ať se hanbí a trnou vždycky,
ať se stydí a vezmou za své ;
- 19 ať poznají, že je tvé jméno Hospodin,
že jsi ty jediný Nejvyšší na celém světě !

Ž 83. Jak sladko býti v domě Páně !

- 2 Jak jsou milé příbytky tvé,
Hospodine zástupů !
- 3 Duše moje nyje touhou
po síních Hospodinových.
Srdce i tělo mé jásotem tlhnou
k Bohu, který žije.
- 4 Ano, vrabec našel si příbytek,
a hrdlička své hnízdo,
do něhož ukládá své mladé —
tvé oltáře, Pane zástupu,
můj králi a můj Bože !
- 5 Štasten, kdo sídlit smí v domě tvém, Pane,
ustavičně tě velebit.
- 6 Štasten, kdo nalézá u tebe pomoc,
kdo si umínil putovat
- 7 plačtivým údolím na místo zvolené ;

- 8 žehnáť mu zákonodárce.
 Ubírají se od hradby k hradbě,
 až uzří na Sionu
 Boha bohů, Hospodina.
- 9 »Bože zástupů, slyš mou modlitbu,
 přijmi ji, Bože Jakobův !
- 10 Strážce náš, popatři, Bože, a pohleď
 na tvář svého pomazaného !«
- 11 Ano, den jeden ve tvých nádvořích
 lepší než tisíce jiných.
 Lépe být na prahu Božího domu
 než bydlet ve stanech hříšníkův.
- 12 Jeť Bůh rád ohradou a štítem,
 milost a čest Pán dává.
- 13 Neodepře žádného dobra
 těm, kdož v nevině chodí.
 Pane zástupů, šťastný člověk,
 který v tebe doufá.

Ž 84. Prosba, by se dostalo lidu dokonalého blaha.

Žalmista děkuje Bohu za jeho milosrdenství, které přivedlo Židy z Babylonska do vlasti (v. 2—4). Dosud však národ mnoho trpí, i prosí básník za další důkazy milosrdenství (v. 5—8). Žalmista poslouchá ve svém nitru hlas Boží, který mu slibuje, že nadejde doba dokonalého blaha (v. 9—14).

- 2 Požehnal jsi, Hospodine, své zemi,
 obrátil jsi osudy Jakobovy ;

- 3 odpustil jsi nepravost svého lidu,
ráčil jsi přikrýti všecky hříchy jejich ;
4 zmírniti jsi ráčil všecek hněv svůj,
upustil jsi od svého rozhorlení.
5 Rač nás obnovit, Bože náš spásy,
a svou nevoli odvrátit od nás.
6 Zda budeš na věky hněvati se na nás,
neb svůj hněv protahovat od rodu do rodu ?
7 Bože, rač nám zase život dáti,
aby tvůj lid se radovat mohl z tebe !
8 Ukaž nám, Hospodine, milost svoji,
a své blaho rač nám poskytnouti !
9 Poslechnu, co mi řekne Hospodin Bůh . . .
Ano pokoj zvěstuje lidu svému,
svatým svým, jejichžto srdce ho vyhledává,
10 Skutečně blíží se těm, již ho ctí, pomoc jeho,
aby zas sídlila sláva v naší zemi,
11 láska a věrnost aby se potkávaly,
spravedlnost s pokojem aby se líbala,
12 aby věrnost vyrůstala ze země,
a spravedlnost vyhlédala s nebe.
13 Sám Hospodin bude dávat požehnání,
a naše země vydávat úrodu svou ;
14 spravedlnost bude chodit před ním,
bude kráčet po cestě za ním.

Ž 85. Modlitba v tísní k Bohu velikému.

- 1 Nakloň ucho svoje, Pane, a vyslyš mne,
neboť zbědovaný a chudobný jsem.

- 2 Chraň mi život, neb zasvěcen jsem tobě ;
spas, Bože můj, svého sluhu, jenž doufá
v tebe.
- 3 Rač se smilovati nade mnou, Pane,
neb den celý tebe se dovolávám.
- 4 Obvesel duši služebníka svého,
neb k tobě, Pane, pozdvihuji svou mysl.
- 5 Vždyť jsi ty, Pane, dobrý a milostivý,
nad míru laskavý ke všem, kdož vzývají
tebe.
- 6 Popřej sluchu, Pane, modlitbě mé,
všimni si hlasitého úpění mého.
- 7 Kdykoli jsem v tísní, vzývám tebe ;
neboť ráčil jsi mne vyslyšati.
- 8 Není ti, Pane, rovného mezi bohy,
a nic nevyrovná se tvým skutkům.
- 9 Všichni národové, které jsi učinil,
přijdou a sklánět se budou před tebou, Pane,
oslavovat budou jméno tvoje,
- 10 neb jsi ty veliký a divotvorný,
neboť ty jsi samojediný Bůh.
- 11 Veď mne, Hospodine, po své cestě,
abych krácel podle pravdy tvojí ;
soustřeď mou mysl, ať bojí se tvého jména.
- 12 Budu tě slavit, Pane, můj Bože, celým svým
srdcem,
věčně velebiti tvoje jméno.
- 13 Neboť tvá milostivost ke mně je veliká ;
vytrhl jsi duši mou z nejhlubších pekel.

- 14 Bože, zpupní proti mně povstávají,
a rota zuřivců o život ukládá mi ;
nemají tebe na zřeteli.
- 15 Ty však jsi, Pane, Bůh milosrdný a milostivý,
shovívavý, plný milosti a pravdy.
- 16 Shlédni na mne a budiž milostiv mi,
uděl svou sílu služebníku svému,
pomoz synu své služebnice.
- 17 Račiž učinit na mně dobré znamení,
ať to vidí odpůrci moji a hanbí se,
že mně ty, Pane, pomáháš a mne těšíš.

**Ž 86. Jerusalem bude slavný, ježto všichni
národové budou jej pokládati za své duchovní
rodiště.**

- (Žalmista :) Brány Sionu, který založil
na pahorcích svatých,
2 miluje Hospodin nade všecka
sídla Jakobova.
- 3 Slavné věci praví o tobě,
město Boží :
- 4 (Hospodin :) »Prohlašuji Egypt i Babylon
za své ctitele ;
ejhle, Filištan, Tyřan i Etiop,
ti se tam zrozují
- 5 O Sionu se řekne: »Co člověk,
vše je tam zrozeno«.«
- (Žalmista :) Ano, sám Nejvyšší jej založil.

- 6 Pán dle soupisu národů počítal:
(Hospodin:) »Ten i ten se tam zrodil.«
7 (Žalmista:) Ti pak zpívají a jásají:
(Národové:) »Domov všech jest v tobě.«

Ž 87. Modlitba těžce nemocného.

- 2 Hospodine, Bože, můj spasiteli,
ve dne v noci před tebou volám.
3 Kéž se dostane před tvář tvou modlitba moje;
nakloň ucho svoje k úpění mému!
4 Neboť je nasycena bédami duše má,
a můj život blízko je smrti.
5 Počítají mne k těm, kteří do hrobu klesli
jsem jako člověk vysilený.
6 Jako již mezi mrtvými opuštěn jsem,
mezi padlými, kteří ve hrobech spí,
na které již nepamatuješ,
ježto jsou od ruky tvé odloučení.
7 Spustili mne do nejhlubší jámy,
do temností, do stínu smrti.
8 Těžce na mne doléhá prchlivost tvá,
všecky své proudy na mne jsi spustil.
9 Odvrátil jsi ode mne mé známé,
velmi si mne zošklivili,
sevřen jsem, že nemohu vyváznouti,
10 oči mé chřadnou utrpením.
Volám k tobě, Hospodine, denně,
k tobě rozprostírám ruce svoje.

- 11 Zdali budeš na mrtvých zázraky činit,
či vstanou stíny, aby chválily tebe?
- 12 Bude kdo ve hrobě milost tvou vypravovat,
a tvou věrnost v místech zkázy?
- 13 Zda bude v temnotách viděti tvé divy,
tvou spravedlnost v zemi zapomenutí?
- 14 Já přece volám k tobě, Hospodine,
z jitra již přichází před tebe modlitba má.
- 15 Proč mou prosbu, Hospodine, zamítáš,
proč své líce ode mne odvracuješ?
- 16 Chudák já, jenž od mládí lopotím se,
snáším tvé hrůzy nevěda si rady.
- 17 Výbuchy tvého hněvu valí se přese mne,
a tvé hrůzy zdrcují mne.
- 18 Zaplavují mne jako vody den celý,
obkličují mne ustavičně.
- 19 Vzdálils ode mne přítele i druha,
moje známé ode mne ubohého.

Ž 88. Kde jsou, Pane, tvé sliby dané Davidovi?

- 2 O milostech Páně věčně chci zpívat,
od rodu do rodu věrnost tvou rty svými
hlásat.
- 3 Vždyť jsi děl: »Na věky stavěn bude dům
milosti!«
— na nebesa postavil jsi svou věrnost. —
- 4 »Smlouvu jsem učinil se svými vyvolenými,
Davidovi, sluhovi svému jsem přísáhl:

- 5 •Na věky budu tvé potomstvo zachovávat,
od rodu do rodu trůn tvůj udržovat.◀
- 6 Nebesa slaví tvé divy, Hospodine,
a tvou věrnost shromáždění svatých.
- 7 Neboť kdo v mračnech roven jest Hospodinu,
kdo se podobá Pánu ze synů Božích?
- 8 Bůh, který slaven jest ve shromáždění svatých,
velký a hrozný je nad všecky kolem něho.
- 9 Pane, Bože zástupů, kdo je ti podoben?
Mocný jsi, Pane, a věrnosti plno kol tebe.
- 10 Ty jsi panovníkem nad zpupným mořem,
když se vzdouvají vlny jeho, krotíš je.
- 11 Tys jak zraněného pokořil zpupného,
silným svým ramenem rozptýlils odpůrce své.
- 12 Tvá jsou nebesa, tvá je také země,
svět a vše, čeho je plný, ty založil jsi.
- 13 Sever i západ ty jsi ráčil stvořit,
Tabor i Hermon plesají nad tvým jménem.
- 14 Ty máš rámě síly olbřímovy,
silná jest ruka tvá, pravice vyvýšená.
- 15 O spravedlnost, o právo trůn tvůj jest
opřen,
milostivost a věrnost stojí před tebou.
- 16 Blaze národu, který ví, co je to plesat,
který ve světle tváře tvé chodí, Pane.
- 17 Pro tvé jméno plesají ustavičně,
a pro tvou spravedlnost se povznášejí.
- 18 Neboť ty jsi ozdoba jejich síly,
a tvou milostí zdvihá se naše čelo.

- 19 Neboť Pánu náleží ochrana naše,
a král náš Svatému Israelovu.
- 20 Tehdy mluvil jsi ve vidu k věrným svým
ctitelům :
»Vstavil jsem korunu na hlavu hrdinovu,
vyvolence ze svého lidu jsem povýšil ;
- 21 našel jsem si Davida, svého sluhu,
olejem svým svatým jsem pomazal ho ;
- 22 proto silná má ruka bude s ním,
a mé rámě bude ho posilovat.
- 23 Ničeho nesvede nepřítel proti němu,
a nešlechtník jemu již neublíží.
- 24 Ale potru před ním odpůrce jeho,
na útěk obrátím ty, kteří nevraží na něj.
- 25 Věrnost má a milost bude s ním,
a mým jménem čelo jeho se zdvihne.
- 26 Na moře vložím ruku jeho,
a na veletoky jeho pravici.
- 27 On bude vzývati mne: »Tys můj otec,
Bůh můj a skála pomoci mé!«
- 28 Ano, já prvorozencem učiním ho,
nejvyšším mezi králi země.
- 29 Na věky zachovám jemu svoji milost,
a má smlouva s ním zůstane bez po-
ruchy.
- 30 Držet budu na věky potomstvo jeho,
a jeho trůn pokud nebesa budou.
- 31 Jestliže opustí synové jeho můj zákon,
a dle práv mých nebudou chodit,

- 32 poskvrní-li, co jsem ustanovil,
a mých příkazů nebudou-li dbáti:
- 33 navštívím metlou nepravosti jejich,
a ranami jejich provinění;
- 34 avšak své milosti mu neodejmu,
a své věrnosti neporuším;
- 35 nezneshvěním úmluvy své,
a co vyšlo z úst mých, nezměním.
- 36 Jednou jsem přísáhl při své svatosti:
»Jistě Davida neobelhu!«
- 37 Símě jeho na věky trvat bude,
a trůn jeho jako slunce přede mnou;
- 38 a jako měsíc na věky upevněný;
a svědek na nebi jest věrný.
- 39 Avšak ty jsi zavrhl a zamítl,
odstranils pomazaného svého.
- 40 Zrušil jsi smlouvu se svým služebníkem,
svrhl jsi na zemi korunu jeho.
- 41 Pobořil jsi všecky ohrady jeho,
a jeho pevnosti obrátils v děsné ssutiny.
- 42 Obírají ho všichni kolemjdoucí,
na posměch je sousedům svým.
- 43 Vyvýšil jsi pravici nepřátel jeho,
rozveselils všecky škůdce jeho.
- 44 Zvrátil jsi sílu jeho meče,
na pomoc v boji jsi nepřispěl mu.
- 45 Vytrhl jsi žezlo z ruky jeho,
a trůn jeho na zemi jsi svrhl.

- 46 Ukrátil jsi dobu jeho mládí,
zaplavils ho zahanbením.
- 47 Dlouho-li, Pane, budeš pořád se odvracet,
dlouho-li bude jak oheň hořeti hněv tvůj?
- 48 Rozpomeň se, jaká jest má bytost,
k jaké nicotě stvořils veškero lidstvo!
- 49 Který člověk žije, by neuzřel smrti,
aby vytrhl duši svou z ruky pekel?
- 50 Kde jsou, Pane, bývalé milosti tvoje,
na které přísahals Davidu při své věrnosti?
- 51 Pomni, Pane, na potupu svých sluhů
od mnohých národů, kterou za nadry nosím,
- 52 kterou tupí odpůrci tvoji, Pane,
tupí osud pomazaného tvého.
- 53 Požehnán buď Hospodin na věky! Staň se,
staň se!
-

ČTVRTÁ KNIHA ŽALMŮ (Ž 89—105).

Ž 89. **Věčný Bůh — útočiště křehkého a vratkého smrtelníka.**

Nadpis (v. 1 a). Bůh je věčný, život lidský je toliko chvilka (v. 1 b—6). Příčina krátkosti života lidského a psoty, která jej provází, jsou lidské hříchy, které budí Boží hněv a trest (v. 7—10). Žalmista prosí, aby Bůh stísněnému lidu poskytl úlevu a útěchu (v. 11—17).

Pane, tys býval útočiště naše
od pokolení do pokolení!

- 2 Prve nežli hory se narodily,
prve než počala země a svět co plodit,
od věků až do věků ty, Bože, jsi.
- 3 Kážeš, aby člověk v prach se vracel,
a říkáš: »Vracejte se smrtelníci!«
- 4 Ano, tisíc let je před tvým zrakem
jako včerejší den, který prchl,
jako doba noční hlídky.
- 5 Jako věc bez ceny jsou léta jejich,
6 záhy jako tráva pomíjejí;
z jitra vykvétá a vyvíjí se,
k večeru klesá, vadne a vysychá.
- 7 Hyneme proto, že se na nás hněváš,
scházíme proto, že jsme tě roztrpčili.
- 8 Předkládáš si nepravosti naše,
život náš na výsluní svojí tváře.
- 9 Prchají všechny dny naše a hyneme v hněv
tvém,
život náš dlužno mít za pavučinu.
- 10 Let našich úhrnem bývá sedmdesát,
a je-li při síle kdo, osmdesát,
většina jejich je lopota a bolest,
přikvačí slabost a — odlétáme.
- 11 Kdo zná tvoji přísnost, když rozhněváš s
kdo ji cení, jak žádá úcta k tobě?
- 12 Pravici tvou znáti rač naučit nás,
a naše srdce vzdělej, by moudré bylo.
- 13 Obrat se, Hospodine! Dlouho-li ještě...
Slituj se nad svými služebníky!

- 14 Kéž nás naplní záhy již tvoje milost,
abychom radostí jásali všecek svůj život,
15 dle počtu dní bychom plesali, v nichž jsi
nás snižoval,
dle počtu let, v nichž okoušeli jsme zlého.
16 Shlédni na své sluhy — jsoutě tvé dílo —
a rač žehnat jejich synům.
17 Buď milost Pána, Boha našeho, nad námi;
dílům rukou našich s hora žehnej,
ano dílu rukou našich žehnej!

Ž 90. Bůh — ochránce spravedlivých.

- Pod záštitou Nejvyššího přebývá,
ve stínu Boha nebes odpočívá,
2 kdo říká Pánu: •Tys ochrana má a hrad můj,
Bůh můj, v něhož naději svou skládám.«
3 Neboť on vysvobodí tě z osidla lovců,
od slova, které přináší zkázu.
4 Perutěmi svými zastíní tě,
pod křídly jeho najdeš útočiště,
5 štítem obestře tě věrnost jeho.
Nebudeš se báti hrůzy noční,
6 ani střely létající ve dne,
ani čeho, co se plíží za tmy,
ani útoku zloducha o polednách.
7 Padne jich po boku tvém tisíc,
deset tisíc ti po pravici,
ale k tobě se nepřiblíží.

- 8 Ty jen na své oči budeš to vidět,
na odplatu hříšníků budeš patřit.
- 9 Protožes řekl : »Hospodin naděje má jest,«
učiniv Hospodina svým útočištěm :
- 10 nepřihodí se nic zlého tobě,
rána se nepřiblíží k tvému stánku.
- 11 Neboť andělům svým o tobě kázal,
aby tě ostríhali na všech tvých cestách.
- 12 Takořka na rukou budou tebe nosit,
abys o kámen nohou svou nezavadil.
- 13 Po zmříj a basilišku chodit,
šlapat budeš po lvu jakož i po draku.
- 14 »Protože lne ke mně, vysvobozuji ho,
chráním ho, ježto zná mé jméno.
- 15 Vyzývá mne, i slyším ho ; jsem při něm v tísní,
vytrhuji ho a oslavuji.
- 16 Dlouhého věku do syta mu dávám,
a svou spásu popřádám mu vidět.«

**Ž 91. (hebr. 92.) Sladko jest chváliti řízení
Boží prozřetelnosti.**

- 2 Sladko jest oslavovati Hospodina,
opěvovati jméno tvé, Svrchovaný,
- 3 hlásat z rána tvoji milostivost,
a že nejvyšš věrný jsi noc každou
- 4 s průvodem žaltáře o desíti strunách,
s průvodem harfy a hry na citaru.
- 5 Neboť mne obveseluješ tím, co činíš,
nad tvými díly dlužno mi plesat, Pane.

- 6 Jak jsou vznešená díla tvá, Hospodine,
velmi hluboké jsou myšlenky tvé.
7 Člověk nerozumný nechápe to,
zpozdilec nemá pro to smyslu.
8 Když jak tráva se bezbožní zelenají,
a když všichni zločinci kvetou,
je to proto, by zhynuli na věky věkův,
9 ty však bys Nejvyšším věčně byl, Hospodine!
10 Ano, hle, tvoji odpůrci, Hospodine,
ano, hle, tvoji odpůrci berou za své,
všichni zločinci se rozptylují.
11 Moje však čelo se zdvihá jak rohy zubří,
hojně pomazán jsem olejem čerstvým.
12 Oko mé na nepřátele radostně hledí,
ucho pak o mých zločinných škůdcích slyší.
13 Spravedlivý jako palma kvete,
jako cedr na Libanu roste.
14 Zasazení jsouce v domě Páně
v nádvořích domu Boha našeho kvetou.
15 Prospívají ještě v pozdním stáří,
šťávy a svěžesti mají, že mohou hlásat:
16 Spravedlivý je Hospodin, skála naše,
a nic proti právu nemá v sobě.

Ž 92. Hospodin je král věčný.

- 1 Hospodin kraluje, oděn jest velebností;
oděn jest Hospodin a opásán silou;
upevnil zemi též, že se nekolísá.

- 2 Pevně stojí trůn tvůj od počátku;
od věčnosti jsi ty
- 3 Vlny vznášejí vysoko, Hospodine,
vlny vznášejí vysoko svůj hukot
vlny vznášejí vysoko svůj jekot.
- 4 Podivuhodnější nežli hukot spoust vodních,
nežli jekot mořského vlnobití,
podivuhodnější na výsostech Hospodin.
- 5 Výroky tvé jsou nejvýš spolehlivé,
domu tvému přísluší svatost,
Hospodine, na věčné časy.

**Ž 93. Bůh dá, že zavládne spravedlnost
a milost.**

- Bože veškeré odvety, Hospodine,
Bože veškeré odvety, rač se ukázat !
- 2 Zdvihni se ty, který soudíš zemi,
dej, ať odplaty se dostane zpupným.
- 3 Dlouho-li bezbožníci, Hospodine,
dlouho-li ještě bezbožní budou se chlubit ?
- 4 Vychrlují opovážlivé řeči,
o závod mluví všichni zlosynové.
- 5 Lid tvůj, Hospodine, potírají,
a tvůj dědičný majetek utlačují :
- 6 Vdovu jakož i cizince uškrcují,
a děti osiřelé povraždují.
- 7 Říkají si : »Hospodin nevidí to,
a Bůh Jakobův o tom neví.«

- 8 Zmoudřete, vy pošetilci v lidu,
zpozdilci, kdy přece rozumu nabudete?
- 9 Který zasadil ucho, ten že neslyší?
A kdo utvořil oko, ten že nevidí?
- 10 Který národy kárá, ten že netrestá?
Ten, který člověka moudrosti vyučuje?
- 11 Hospodin zná, co si lidé myslí,
protože jsou jako pára.
- 12 Blaze tomu, jež ty, Pane, vychováváš,
a jež zákonu svému vyučuješ,
13 abys uklidil ho před zlými časy,
až by vykopali zločinci jámu.
- 14 Neboť nezavrhne Hospodin lidu svého,
a svého dědičného majetku neopustí;
15 budeť zas právo správně se vykonávat
a za ním chodit každý poctivý člověk.
- 16 Kdož by zastal se mne proti zlosynům,
nebo se postavil za mne proti hříšníkům?
17 Kdyby nebyl Hospodin pomocí mou,
byla by duše má již bezmála v peklích.
- 18 Pozoruj-li, že klesá má noha,
milost tvá, Hospodine, podpírá mne.
- 19 Ať se rozmnoží jakkoli starosti v nitru
mém,
útěchy tvé potěšují mou duši.
- 20 Co s tebou společného má stolice zkázy,
která křivdu páchá jménem zákona?
- 21 Srocují se na duši spravedlivcův
a krev nevinnou odsuzují.

- 22 Ale Hospodin jest mi vysokým hradem,
Bůh můj skalopevným útočištěm.
23 On jim odplatí za nepravost jejich,
v jejich zlobě zahladí je,
zahladí je Hospodin, Bůh náš.

Ž 94. Napomenutí k poslušnosti.

Průvod zbožných Israelitů, ubírajících se ke svatyni povzbuzuje se k radostným chvalozpěvům (v. 1 n). Důvod: Boží všemohoucnost, vyzírající z díla stvořitelského (v. 3—5). Když přišel průvod do svatyně, vystupuje prorok, nabádá, aby se klaněli Hospodinu, nezapomněli však na věc nejdůležitější — poslouchat Boha (v. 6 n). Aby pohnul tím spíše Israelity k poslušnosti, hrozí jménem Božím tresty, které stihly neposlušné jejich předky na poušti (v. 8—11).

- (Sbor pu- Pojdte, chvalme s radostí Pána,
tující do s jásotem slavme Boha, svou spásu ;
2 svatyně:) předstupme před tvář jeho s díky,
písň plesu pějme jemu.
3 Neboť Bůh veliký jest Hospodin,
a král nade všecky bohy.
4 Jsouť v jeho ruce všecky hlubiny země,
temena hor jsou majetek jeho.
5 Jehoť jest moře, neb on je učinil ;
i souš je dílo jeho rukou.
6 (Prorok u Pojdte, klanějme se, padněme,
vchodu do klekněme před Pánem, svým tvůrcem.

- 7 svatyně:) Jeť on Pán, náš Bůh, a my jsme
lid, ježž on vodí a ovce, jež pase.
- 8 Kéž byste poslechli dnes hlasu jeho :
(Bůh ústy »Nezatvrzujte svých srdcí
- 9 proroka:) jak v Hádce, jak v Pokušení na poušti,
kde vaši otcové pokoušeli mne,
zkoušeli mne, ač vídali skutky mé.
- 10 Čtyřicet roků mrzel jsem se
na to pokolení a řekl jsem:
»Lid je to myslí stále bloudící!«
- 11 Oni však nechtěli znáti mé cesty,
takže jsem přísáhl ve svém hněvu:
»Nedojdou odpočinku mého« !«

**Ž 95. Vesel se Israel, pohanstvo i všecka země,
až přijde Mesiáš, spravedlivý soudce.**

- 1 b Zpívejte Hospodinu plseň novou,
zpívejte Hospodinu všecky země!
- 2 Zpívejte Pánu a slavte jeho jméno,
hlásejte den po dni jeho spásu!
- 3 Zvěstujte mezi národy jeho slávu,
mezi všemi lidmi jeho divy!
- 4 Velkýť je Pán a chvály nejvyš hoden;
zaslouží cti nade všecky bohy.
- 5 Jsouť všichni bohové pohanů duchové zlí,
avšak Hospodin je tvůrce nebes.
- 6 Sláva a nádhera je před jeho tváří,
svatost a velebnost ve svatyni jeho.

- 7 Vzdávejte Hospodinu, kmenové pohanští,
vzdávejte Hospodinu čest a slávu.
- 8 Vzdávejte Pánu slávu dle jeho jména,
berte dary a vstupujte do jeho síní,
- 9 klaňte se Pánu ve svatém jeho dvoře.
Třeste se před jeho tváří všecky země,
- 10 říkejte mezi národy: »Hospodin kraluje!
Neboť on upěvnil zemský kruh, že se nehne,
onť bude souditi národy spravedlivě.
- 11 Veselte se nebesa, plesej země,
zahuč moře se vším, čeho je plno.
- 12 Radujte se pole a vše, co je na nich,
tehdy ať jásá všechno stromoví lesní
- 13 před Hospodinem, že přichází,
protože přichází, by soudil zemi.
Soudit bude kruh zemský spravedlivě,
soudit bude národy podle své věrnosti.

**Ž 96. Hospodin — král bude soudit spravedlivě,
modlářům na hanbu, spravedlivým na radost.**

- Hospodin kraluje, plesej země,
množství přímořských krajín se raduj!
- 2 Tmavá mračna jsou kolem něho,
právo a správnost nesou trůn jeho.
- 3 Oheň jde před obličejem jeho,
a vůkol spaluje odpůrce jeho.
- 4 Blesky jeho svět ozařují,
země vidouc to se chvěje.

- 5 Hory jak vosk tekou před Hospodinem,
před tváří Pána veškeré země.
6 Nebe hlásá, jak spravedlivý jest,
každý národ vidí, jak slavný jest.
7 Hanbí se všichni sluhové model,
kteří chlubili se bůžky,
klaní se mu všichni andělé.
8 Slyší to a plesá Sion,
veselí se dcery judské
pro tvé soudy, Hospodine.
9 Jsiť, Pane, nejvyšší v celém světě,
vysoko vyvýšen nad všechny bohy.
10 Pán má rád ty, kteří nevraží na zlo,
chrání Hospodin duše svých ctitelů,
z rukou hříšných je vysvobodí.
11 Světlo vzešlo spravedlivému,
a lidem přímého srdce radost.
12 Těšte se spravedliví z Pána,
a děkujte svatému jménu jeho !

**Ž 97. Chválen buď Bůh, Spasitel Israelův
a soudce světa.**

Zpívej Israeli (v. 1—3 b), pějte pohané (v 3 c—6),
ásej přírodo (v. 7—9).

Zpívejte Hospodinu píseň novou,
neboť zázračné věci učinil.
Na pomoc mu přispěla pravice jeho,
pomáhalo mu svaté jeho rámě.

Žalm 97.

- 2 Známou učinil Hospodin svou spásu,
před zraky národů zjevil svou spravedlivost.
3 Rozpomněl se na své milosrdenství,
jakož i na věrnost domu Israelovu.

Nyní viděly všechny končiny světa,
kterak Bůh náš vysvobodil nás.

- 4 Radostně slav Boha veškerá země,
zpívejte a jásejte a hrajte !
5 Hrajte Hospodinu na citaru,
na citaru, jakož i hlaholem zpěvu,
6 trubte na táhlé trouby i zvučné rohy,
jásejte před tváří krále Hospodina.
7 Ať hučí moře a vše, čeho je plno,
okruh zemský a jeho obyvatelstvo ;
8 řeky rukama ať tleskají,
a všechny hory nechať plesají
9 před Hospodinem, že přišel,
aby nad zemí soud konal.
10 Soudit bude kruh zemský spravedlivě,
národy jak se sluší a patří.

**Ž 98. Díky Bohu, israelskému králi na Sionu
za to, že dal svému národu vítězství nad
pohany.**

Pohané ohrožovali národ israelský, jeho hlavní město, svatyni na Sionu hrozilo, že bude znesvěcena. Avšak Bůh ukázal, že je králem israelským, který umí zastati se svého národa, který je pánem i všech ostatních národů.

Hospodin kraluje — ať se pohané třesou !
Trůní nad cheruby — ať se svět chvěje !

2 Veliký je Hospodin na Sionu,
nade všechny národy vyvýšený.

3 Ať slaví veliké jméno tvé a hrozné,
neboť je velesvaté !

4 Ano, kraluje mocný, jenž miluje právo !
Ty jsi zavedl spravedlivou správu,
právo řádné v Jakobu vykonáváš.

5 Vyvyšujte Pána, našeho Boha,
a kořte se u podnože jeho nohou,
neboť je velesvatý !

6 Mojžíš a Aron byl mezi kněžími jeho,
a Samuel mezi ctiteli jeho jména ;
vzývali Hospodina, i vyslychal je.

7 Ze sloupu oblakového mluvíval k nim,
kteří šetřili toho, co jim zjevil,
ustanovení, jež dal jim.

8 Hospodine, náš Bože, ty jsi je vyslychal,
Bohem odpouštějícím jsi byl jim,
ačkoli také mstitelem jejich všech činů.

9 Vyvyšujte Pána, našeho Boha,
a kořte se na jeho svaté hoře,
neboť je svatý Hospodin, Bůh náš !

Ž 99. Radostně obcujte bohoslužbě ve svatyni.

2 Jásej Bohu všechna země,
služte Hospodinu s veselím,
předstupujte před něho s plesáním.

- 3 Vězte, Hospodin že Bůh jest,
on nás učinil a ne my sami ;
jsme lid jeho a ovce pastvy jeho.
- 4 Vcházejte do bran jeho s díky,
do jeho nádvoří s chvalozpěvy,
slavte ho, chvalte jméno jeho !
- 5 Neboť dobrotiv je Hospodin,
na věky milosrdenství jeho,
a rod od rodu věrnost jeho.

Ž 100. Program zbožného vladaře.

Zpívat chci o lásce a spravedlnosti
tobě, Pane, písně.

- 2 Přičiním se, bych bezvadně životem kráčel,
pokud mi vstříc budeš chodit.

Žítí budu se svědomím čistým
ve své domácnosti ;

- 3 nehodlám ni v mysli se zabývat
věcmi ničemnými.

Dopouštět se přestupků nenávidím,
to se mne chytnouti nesmí ;

- 4 člověk zvrhlého srdce musí ode mne,
o zlém nechci nic vědět.

- 5 Kdo svého bližního tajně očerňuje,
toho budu stíhat ;
s člověkem pyšných očí a hrdého srdce —
s takovým obcovat nechci.

- 6 Zraky své upírat budu na věrné v zemi,
aby sídlili se mnou;
po cestě bezúhonných mravů kdo chodí —
ten mi bude sloužit.
- 7 V domě mém se ubytovat nesmí
žádný, kdo jedná lstivě;
člověk mluvící křivě neobstojí
před očima máma.
- 8 Každého jitra budu vyhlazovat
všecky hříšníky v zemi,
abych vyplenil z Hospodinova města
všechny, kdož páchají nepravost.

**Ž 101. Modlitba vyhnanců za obnovu
Jerusalema.**

(Pátý žalm kající.)

- 2 Pane, vyslyš modlitbu mou,
a mé volání k tobě přijď.
- 3 Neodvracuj ode mne tváře své,
v kterýkoli den jsem soužen.
Nakloň ke mně svoje ucho,
kdykoli vzývám tě, rychle mne vyslyš!
- 4 Neb dny mé v kouř se rozplývají,
kosti mé vysychají jak roští,
- 5 jsem spálen jak tráva a srdce mé prahne,
neboť jsem zapomněl jísti chléb svůj.
- 6 Ježto hlasitě jest mi úpět,
visí mi kosti na mé kůži.

- 7 Jako pelikán na poušti jsem,
podobám se výru v ssutinách.
- 8 Spánek mívá mne a naříkám
jak ptáče na střeše osamělé.
- 9 Celý den tupí mne nepřátelé,
zuří na mne a proklínají mnou.
- 10 Jeť mi popel jak chleba jísti,
se slzami míchám svůj nápoj,
- 11 pro tvůj hněv a nevoli tvou,
neboť vyzdvihnuv shodil jsi mne.
- 12 Moje dny jak stín se sklánějí,
a já vadnu jako tráva.
- 13 Ty však, Pane, na věky zůstáváš
a tvá památka od rodu do rodu.
- 14 Ty se zdvihneš a smíříš na Sion;
vždyť je čas nad ním se slitovat, je čas.
- 15 Máť každý sluha tvůj rád jeho kameny,
soustrast má s jeho ssutinami.
- 16 I budou bát se tě pohané, Pane,
a všichni králové země tvé slávy,
- 17 Hospodin když vystaví Sion,
když se objeví ve své slávě,
- 18 když shlédne na modlitbu chudáů,
a jejich prosbou nepohrdne.
- 19 Budiž to zapsáno pro rody budoucí,
ať lid, jež stvoří, velebí Pána,
- 20 protože shlédl se své výše,
Pán že popatřil s nebe na zemi,

Žalm 101.—102.

- 21 aby vyslechl vzdechy zajatých,
k smrti odsouzené by rozvázal,
22 aby hlásali na Sionu Pána
a jeho slávu v Jerusalemě,
23 až se tam sejdou národové
i králové, aby sloužili Pánu.
24 Vyčerpál na cestě mou sílu,
zkrátil moje dny i řekl jsem :
25 „Neodvolávej mne prostřed mých dnů,
ty, jehož léta rod od rodu trvají.
26 Nejprv založils, Pane, zemi,
a dílem rukou tvých jsou nebesa.
27 Ona pominou, ty však potrváš ;
a všecka zvetšejí jako roucho.
Střídáš je jako šat, i střídají se ;
28 ty však jsi týž a tvá léta jsou bez konce.
29 Děti tvých sluhů budou mít bydlo,
a jejich potomstvo žít bude na věky.“

Ž 102. Boží milosrdenství.

- Dobrořeč, má duše, Hospodinu,
a vše, co ve mně jest jeho svatému jménu ;
2 dobrořeč má duše Hospodinu,
pamatuj na všecka dobrodiní jeho !
3 On ti odpouští všecka tvá provinění,
uzdravuje všechny neduhy tvé,
4 vysvobozuje život tvůj od záhuby,
věncí tě milostí a slitováním.

- 5 Nasycuje dobrem tvoji žádost,
že se tvé mládí jak orlice obnovuje.
- 6 Hospodin vykonává spravedlnost,
zjednává právo všem utiskovaným.
- 7 Oznámil své cesty Mojžíšovi,
synům Izraelovým svou vůli.
- 8 Slitovný a milostivý jest Hospodin,
shovívavý a nadmíru dobrotivý.
- 9 Nemá ve zvyku ustavičně kárat,
aniž na věky hněv chovat ;
- 10 ne dle hříchů našich činívá nám,
aniž dle nepravostí našich nám odplácí.
- 11 Ale jak vysoko nad zemí jest nebe,
milost jeho se klene nad jeho ctiteli ;
- 12 jak je vzdálen východ od západu,
vzdaluje od nás nepravosti naše.
- 13 Jako se slitovává nad dětmi otec,
tak Pán nad těmi, kteří se ho bojí.
- 14 Neboť ví on, jaké stvoření jsme,
na paměti má, že prach jsme.
- 15 Člověk — jako tráva jsou dnové jeho ;
jako polní květ — tak odkvétá.
- 16 Ovane jej vítr a již ho není,
není znáti po něm ani stopy.
- 17 Milost však Páně věk od věku s boha-
bojnými
a jeho spravedlnost je se syny synů ;
- 18 s těmi, kteří šetří úmluvy jeho
snažíce se přikazy jeho činit.

- 19 Hospodin na nebi trůn svůj si postavil,
královská moc jeho nade vším vládne.
- 20 Chvalte Pána všichni andělé jeho,
silní rekové činící rozkazy jeho,
poslušní jsouce hlasu jeho slova!
- 21 Chvalte Pána všechny zástupy jeho,
sluhové jeho, již konáte, co si přeje!
- 22 Chvalte Pána všechna jeho díla
na všech místech veleříše jeho.
Dobrořeč má duše Hospodinu!

Ž 103. Chvalozpěv Boha tvůrce a správce světa.

Sláva Boží ve tvorech prvních dvou dní stvořitelského týdne (v. 1—4). Dílo třetího dne (v. 5—9). Země zavlažovaná vodstvem poskytuje potravu zvířatům i lidem (v. 10—18). Čtvrtý den: noc poskytuje zvěři příležitost k lupu, den člověku ku práci (v. 19—23). Den pátý. Kterak Bůh vše zachovává a živí (v. 24—30). Jako kdysi Bůh pochválil své tvorstvo, tak chválí žalmista Boha (v. 31—35).

- 1 Dobrořeč, má duše, Hospodinu!
Hospodine, můj Bože, tys nad mřeu veliký.
Ve slávu a velebnost jsi oděn,
- 2 světlem se zahaluješ jako rouchem.
Rozprostíráš nebe jak oponu stanu,
- 3 stavíš nad vodami své zásobárny.
Činíš oblaky svým vozem,
na perutech větru se vznášíš,

- 4 posly svými činš větry,
a svými sluhy žhoucí oheň.
- 5 Položil's zemi na základech jejích,
že se nepohne na věky věkův;
- 6 moře ji přikrývalo jako roucho,
nad horami stály vody.
- 7 Jak jsi pohrozil jim, rozběhly se;
rachot hromu tvého zaplašil je.
- 8 Hory se zdvihly a údolí sestoupila
na místo, jež vykázals jim.
- 9 Mez jim jsi položil, které nesmějí pře-
kročit,
nesmějí se vrátit, by přikryly zemi.
- 10 Kážeš, by prameny v údolích vyvěraly,
aby mezi horami vody tekly;
- 11 napájejí všelikou zvířenu polní,
prahne po nich divoký osel, kdy žízní.
- 12 U nich má své sídlo nebeské ptactvo,
v ratolestech šveholců.
- 13 Svlažuješ hory se svých zásobáren,
plody tvé práce země se nasycuje.
- 14 Trávě dáváš růsti pro dobytek,
jakož i zelinám pro potřebu lidstva.
- 15 Vyvozuješ ze země chléb i víno;
víno, by veselilo srdce lidí,
olej, aby se jím leskl obličej jejich,
chléb pak, by srdce lidí posiloval.
- 16 Do syta pfti mohou polní stromy,
i cedry libánské, jež pěstuje Bůh;

- 17 tam si staví ptactvo hnízda svoje,
čáp mívá vysoko svůj domov ;
- 18 vysoké hory patří kozorožcům,
skály pak jsou útočištěm damanům.
- 19 Učinil měsíc, časy by odměřoval ;
slunce ví, kdy dlužno mu zapadati.
- 20 Přivádíš tmu, i nastává doba noční ;
v té se hýbají všecka zvířata lesní ;
- 21 mladé plémě lví řve po kořisti,
žádá na Bohu pokrmu sobě.
- 22 Vychází slunce, i sbírají se zase,
a do svých doupat se ukládají ;
- 23 tu pak vychází člověk k dílu svému,
aby pracoval až do večera.
- 24 Jak jsou četná díla tvá, Hospodine !
Všecky věci učinil jsi moudře,
plná jest země tvorstva tvého.
- 25 Moře tu velké a širé na obě strany,
v něm se hemží počet nesčíslný
živočichů maličkých i velkých.
- 26 Tam se probíhají vodní obři,
leviatan v něm si hraje.
- 27 Toto všecko očekává tebe,
že jim dáš pokrmu v přiměřenou dobu ;
- 28 ty jim dáváš, a oni sbírají si ;
otvíráš ruku svou, a všecko plno je slasti.
- 29 Odvrátíš-li však tvář svou, lekají se,
odnímáš-li dech jim, umírají,
a v prach svůj se navracují ;

- 30 vysíláš jim dech svůj, i tvoří se,
a takto obnovuješ tvářnost země.
- 31 Sláva Hospodinova trvá věčně,
Hospodin má ze skutků svých radost.
- 32 Pohlédne-li na zemi, zachvívá se,
dotkne-li se hory, kouří se z ní.
- 33 Zpívat budu Pánu celý svůj život,
chválit Boha svého pokud budu.
- 34 Kéž mu se líbí moje rozjímání,
já mám věru radost z Hospodina.
- 35 Ó by vyhynuli hříšníci se země;
ó by nebylo již bezbožníků!
Dobrořeč, má duše, Hospodinu!

**Ž 104. Díky Hospodinu za věrnost, se kterou
pečoval o Israele v dávných dobách.**

Chvalte Hospodina (v. 1—6). Dle daných slibů staral se již o arcíotce (v. 7—22), zejména pak o národ israelský, když byl v Egyptě (23—38) jakož i cestou do země zaslíbené, kterou jim dal (v. 39—45).

A l l e l u j a.

- 1 Chvalte Pána, vzývejte jméno jeho,
hlásejte mezi národy díla jeho.
- 2 Prozpěvujte mu a hrejte jemu,
vypravujte všecky divy jeho.
- 3 Honoste se svatým jménem jeho,
vesel se srdce těch, kdo hledají Pána.

- 4 Hledejte Pána, ať síly tak nabudete,
hledejte tváře jeho ustavičně.
- 5 Pomněte divů jeho, kteréž učinil,
zázraků jeho a rozsudků, jež vyřkl.
- 6 Vy símě Abrahamovo, sluhové jeho,
synové Jakobovi, které si vyvolil!
- 7 On totiž, Hospodin je Bůh náš;
po veškeré zemi jsou soudy jeho.
- 8 Pamatoval věčně na svou smlouvu,
na slovo, které stanovil na tisíc rodů,
- 9 na smlouvu, kterou učinil s Abrahamem,
na svou přísahu, danou Isákovi,
- 10 kterou učinil Jakobovi zákonem,
smlouvu věčnou Israelovi,
- 11 když děl: »Tobě dám zemi Kanaanskou
v úděl dědičného majetku vašeho,«
- 12 ač jich bylo ještě počtem málo,
nemnoho přistěhovalců v té zemi.
- 13 Od kmene ke kmeni když přecházeli,
z království jednoho k národu jinému,
- 14 nedopustil nikomu utlačit je,
ale krále pro ně káral říkáje:
- 15 »Nedotýkejte se mých pomazaných,
a mým prorokům ať neublížíte!«
- 16 Dříve pak nežli hlad seslal na krajinu.
nežli všelikou výživu chleba zmařil,
- 17 již byl poslal před nimi jednoho muže,
Josefa, prodaného za otroka.

Žalm 104.

- 18 Sevřeli mu pouty nohy,
v železech ocitl se život jeho,
19 dokud se nevyplnil výrok jeho,
slovo Páně, které vznítilo ho.
20 Poslal král a dal jej rozvázati,
vládce národů, a propustil ho.
21 Ustanovil ho pánem domu svého,
a vládcem veškerého majetku svého,
22 knížata jeho by učil jako jej samého,
a jeho starce by moudrosti vyučoval.
23 Poté vešel Israel do Egypta,
a byl Jakob hostem v Chamově zemi.
24 Rozmnožil pak náramně svůj národ,
zesílil jej nad nepřátele jeho.
25 Zvrátil jim srdce, že lid jeho v zášti
měli,
a že obelstívali sluhy jeho.
26 Poslal Mojžíše, služebníka svého,
Árona, jehožto byl vyvolil si.
27 Konal jimi díla zázraků svých,
činy divů svých na Chamově zemi.
28 Poslal mrákoty, že zatmělo se,
avšak neztužil svých výroků.
29 Obrátil vody jejich ve krev,
zmořil také ryby jejich.
30 Vyдалa země jejich záby;
byly i v pokojích králů jejich.
31 Přikázal, a přišly psí mouchy;
komáři do všech končin jejich.

- 32 Dal jim místo deště krupobití,
oheň žhoucí po krajinách jejich.
- 33 Potloukl jim vinice i fíky,
zpřerázel stromoví po končinách jejich.
- 34 Přikázal, i přišly kobylky,
hmyz to žravý, jemuž nebylo počtu ;
- 35 sežraly jim všecku zeleň v zemi,
sežraly jim všecky plodiny země.
- 36 Pobil jim všecko prvorozené v zemi,
prviny veškeré plodné síly jejich.
- 37 Vyvedl je se stříbrem a zlatem ;
nebylo ve kmenech jejich nemocného.
- 38 Radoval se Egypt, že odcházejí ;
bylať dolehla hrůza před nimi na ně.
- 39 Roztáhl oblak, aby zastíral je,
oheň pak, aby jim noc ozařoval.
- 40 Žádali, i přišly křepelky,
a chlebem nebeským je nasycoval.
- 41 Protrhl skálu, i vytékaly vody ;
odtékaly po suchotě proudy.
- 42 Byltě pamětliv svatého slova svého,
jež dal Abrahamovi, sluhovi svému.
- 43 Tedy vyvedl svůj národ v radosti,
a své vyvolené s jásotem.
- 44 Kraje pak pohanů daroval jim v úděl,
a tak zabrali výtěžky námahy národův,
- 45 aby šetřili ustanovení jeho,
a jeho zákona aby vyhledávali.

**Ž 105. Kající prosba, by národ israelský
byl vzkříšen.**

Nadpis. — I. Úvod: Žalmista velebí milosrdenství Boží (v. 1—3) a prosí za pomoc (v. 4 n). II. Vyznává zkroušeně nevděk, nevěrnost a hříšnost národa israelského v Egyptě (v. 6—12), cestou pouští (13—23. 24—27. 28—33) jakož i v zemi zaslíbené (v. 34—42. 43—46). III. Doslov: Žalmista vyslovuje zřetelněji, zač prosí (v. 47). Závěrek čtvrté knihy žalmů (v. 48).

Alleluja.

- 1 Chvalte Hospodina, neb je dobrý,
neboť jest na věky milosrdenství jeho.
- 2 Kdo může vylíčit veliké skutky Páně,
vysloviti všechny jeho slavné činy?
- 3 Blahoslaveni, kdož dbají práva,
a činí spravedlnost každého času!
- 4 Vzpomeň si na nás pro lásku k lidu svému,
navštiv nás, Hospodine, pomocí svou,
- 5 abychom viděli štěstí tvých vyvolených,
radovali se z radosti lidu tvého,
a tvým dědictvím se honosili.
- 6 Zhřešili jsme jako otcové naši,
nesprávně činili, páchali jsme bezbožnost.
- 7 Otcové naši tvých zázraků v Egyptě nedbali,
neměli na mysli velikost milostí tvých,
i vzbouřili se, když přišli k Rudému moři;
- 8 ale pomohl jim pro své jméno,
aby ukázal svoji moc.

- 9 Zahrozil Červenému moři, i vyschlo,
převedl je tůněmi jak pouští.
- 10 Pomohl jim z rukou plných záští,
vyprostil je z rukou nepřátelských,
- 11 voda přikryla jejich protivníky,
nezůstal z nich ani jeden.
- 12 Uvěřili tedy slovům jeho
a prozpěvovali mu chválu.
- 13 Brzy zapomněli na jeho skutky,
nevyčkali, co Bůh ustanoví.
- 14 Dali se unášeti na poušti choutce,
pokoušeli Boha na pustinách.
- 15 I udělil jim, po čem zatoužili,
poslal však na ně citelné nechutenství.
- 16 Záviděli Mojžíšovi v táboře,
Aronovi, svatému Hospodinovu ;
- 17 otevřela se země a shlítila Datana,
a zavřela se za rotou Abironovou ;
- 18 roznítil se oheň v jejich sboru,
plamen spálil bezbožníky.
- 19 Udělali si býčka na Horebě
a skláněli se před slitinou ;
- 20 takto zaměnili svoji slávu
za sošku býčka, jenž se živí travou.
- 21 Zapomněli na svého Spasitele,
na Boha, jenž věci veliké učinil v Egyptě —
- 22 zázračná díla v Chamově zemi,
skutky hrozná v Rudém moři.
- 23 Tu si umínil, a byl by je zahubil,

kdyby Mojžiš, vyvolený jeho,
v roztržce té nebyl postavil se před něj,
aby odvrátil hněv jeho, aby jich nehubil.

- 24 Nic si nevážili žádoucí země,
nevěřili slovu jeho ;
25 reptajíce ve svých stanech
nedbali Hospodinova hlasu.
26 Proto pozdvihl ruku a přísáhl jim,
po poušti že rozmetá je,
27 že jejich potomstvo pokoří mezi národy,
a že rozpráší je po krajinách.
28 Zasvětili se Beel-Fegorovi,
a jedli z obětí podaných bohům mrtvým ;
29 popouzelí ho svými činy,
proto je stihla veliká rána.
30 Tu povstal Finees a ukojil ho,
i byla rána ta zastavena ;
31 bylo mu to čítáno za spravedlnost
od rodu do rodu na věčné časy.
32 Popudili ho dále u Vod odporu,
i Mojžíšovi zle se vedlo pro ně ;
33 neboť vzepřeli se vůli jeho,
promluvil nerozvázně ústy svými.
34 Nevyplenili těch národů,
které jim byl Hospodin vyhubit kázal ;
35 ale smísili se s těmi národy,
a jejich skutkům se naučili ;
36 byli služebníky jejich model,
a ty staly se jim osidlem.

- 37 V obět podávali syny
jakož i své dcery duchům zlým ;
- 38 prolévali krev nevinnou, krev synů a dcer
obětovaných modlám kanaanským,
že byla země poskvrněna tím vražděním.
- 39 Znečistili se svými skutky,
neboť se zpronevěřili svými činy.
- 40 I rozhněval se Pán náramně na svůj národ,
a vzal v ošklivost dědictví svoje ;
- 41 proto vydal je do pohanských rukou,
vládli jim ti, kteří měli je v nenávisti.
- 42 Jejich nepřátelé je utiskovali,
byli pokořeni pod jejich rukou.
- 43 Mnohokrát vysvobodil je,
oni však vzpírali se mu smýšlením svým,
a klesali pro své nepravosti.
- 44 Ale shlédl na soužení jejich,
když slyšel, kterak naříkají ;
- 45 rozpomněl se na úmluvu svoji,
slitoval se dle hojné milosti své ;
- 46 dal jim dojít smilování
všech, kteří do zajetí je vedli.
- 47 Vysvobod' nás, Hospodine, náš Bože,
rač nás shromáždit z pohanů,
bychom chválili svaté tvoje jméno,
a se honosili oslavou tvou !
- 48 Žehnán buď Hospodin, Bůh Israelův,
od věkův až na věky ;
a všecken lid ať řekne : »Amen, amen !«

PÁTÁ KNIHA ŽALMŮ (Ž 106—150).

Ž 106. Díky vysvobozených Prozřetelnosti Boží.

Úvod: Výzva žalmistova, by všichni zajatci, kteří byli ze zajetí babylonského vysvobozeni, milosrdenství Božímu za to děkovali (v. 1—3). I. Díl: Kterak se schyluje milosrdenství Boží k nešťastníkům, kteří se dovolávají pomoci Boží, patrně z těchto čtyř příkladů: a) Bůh se smilovává nad poutníkem, bloudícím po poušti (v. 4—9), b) nad uvězněnými zajatci (v. 10—16), c) nad nemocnými (v. 17—22), d) nad plavci (v. 33—42). II. Díl: Podivuhodno, kterak nakládá Prozřetelnost s dobrými i zlými (v. 33—42). Kéž učí se lidé z toho moudrými býti (v. 43).

Alleluja.

- 1 Chvalte Hespodina, neb je dobrý,
neboť je na věky milosrdenství jeho.
- 2 Tak rcetež Hospodinovi vykoupenci,
které vykoupil z ruky nepřátelské,
- 3 a jež shromáždil z krajin východu, západu
od půlnoci, jakož i od moře.
- 4 Bloudili pouští, kraji vyprahlými,
nenašli cesty k městu hostinnému ;
- 5 ježto hladověli a žízeň měli,
umdléval v nich život jejich.
- 6 I volali k Hospodinu v soužení
svém,
a on z tísně jejich je vysvobodil:

- 7 uvedl je na cestu pravou,
by došli hostinného města.
- 8 Ti nechť chválí Pána za jeho
milost,
za jeho divy lidem učiněné,
- 9 za to, že ukojil duši, která žíznila,
za to, že naplnil hladovou duši sladkostí.
- 10 Seděli v temnotách a ve stínu smrti,
spoutáni jsouce bídou a železem,
- 11 neboť se zprotivili příkazům Božím,
pohrdli úradky Nejvyššího ;
- 12 proto pokořil bídou srdce jejich,
klesli a neměli pomocníka.
- 13 I volali k Hospodinu v soužení
svém,
a on z tísně jejich je vysvobodil:
- 14 vyvedl je z temnot, ze stínu smrti,
a také zpřetrhal jejich pouta.
- 15 Ti nechť chválí Pána za jeho
milost,
za jeho divy lidem učiněné,
- 16 za to, že rozlámал bronzové brány,
za to, že roztránil železné závory.
- 17 Chřadli pro své nešlechtné mravy,
byloť jim pro jejich nepravosti trpět ;
- 18 jakýkoliv pokrm zhnusil se jim,
přiblížili se až ku branám smrti.
- 19 I volali k Hospodinu v soužení svém,
a on z tísně jejich je vysvobodil:

- 20 poslal svoje slovo a uzdravil je,
z hrobů jejich je vysvobodil.
- 21 Ti necht chválí Pána za jeho
milost,
za jeho divy lidem učiněné,
- 22 nechať podávají oběti díky,
a s plesem vypravují skutky jeho!
- 23 Ti, kteří spustili se na moře v lodích,
jdouce po své práci na velkých vodách,
- 24 vídali skutky Hospodinovy,
divy jeho na hlubině;
- 25 řekl a dostavil se bouřlivý vichor,
a vlny mořské vysoko se vzduly;
- 26 stoupili až k nebi, padli až do propastí,
duše jejich v nebezpečí mřela;
- 27 točili se, vrávorali jak zpití,
a všecka moudrost jejich byla v koncích.
- 28 I volali k Hospodinu v soužení
svém,
a on z tísně jejich je vysvobodil:
- 29 proměnil svou bouři v tichý vánek,
a mořské vlny se utišily;
- 30 radovali se, že nastalo ticho,
on pak je dovedl k žádoucímu břehu.
- 31 Ti necht chválí Pána za jeho
milost,
za jeho divy lidem učiněné,
- 32 ať ho velebí ve shromáždění lidu,
ve sboru starších ať jej oslavují!

- 33 Obrátil řeky v kraje pouště,
prameny vodní v žíznivou zemi,
34 půdu úrodnou ve slatinu,
pro zlobu jejího obyvatelstva.
35 Obrátil poušť v jezera vodní,
zemi vyprahlou v prameny vodstva ;
36 usadil na ní vyhladovělé,
ti si zřídili hostinné město ;
37 na polích sili a štípili vinice,
dodělali se úrody hojné.
38 Žehnal jim, že se rozmohli velmi,
nedal, by dobytka ubylo jim.
39 Když jich ubývalo a klesali
tlakem zlých a útrapami,
40 vylil potupu na pány urozené,
zavedl je, že bloudili na poušti bez cest ;
41 chudšasa však vytrhl z bídy,
rozmnožil rody jeho jak ovce.
42 Zří to spravedliví a veselí se,
a všecka bezbožnost zavírá svá ústa.
43 Kdo je moudrý, ať toho šetří,
ať dbá milostí Hospodinových !

Ž 107. Prosba za pomoc Boží.

- 2 Posilněno jest mé srdce, Bože,
posilněno jest mé srdce.
Nuže budu zpívati a hráti !

- 3 Probuď se, duše má, probuď se, harfo
a citaro,¹
ze spánku jitřenku budu budit.
- 4 Budu tě chválit mezi národy, Pane,
oslavovat tebe mezi kmeny.
- 5 Neboť je veliká až k nebi tvá milost,
a tvá věrnost až do oblaků.
- 6 Rač se povznést, Bože, nad nebesa,
velebnost tvá nad veškerou zemi,
7 by tvoji miláčci byli vysvobozeni!
Pomoz tedy pravicí svou a slyš nás!
- 8 Přislíbil Bůh při svatosti svojí,
že budu s veselostí dělití Sichemsko,
údolí Sukkotské rozměřovati,
- 9 můj že je Galaad, moje Manassesko,
Efraimsko že je přílbou mé hlavy,
Judsko pak vladařstvím žezla mého,
- 10 Moabsko že jest mým žádoucím umyvadlem,
na Edomsko že svou obuv položím,
a že Filišťané budou se kořit mně.
- 11 Kdo mne dovede k hrazenému městu,
kdo mne doprovází do Edomska?
- 12 Zdali ne ty, Bože, jenž jsi zavrhl nás,
ty, Bože, jenž nechceš s naším vojskem
táhnout?
- 13 Uděliž nám pomoc před nepřitelem,
neboť nicotná jest pomoc lidská.
- 14 S Bohem budeme divy hrdinství činit,
on sám zdeptá naše nepřátele.

Ž 108. Vytrhni mne Bože z rukou zlomyslného a nenapravitelného škůdce a jej spravedlivě potrestej!

Zločinci odměňují se žalmistovi za dobré zlým (v. 2—5). Kéž je Bůh potrestá na dětech, na majetku, na potomstvu a památce (v. 6—19). Jejich zloba toho zasluhuje (v. 20). Kéž však smiluje se nad stísněným žalmistou (v. 21—25). Vyslyší-li Bůh jeho modlitbu, dostane se mu za to díky básníkůvých (v. 26—31).

- 2 Bože, kterého slavívám, nemlč k tomu, že ústa bezbožná, lstivá na mne zejí;
- 3 jazykem prolhaným mne oslovují, řečmi jízlivými mne zahrnují, napadají mne bez příčiny.
- 4 Místo by milovali mne — nevraží na mne; já však — ustavičně jen se modlím.
- 5 Odplacují se mně za dobré zlým, nenávisť za mou lásku.
- 6 Dopuť, ať povstane bezbožník proti němu, ať stoje po jeho pravici žaluje na něj.
- 7 Když bude souzen, ať je vinným uznán, a jeho modlitba buď mu počtena za hřích.
- 8 Jeho života dnů nemnoho buď, a jeho úřad ať dostane jiný.
- 9 Děti jeho buďte — sirotky, maželka pak jeho — vdovou.
- 10 Potulujte se děti jeho a žebrejte, jsouce vyhnáni z domů svých rozbořených.

- 11 Ukládej lichvář o všecek majetek jeho,
a necht cizinci rozchvátí, co si vydělal.
- 12 Nebudiž nikoho, kdo by mu prokázal lásku,
nemějž nikdo soucitu s jeho sirotky.
- 13 Potomstvo jeho budiž vyhubeno,
v jediném kolenu zanikniž jeho jméno.
- 14 Měj Pán na mysli viny jeho předků,
a hřích matky jeho nebuď shlazen ;
- 15 buďte před Hospodinem ustavičně,
vyhlazena buď se země památka jejich !
- 16 Neb nedbal toho, by prokazoval lásku,
- 17 ale stíhal nuzáka a chudasa,
a toho, jenž klesal na mysli, aby ho dorazil.
- 18 Miloval kletbu — ať ho tedy stihne —
požehnání nechtěl — vzdal se mu tedy.
Oblékal se v kletbu jakoby v roucho,
ať tedy vnikne jak voda do jeho útrob,
a jako olej do jeho kostí;
- 19 zůstaň mu jak roucho, v které se halí,
a jako pás, kterým vždycky se přepasuje.
- 20 To budiž odměnou Páně mým protivníkům,
těm, kteří mluví proti mně zlé věci !
- 21 Ano, ty, můj Pane, Hospodine,
zastaň se mne pro své jméno,
vždyť je tvá milost líbezná ; vysvoboď mne !
- 22 Neboť ubožák a chudás jsem já,
a mé srdce svíjí se mi v nitru.
- 23 Jako stín když se nachyluje, se ztrácím,
a jako kobylky unášen jsem.

- 24 Kolena mi klesají, ježto se postím,
tělo mi zhubenělo, nemá tuku.
- 25 Já pak stal jsem se terčem posměchu jejích ;
vidí-li mne, potřásají hlavou.
- 26 Pomož mi, ó Hospodine, můj Bože,
vysvoboď mne podle milosti své,
- 27 ať oni poznají, že je to ruka tvoje,
že jsi ty, ó Hospodine, to učinil !
- 28 Ať si oni zlořečí, vždyť ty žehnáš ;
nepřátelé moji budou se hanbit,
ale služebník tvůj radovat se.
- 29 Rouchem mých protivníků potupa budiž,
ať se halí ve stud, jako ve plášť !
- 30 Slavit chci Pána velmi svými ústy,
ve valném sboru chváliti jej,
- 31 že se postavil chudému po pravici,
aby ho vytrhl těm, kteří stíhali ho.

Ž 109. **Mesiášovo věčné království a kněžství.**

Hospodin slibuje Mesiášovi vládu světa (v. 1—3).
Mesiáš-král bude spolu knězem (v. 4). Tento král-
kněz zdolá vítězně všechny své nepřátele (5—7).

- 1 Řekl Hospodin mému Pánu :
„Zasedej po mé pravici,
dokud nedám nepřátele
za podnož tvým nohám.
- 2 Mocnému žezlu tvému dá vzejít

- Hospodin ze Sionu ;
panuj uprostřed nepřátel svých !
- 3 Ty vládni ve dni své síly
v lesku svatém,
z lůna před jitřenkou
zplodil jsem tě.«
- 4 Přisáhl Hospodin (takto):
— a želet toho nebude —
»Ty jsi knězem na věky
jako byl Melchisedech !«
- 5 Pán bude tobě po pravici,
bít bude v den svého hněvu krále ;
- 6 mezi národy soud konat,
dokonale porážeti,
tříštit hlavy po širé zemi.
- 7 Z potoka na cestě bude píti,
protož pozdvihne hlavu.

**Ž 110. Budiž Hospodinu slavně děkováno za
jeho veliká dobrodiní !**

Alleluja.

- 1 Chci tě slavit, Pane, z celého srdce
ve sboru spravedlivých, jakož i v obci.
- 2 Veliká jsou Hospodinova díla,
dokonalá podle všech jeho plánů.
- 3 Slavná a velebná jest činnost jeho,
a jeho spravedlnost zůstává na věky.

- 4 Ustanovil památku na své divy,
milosrdný a milostivý Pán jest.
- 5 Pokrm dává těm, kdož se ho bojí,
na věky je pamětliv své smlouvy.
- 6 Moc svých skutků ukázal svému lidu,
odevzdav mu, čím pohané dědičně vládli.
- 7 Díla rukou jeho jsou věrnost a právo;
všecko, co ustanovil, je spolehlivo,
- 8 je to utvrzeno na věky věkův,
vydáno upřímně a spravedlivě.
- 9 Vykoupení seslal svému lidu,
věčnou platnost udělil své smlouvě.
- 10 Svaté jest a hrozné jeho jméno;
počátek moudrosti je bázeň Páně.
- 11 Blahé má poznání kdokoli tak činí;
chvála jeho zůstane na věky věkův.

Ž 111. Stěstí spravedlivých.

- 1 Blaze tomu, kdo bojí se Hospodina,
a v jeho příkazech velikou zálibu má.
- 2 Mocné v zemi bude potomstvo jeho,
rodu poctivých bude požehnáno.
- 3 Hojnost a bohatství je v domě jeho,
a jeho spravedlnost zůstává na věky.
- 4 Září v temnu jak světlo spravedlivým,
je milostivý, slitovný, spravedlivý.
- 5 Šťasten, kdo je soucitný a půjčuje,
kdo své věci vyřizuje dle práva.

Žalm 111.—112.

- 6 Neboť na věky nebude se viklat,
7 v paměti věčné bude spravedlivý.
Zprávy zlé se nemusí obávat,
pevně doufá srdce jeho v Pána.
8 Pevné jest srdce jeho, neboť se,
až může hleděti vítězně na odpůrce.
9 Plývá bezmála jak rozdává chudým,
jeho spravedlnost zůstává na věky,
čelo jeho vysoko ve cti se zdvihá.
10 Bezbožník vida to rozčiluje se zlostí,
zuby svými skřípá a chřadne;
přání hříšníků přichází na zmar.

**Ž 112. Chvalte Hospodina (v. 1 b—3), kterýž
ač je vznešený nesmírně (v. 4—6), přece si
milostivě všímá nízkého a strádajícího (v. 7—9).**

1 a Alleluja.

- 1 b Chvalte, sluhové, Hospodina,
chvalte jméno Hospodinovo.
2 Buď jméno »Hospodin« požehnáno
od tohoto času až na věky.
3 Od slunce východu do západu
chváleno buď jméno »Hospodin.«
4 Vyvýšen nad všechny národy Hospodin,
ba nad nebesa sláva jeho.
5 Kdo jako Hospodin, Bůh náš ? !
Přebývá sice na výsostech,

- 6 přece však nízkého si všímá
na nebesích i na zemi.
7 Zdvihá se země vysíleného,
a z kalu povyšuje chudása,
8 aby ho posadil vedle knížat,
vedle knížat lidu svého.
9 Usazuje bezdětnou v rodině
učiniv ji šťastnou matkou.

**Ž 113 a. Zázraky Boží na cestě z Egypta
do Palestiny.**

Alleluja.

- 1 Když vyšel Israel z Egyptské země,
Jakobův rod z národa cizáků,
2 stalo se Judstvo svatyní jeho,
Israelstvo královstvím jeho.
3 Moře to vidělo, i prchlo,
Jordán obrátil se nazpět ;
4 hory jak berani poskakovaly,
pahorky jako mláďata ovčí.
5 Co je ti, ó moře, že prcháš,
a ty, Jordáne, že se vracíš,
6 hory, že skáčete jako berani,
pahorky, jako mláďata ovčí ?
7 Před tváří Páně chvěj se země,
před tváří Boha Jakobova,
8 jenž mění skálu v jezera vodstva
a křemen ve vody tryskající.

**Z 113 b. Prosba národa israelského za pomoc
Boží v boji s pohany.**

Aby Bůh Israeli pomohl proti pohanům, žádá ne toliko prospěch národa, ale popředně čest Boží (v. 1—2). Jak velice se liší Bůh Israelův od pohan-
ských model (v. 3—8). Israel vyznává důvěru v Boha (v. 9—11). Kněz odpovídá na ni přiměřeným po-
žehnáním (v. 12—15). Doslov: Výzva, by národ
chválil Boha, pokud je na světě (v. 16—18).

- 1 (9) (Sbor Ne nám, Hospodine, ne nám,
levitů:) ale jménu svému čest zjednej
2 (10) pro svou milostivost a věrnost,
aby nemohli pohané říci:
•Kde pak mají Boha svého?
3 (11) Vždyť je Bůh náš na nebesích,
činí vše, co jemu se líbí.
4 (12) Modly však pohanů stříbro a zlato,
výrobky jsou rukou lidských.
5 (13) Ústa mají a nemohou mluvit
oči mají a nemohou vidět,
6 (14) uši mají a nemohou slyšet,
nos mají ale nemohou čichat,
7 (15) ruce mají a nemohou hmatat,
nohy mají a nemohou chodit,
nemohou křičeti svým hrdlem.
8 (16) Podobni budou jim, kteří je dělají,
a všichni, kteří doufají v ně.
9 (17) (I. sbor:) Israel doufá v Hospodina,
(II. sbor:) jest jejich pomocí a štítem.

- 10 (18) (I. sbor:) Dům Aronův doufá v Hospodina,
(II. sbor:) jest jejich pomocí a štítem.
- 11 (19) (I. sbor:) Ctitelé Páně doufají v Pána,
(II. sbor:) jest jejich pomocí a štítem.
- 12 (20) (Kněži:) Pán na nás pamatující žehná
žehná domu Israelovu,
žehná domu Aronovu,
- 13 (21) žehná všem ctitelům Hospodi-
novým,
maličkým i velikým !
- 14 (22) Hospodin rač vás rozmnožiti,
rozmnožit vás i děti vaše !
- 15 (23) Žehnání buďte od Hospodina,
který učinil nebe i zemi !
- 16 (24) (Všichni:) Nebe jest nebe Hospodinovo,
zemi dal pak synům lidstva.
- 17 (25) Nebudou mrtví tě chválit, Pane
ti, kteří do pekel sestupují ;
- 18 (26) my však živí chválíme Pána
od tohoto času až na věky !

**Ž 114. Radostný dík za vysvobození z ne-
bezpečí smrti.**

1 Alleluja.

Miluji Hospodina, neb vyslyšel
hlasité mé bédování.

2 Protože naklonil ke mně své ucho,
celý život budu ho vzývat.

- 3 Obklíčil mne úzkostí smrti,
pekelné hrůzy se přivalily,
strasti a muky zastihly mne.
- 4 Tu jsem vzýval jméno Páně :
»Ó Pane, vysvoboď mou duši !«
- 5 Milostivý Pán jest a spravedlivý,
a náš Bůh se slitovává.
- 6 Hospodin opatruje bezradné,
když jsem byl zbědován, pomohl mi.
- 7 Obrať se duše má ke svému pokoji,
neboť Hospodin dobře ti učinil.
- 8 »Ano, Pane, zbavils mne smrti,
oči moje slz a nohy mé pádu.«
- 9 Před Hospodinem smím chodit
na zemi mezi živými.

Ž 115. (hebr. 116, 10—19). **Radostný dík za vysvobození z nebezpečí smrti.**

Alleluja.

- 10 (1) Důvěru v Boha mám a proto mluvím,
ačkoli jsem tuze sklíčen.
- 11 (2) Říkám ve svém rozrušení :
»Kterýkoli člověk sklame !«
- 12 (3) Čím se odplatím Hospodinu
za všechno, co prokázal mi ?
- 13 (4) Kalich díků za spásu zdvihnu,
a jméno Páně budu vzývat.

- 14 (5) Sliby své Pánu dané splním
před veškerým jeho lidem.
15 (6) Stěží se zalíbí Hospodinu,
aby zemřel jeho ctitel.
16 (7) Pane, ano, jsem tvůj sluha,
sluha tvůj a syn tvé služebnice,
rozvázal jsi moje pouta.
17 (8) Tobě podám obět díků,
a jméno Páně budu vzývat.
18 (9) Sliby své Pánu dané splním
před zrakem všeho jeho lidu
19 (10) v síních Hospodinova domu,
prostřed tebe, Jerusaleme !

**Ž 116. Chvalte Hospodina i pohané pro jeho
milostivost a věrnost.**

Alleluja.

- 1 Chvalte Hospodina všichni pohané,
vychvalujte ho všichni národové,
2 neb mocně nad námi vznáší se jeho milost,
a věrnost Hospodinova trvá na věky.

**Ž 117. (hebr. 118). Bohoslužebný zpěv díků
na průvod do chrámu.**

Alleluja.

- 1 Chvalte Hospodina, neb je dobrý,
neboť jest na věky milosrdenství jeho !

Žalm 117.

- 2 Ať tedy říká Israel : »Ano, je dobrý,
ano, jest na věky milosrdenství jeho !«
- 3 Nechať tedy říká Aronův rod :
»Ano, jest na věky milosrdenství jeho !«
- 4 Ať tedy říkají ctitelé Hospodinovi :
»Ano, jest na věky milosrdenství jeho !«
- 5 V úzkosti jsem vzýval Hospodina,
i vyslyšel mne a uvolnil mi Hospodin.
- 6 Hospodin je při mně, nebojím se ;
co by mohl učinit mi člověk ?
- 7 Hospodin se mnou, jest mým pomocníkem,
a já — hledím vítězně na své nepřátele.
- 8 Lépe je důvěřovati Hospodinu
nežli na lidi se spoléhati.
- 9 Lépe je důvěřovati Hospodinu
nežli na knížata se spoléhati.
- 10 Všichni pohané mě obklíčili,
avšak ve jménu Páně jsem je potřel.
- 11 Kolem do kola mne obklíčili,
avšak ve jménu Páně jsem je potřel.
- 12 Obklíčili mne zevšad jako včely,
vznítily se jako oheň v trní,
avšak ve jménu Páně jsem je potřel.
- 13 Prudce strčili mnou, abych padl,
avšak Hospodin zachytil mne.
- 14 Síla má a chvalozpěv můj jest Hospodin,
stal se mým vysvoboditelem.
- 15 Zvuky plesu a jásotu vítězného
rozléhají se ve stanech spravedlivců :

- 16 Pravice Hospodinova zvítězila,
pravice Hospodinova vyvýšila mne,
pravice Hospodinova zvítězila.
- 17 Neumru, ale budu žítí dále,
a skutky Hospodinovy vypravovat ;
- 18 citelně pokáral mne Hospodin,
ale smrti nevydal mne.
- 19 Otevřte mi brány spravedlnosti,
bych slavil, vejda do nich, Hospodina!
- 20 Tato Hospodinova je brána,
spravedliví vcházejí do ní
- 21 Díky tobě, že jsi vyslyšel mne,
a žes byl mým vysvoboditelem.
- 22 Kámen, který zavrhlí stavitelé,
ten stal se hlavním kamenem v rohu.
- 23 Řízením Hospodinovým se to stalo,
a je to podivuhodné v našich očích.
- 24 Toť jest den, jejž učinil Hospodin,
plesejme a veselme se v něm !
- 25 Ó Hospodine, račiž chrániti mne,
Ó Hospodine, račiž dáti zdaru !
- 26 Požehnán buď, jenž přichází ve jménu
Páně,
žehnáme vám z Hospodinova domu.
- 27 Bůh je Hospodin a zazářil nám,
slavte slavnost hustými ratolestmi
sahajícími až k rohům oltářovým !
- 28 Bůh můj jsi ty, i chci ti děkovati,
Bůh můj jsi ty, i chci tě vyvyšovat.

- 29 Chvalte Hospodina, neb je dobrý,
neboť jest na věky milosrdenství jeho !

**Ž 118. Chvála zjeveného náboženství staro-
zákonného.**

Dle počtu písmen hebrejské abecedy (22) roz-
dělen tento nejdelší žalm na 22 osmiveršové slohy
($22 \times 8 = 176$ vv.)

Alleluja.

- 1 Blahoslavení bezúhonných mravů,
kteří chodí v zákoně Hospodinově.
- 2 Blaze těm, kteří myslí na jeho zjevení,
a kteří celým srdcem hledají ho.
- 3 Nebo kdož dopouštějí se nepravosti,
po cestách jeho nekrácejí.
- 4 Ty jsi udělil příkázání svoje,
aby bedlivě jich bylo dbáno.
- 5 Ó by řízeny byly cesty moje
k tomu, bych šetřil ustanovení tvých !
- 6 Tehdy nebude mi hanbiti se,
budu-li hledět si všech příkazů tvých.
- 7 Budu ti děkovat v upřímnosti srdce,
naučím-li se spravedlivým tvým soudům.
- 8 Ustanovení tvá chci zachovávat,
docela mne tedy neopouštěj !
- 9 Jak se zachová jinoch na cestě pravé?
Bude-li chovati se dle tvých řečí.

Žalm 118.

- 10 Celým srdcem vyhledávám tebe ;
nedopušť, bych se vzdálil od tvých pří-
kazů.
- 11 Ve svém srdci ukrývám výroky tvé,
abych se neprohřešil proti tobě.
- 12 Požehnaný budiž, Hospodine ;
vyučuj mne ustanovením svým.
- 13 Svýma rtoma ohlašuji
vše, co tvá ústa usoudila.
- 14 Z cesty zjevení tvých raduji se,
jako z veškerého bohatví.
- 15 Ve tvých příkazech se cvičím,
a mám na zřeteli tvé stezky.
- 16 O tvých ustanoveních rozjímám,
nezapomínám tvých řečí.
- 17 Milost dej služebníku svému, bych živ byl,
abych zachovával slova tvoje.
- 18 Otevři mi oči, abych patřil
na podivuhodnosti zákona tvého.
- 19 Cizincem jsem na této zemi ;
neskrývej přede mnou svých příkazů.
- 20 Prahne duše moje dychtivostí
po tvých ustanoveních každou dobu.
- 21 Káráš lidi pyšné, zlořečené,
kteří se uchylují od tvých příkazů.
- 22 Odejmi ode mne pohanu a potupu,
neboť zjevení tvá vyhledávám.
- 23 Byť na mne ve schůzi knížata se smlouvala :
sluha tvůj cvičl se ve tvých ustanoveních.

- 24 Vždyť tvá zjevení jsou mým rozjímáním,
a mými rádci ustanovení tvá.
- 25 Přilnula ku prachu má duše ;
obživ mne podle slova svého.
- 26 Cesty své ti ohlašuji a slýcháš mne ;
vyučuj mne ustanovením svým.
- 27 Cestu rozkazů svých ukazuj mi,
neboť uvažuji o tvých divech.
- 28 Umdlévá má duše roztrpčením ;
rač mne posilnití slovy svými.
- 29 Cestu nepravosti ode mne odvrť,
a mě zákonem svým omilostni.
- 30 Cestu pravdivosti jsem si zvolil,
na tvá práva nezapomínám.
- 31 Lnu k tomu, co jsi zjevil, Hospodine ;
nedopouštěj, abych zahanben byl.
- 32 Po cestě tvých přikázání běžím,
neb ty uvolňuješ mému srdci.
- 33 Vštip mi, Pane, cestu svých ustanovení,
abych ji vyhledával každou dobu.
- 34 Dej mi rozum, bych bádal ve tvém zá-
koně,
abych zachovával jej celým svým srdcem.
- 35 Voď mne po stezce svých přikázání,
neboť na té mám zalíbení.
- 36 Nakloň srdce mé k zjevením svým,
nikoli však ke chtivosti zisku.
- 37 Odvrť mé oči, ať nepatří na marnosti ;
na své cestě rač mne občerstvovat.

- 38 Potvrď svému služebníku své slovo,
dané tomu, kdo se bojí tebe.
- 39 Odvrť pohanu mou, kterou tuším,
neboť tvoje právo příjemné jest.
- 40 Hle, já toužím po tvých nařízeních,
spravedlností svou obživuj mne.
- 41 Přijď tedy na mne milost tvá, Hospodine,
spása tvoje podle výroku tvého,
- 42 ať něco odpovím svým utrhačům,
neboť naději skládám ve tvých slovech.
- 43 A neber ústům mým nikdy slova pravdy,
neboť soudům tvým velmi důvěřuji.
- 44 I budu šetřiti zákona tvého vždycky,
na věky, a na věky věkův.
- 45 Ať mohu tedy vykračovat volně,
nebo přikázání tvá vyhledávám.
- 46 Nechať mluvím o tvých zjeveních před králi
bez bázně a beze strachu,
- 47 a uvažuji o tvých přikázáních,
která jsem si zamiloval.
- 48 Ruce své vztahuji po tvých milých mi roz-
kazech,
a v tvých ustanoveních se cvičím.
- 49 Pamatuj na slovo své sluhovi svému,
kterým jsi mi naději dát ráčil.
- 50 To jest útěchou mi v soužení mém,
že mne výroky tvé obživují.
- 51 Zpupní nepravě činí ustavičně;
já však od tvého zákona jsem se neuhnul.

Žalm 118.

- 52 Pamětliv jsem odvěkých tvých soudů,
Hospodine, a tak se potěšuji.
- 53 Jímá mne zmalátnělost pro hříšníky,
kteří opouštějí zákony tvé.
- 54 Zpívám o tvých ustanoveních
na místě putování svého.
- 55 V noci jsem pamětliv jména tvého, Pane,
a dle zákona tvého se zachovávám.
- 56 Toho údělu se dostalo mně —
že tvé zákony zachovávám.
- 57 Úděl můj jest, Hospodine, říkám —
chovati se podle zákona tvého.
- 58 Prosím před tebou z celého srdce svého ;
smiluj se nade mnou podle výroku svého.
- 59 Uvažuji v duchu o svých cestách,
a své nohy obracím ke tvým zjevením.
- 60 Připraven jsem a nedávám se másti,
abych ostříhal tvých přikázání.
- 61 Osidla hříšníků mne oplétají,
ale zákona tvého nezapomínám.
- 62 O půl noci vstávám, bych tě slavil
pro tvá spravedlivá rozhodnutí.
- 63 Společníkem jsem všech, kteří bojí se
tebe,
a kteří šetří tvých přikázání.
- 64 Tvé milosti, Hospodine, plná je země ;
ustanovením svým vyučuj mne.
- 65 Dobrotu prokazuješ sluhovi svému,
Hospodine, podle slova svého.

- 66 Pravému umění a vědě uč mne,
nebo přikázáním tvým věřím.
- 67 Dříve než snížen jsem byl, já jsem hřešil;
proto nyní výroků tvých šetřím.
- 68 Dobrotiv jsi; nuže v té dobrotě své
vyučuj mne ustanovením svým.
- 69 Rozmnožila se proti mně nepravost zpup-
ných,
já však celým svým srdcem bádám v tvých
příkazech.
- 70 Ssedlé je jako mléko srdce jejich;
já však o tvém zákoně uvažuji.
- 71 Dobře mi, žes mě ráčil pokořiti,
abych se naučil ustanovením tvým.
- 72 Lepší je mi zákon tvojich úst
nežli tisíce zlata i stříbra.
- 73 Ruce tvé učinily mne, stvořily mne;
dej mi rozum, bych naučil se tvým příkazům.
- 74 Kdo se tě bojí, hledí na mne s radostí,
že slovu tvému pevně důvěřuji.
- 75 Poznávám, Pane, spravedlnost tvých soudů,
a žes dle věrnosti své pokořil mne.
- 76 Ukaž se milost tvá, by mne potěšila,
dle slibu tvého daného sluhovi svému.
- 77 Sneste se na mne tvá slitování, bych živ byl,
neboť zákon tvůj rozjímání mé jest.
- 78 Zabanben každý buď zpupný, jenž neprávem
tísnil mne,
já však se cvičím ve tvých přikázáních.

Žalm 118.

- 79 Ke mně se obraťtež, kteří bojí se tebe,
a kteří znají výpovědi tvoje.
- 80 Budiž mé srdce bezúhonné v tvém právu,
aby nebylo mi hanbiti se.
- 81 Duše má prahne po tvé pomoci,
důvěřujiť velmi tvému slovu.
- 82 Zemdlely oči mé touhou po tvém výroku
říkající: »Kdy as potěšíš mne?«
- 83 Ačkoli jsem jako měch kožený v jíní,
ustanovení tvých nezapomínám.
- 84 Jak bude dlouhý život sluhy tvého?
Kdy budeš soud činit nad mými nepřáteli?
- 85 Vyprávěli mi nešlechtníci bajky;
ty však nejsou jako zákon tvůj.
- 86 Všecka přikázání tvá jsou pravda;
bez důvodu mne pronásledují, pomoz mi.
- 87 Bezmála již ubili mne na zemi,
já však neopustil jsem tvých rozkazů.
- 88 Podle milosrdenství svého mne obživ,
abych šetřil výpovědí úst tvých.
- 89 Na věčné časy, ó Hospodine,
slovo tvoje trvá na nebesích.
- 90 Rod od rodu trvá věrnost tvoje;
jak jsi založil zemi v tom stavu zůstává.
- 91 Dle tvého zařízení trvá den,
neboť všecky věci slouží tobě.
- 92 Kdyby zákon tvůj nebyl mým rozjímá-
ním,
dávno byl bych zahynul ve své bídě.

- 93 Na věky nezapomenu práv tvých,
neboť jimi dodáváš mi života.
- 94 Tvůj jsem já, rač mi pomoc poskytnouti,
nebo příkazy tvé vyhledávám.
- 95 Číhají na mne bezbožníci, aby mne zničili,
já však tvé výpovědi mám na zřeteli.
- 96 Všeho i nejlepšího vidím konec ;
toliko zákon tvůj rozměrů je nesmírných.
- 97 Ó jak miluji zákon tvůj, Hospodine !
Je mým celodenním rozjímáním.
- 98 Nad mé odpůrce moudřejším činíš mne
slovem svým,
ježto mám je ustavičně před sebou.
- 99 Nade všechny své učitele jsem zmoudřel,
ježto tvé výroky jsou mým rozjímáním.
- 100 Nad starce stal jsem se rozumnějším,
ježto rozkazy tvé vyhledávám.
- 101 Od každé cesty zlé zdržuji své nohy,
abych se zachovával dle slov tvých.
- 102 Od práva tvého se neuchyluji,
protože ty mně zákon vštěpuješ.
- 103 Ó jak sladké jsou hrdlu mému tvé řeči !
Sladší nežli med jsou mým ústům.
- 104 Z přikázání tvých jsem rozumu nabyl,
že nenávidím všeliké cesty hříchu.
- 105 Svítilnou mým nohám je tvé slovo,
ano, je světlem stezkám mojim.
- 106 Přisáhl jsem — a to také plním —
že budu šetřiti spravedlivých tvých ráků.

- 107 Sklíčen jsem přenáramně, Hospodine ;
obživ mne podle své příповědi.
- 108 Svobodnou obět mých úst mile přijmi, Pane,
a svým právům rač mne vyučovat.
- 109 Duši svou na jazyku mám ustavičně,
ale zákona tvého jsem nezapomněl.
- 110 Hříšníci osidlo na mne poličují,
já však s rozkazů tvých nezbloudil jsem.
- 111 Jakožto dědictví slov tvých jsem ujal se
na věky,
neboť radostí jsou srdce mého.
- 112 Nakloňuji své srdce, bych činil tvé rozkazy
na věčné časy, abych odměněn byl.
- 113 Nešlechetníky mám v nenávisti,
protože tvůj zákon miluji.
- 114 Pomocníkem mým a ochráncem ty jsi,
ve slovo tvé nade všecko doufám.
- 115 Odstuptež ode mne zlomyslníci ;
bádati budu v příkazech Boha svého.
- 116 Ujmi se mne dle výroku svého, bych živ byl,
ať nejsem zklamán v tom, že naději mám,
- 117 Pomáhej mi, abych zachován byl,
a měl tvá ustanovení na mysli vždycky.
- 118 Pohrdáš všemi, kdož od práv tvých odstupují,
neboť jest nespravedlivé smýšlení jejich.
- 119 Za zrádce pokládám všechny hříšníky světa ;
a proto miluji tvá nařízení.
- 120 Protkni tělo mé bázní před tebou,
neboť soudů tvých se bojím.

- 121 Činil jsem podle práva a spravedlnosti,
nedej mne mým utiskovatelům.
- 122 Zastaň se sluhy svého k štěstí jeho,
aby mne zpupní neutlačovali.
- 123 Zemdlely oči mé touhou po tvé spáse,
po tvé spravedlivé přípovědi.
- 124 Nalož se svým sluhou podle své milosti,
a svým ustanovením mne nauč.
- 125 Služebník tvůj jsem já, rač mi rozum
dátí,
abych poznal tvoje výpovědi.
- 126 Čas jest, abys jednal, Hospodine,
neboť rozmetali (již) tvůj zákon.
- 127 Proto miluji tvá nařízení
více nežli zlato a drahý kámen.
- 128 Proto se spravuji všemi předpisy tvými;
každé cesty hříšné nenávidím.
- 129 Podivu hodny jsou výpovědi tvoje;
proto zabývá se jimi duše má.
- 130 Výklad výroků tvých osvěcuje,
poznání zjednává lidem prosté mysli.
- 131 Ústa svá otvírám a popadám dechu,
nebo přikázání tvých jsem žádostiv.
- 132 Popatři na mne a smiluj se nade mnou
dle práva těch, kteří milují tvé jméno.
- 133 Kroky mé spravuj podle výroku svého,
ať žádná nepravost nade mnou nepanuje.
- 134 Vysvobod' mne od útisku lidí,
abych dbáti mohl příkazů tvých.

Žalm 118.

- 135 Vyjasni tvář svou na svého služebníka,
a svým ustanovením mne vyuč.
- 136 Proudý slz mé oči prolévají,
že lidé neostříhají zákona tvého.
- 137 Spravedlivý jsi, o Hospodine,
a také spravedlivé jsou tvé soudy.
- 138 Příkazy, které jsi dal, jsou spravedlivé,
jsou i nade všecko spolehlivé.
- 139 Jsem až zvadlý, jak se rozhorluji,
že zapomněli tvých slov moji nepřátelé.
- 140 Osvědčená jest řeč tvá dokonale;
a proto služebník tvůj miluje ji.
- 141 Chlapec já jsem a opovržený;
ale tvých ustanovení nezapomínám.
- 142 Spravedlnost tvá je spravedlnost věčná,
a tvoje zákonodárství věčná pravda.
- 143 Útrapy a nátisk mne sice stíhají,
avšak tvé příkazy jsou mým rozjímáním
- 144 Spravedlnost jsou výroky tvé na věky;
uděl mi poznání, abych živ být mohl.
- 145 Volám celým srdcem svým: »Vyslyš mne,
Pane!«
- Ustanovení tvá vyhledávám.
- 146 Volám k tobě, zjednej mi vysvobození,
abych ostříhal tvých přikázání.
- 147 Záhy před svítáním volávám,
neboť ve tvá slova velmi doufám.
- 148 Oči mé obracejí se k tobě před jítrem,
abych rozjímal o tvých výpovědích.

Žalm 118.

- 149 Hlas můj slyš podle své milosti, Hospodine,
a dle svých ustanovení mne obživ.
- 150 Kteří mne tísní, blíží se k nepravosti,
od tvého zákona však vzdalují se.
- 151 Blízko jsi ty, Hospodine,
a všechny cesty tvé jsou pravda.
- 152 Záhy poznal jsem z tvých výpovědí,
že jsi založil je na věčné časy.
- 153 Viz mé utrpení a vysvobod' mne,
neboť na zákon tvůj jsem nezapomněl.
- 154 Zastaň se mne v při mé a vysvobod'
mne;
pro svou přípověď rač mne obživiti.
- 155 Daleko jest od hříšníků spása,
nebo tvých ustanovení nehledají.
- 156 Milosrdenství tvého je mnoho, Pane;
dle svého práva rač mne obživiti.
- 157 Mnoho je těch, kteří honí mne a tísní;
od tvých však rozkazů se neuchyluji.
- 158 Patřím na věrolomce a chřadnu,
protože nevšímají si tvých řečí.
- 159 Viz, že tvé příkazy miluji, Hospodine;
podle milosrdenství svého mne obživ.
- 160 Podkladem tvých zásad pravdivost jest,
na věky trvá tvůj každý soud spravedlivý.
- 161 Knížata bez příčiny mne pronásledují,
ačkoli slov tvých bojí se mé srdce.
- 162 Já se raduji z tvých výpovědí,
jako ten, kdo našel kořist hojnou.

- 163 Nepravost v nenávisti, v ošklivosti mám,
ale zákony tvé miluji.
- 164 Sedmkrát za den chválu vzdávám tobě,
pro tvé spravedlivé rozsudky.
- 165 Pokoj hojný mají, kdož milují zákon tvůj,
jakýkoliv úraz jich nepotká.
- 166 Očekávám spásy tvé, Hospodine,
a tvá přikázání miluji.
- 167 Duše má zachovává výroky tvé,
neboť má je v lásce veliké.
- 168 Dbám tvých příkazů a výpovědi,
neboť všechny cesty mé před tebou jsou.
- 169 Přiblíž se prosba má před tebe, Hospodine;
dle svého slova poznání mi uděl.
- 170 Dojdiž má žádost před obličej tvůj;
podle své přípovědi vysvobod' mne.
- 171 Rty mé pronášeti budou chválu,
že mne učíš zásadám spravedlnosti.
- 172 Opěvovat bude můj jazyk tvůj výrok,
jsoutě všechny tvé příkazy spravedlivost.
- 173 Budiž ruka tvá mojí pomocnicí,
neboť zvolil jsem si tvá přikázání.
- 174 Toužím po tvé pomoci, Hospodine,
a tvůj zákon jest mým rozjímáním.
- 175 Kéž jsem živ, abych chválit mohl tebe,
a tvé soudy kéž mi pomáhají!
- 176 Jestliže bloudím jako ztracená ovce,
hledati rač služebníka svého,
nebo příkazů tvých nezapomínám.

Ž 119. Stesk na lživé, nepokojné útočníky.

- K Hospodinu v soužení svém volávám,
a on vyslýchá mne.
- 2 Hospodine, zbav mne bezbožných rtů,
jazyka úskočného.
- 3 Jaký trest a pokuta tě stihne
za jazyk úskočný?!
- 4 Šípy silného střelce zaostřené,
s uhlím zžírám.
- 5 Běda mně, pobyt můj v cizině že se dlouží!
Dlím mezi Kedařany.
- 6 Dlouho cizinkou je již duše moje,
u nepřátel míru.
- 7 Kdežto já mírumilovně k nim mluvím,
napadají mne pro nic.

**Ž 120. Hospodin pomocník (v. 1) a strážce
(v. 2—8) Israelův.**

- Pozdvihuji oči své k horám,
odkud přijde mi pomoc.
- 2 Pomoc moje od Hospodina,
Tvůrce nebes i země.
- 3 Nedá, by noha tvá kolísala,
neboť nespí tvůj strážce.
- 4 Ejhle, nespí aniž dřímá
strážce Israelův.
- 5 Hospodin střeží tě, Hospodin chrání tě
je ti po pravici.

- 6 Za dne slunce tě nebude pálit,
aniž měsíc v noci.
7 Hospodin střeží tě všeho zlého,
střeží tvůj život Hospodin.
8 Hospodin střeží tvůj vstup i východ,
nyní i na věčné časy.

Ž 121. Pozdrav Jerusalemu.

Básník zaplesal, když putoval na svátky do Jerusalema (v. 1.). Tím větší je radost jeho nyní, kdy stojí už ve městě samém (v. 2). Přednosti Jerusalema: jeho výstavnost, opevnění, středisko života náboženského i politické správy (v. 3—5). Blahopřání Jerusalemu, které vyplývá z básníkovy lásky k národu a k Bohu (v. 6—9).

- Plesal jsem proto, že mi bylo řečeno:
»Do domu Hospodinova jdeme«. —
2 A již zastavily se nohy naše
v síních tvých, Jerusaleme!
3 Jerusaleme, vystavěný v město
dokonale souvislé!
4 Do něho totiž stoupají pokolení,
kmeny Hospodinovy,
aby dle příkazu daného Israelovi
slavily jméno Hospodinovo.
5 Tam totiž postaveny jsou vladařské stolce,
stolce to domu Davidova.
6 Vyprošujte Jerusalemu štěstí:
»Blaho těm, kteří tě milují!

- 7 Budiž pokoj ve tvém opevnění,
blahobyť ve tvých palácích!«
8 K vůli bratřím svým a soukmenovcům
říkat budu: »Pokoj tobě!«
9 Pro dům Hospodina, našeho Boha
žádat budu štěstí tvého.

Ž 122. Milosrdný Bože, zbav mne potupy.

- K tobě pozdvihuji své oči,
který přebýváš na nebi.
2 Hle, jako oči sluhů hledí
na ruce svých pánů,
jako oči služebné upřeny
na ruce své paní:
tak zrak náš k Pánu, našemu Bohu,
až by se smiloval nad námi.
3 Smiluj se nad námi, Pane, smiluj,
jsmeť přesyceni potupou.
4 Ano, přesycen je duch náš,
na posměch jsme boháčům
a opovržením zpupných.

**Ž 123. Kdyby nebyl Hospodin pomohl, bylo
by po nás veta (v. 1—5), budiž mu proto
za pomoc dík (v. 6—8)!**

- Kdyby Hospodina s námi nebylo,
— říkej teď Israeli —
2 kdyby Hospodina s námi nebylo,
když lid zdvihal se proti nám,

- 3 byli by za živa nás pohltili,
kdy vzplál hněv jejich na nás.
- 4 Byla by nás voda ta zatopila,
5 proud byl by se valil přes náš život;
byly by se valily přes náš život
vody nepřekonatelné.
- 6 Požehnán Hospodin, který nevydal nás
za kořist zubům jejich !
- 7 Duše naše jako ptáče vyvázla
z osidla ptáčnickova.
Ano, osidlo je zpřetrháno,
a my jsme na svobodě !
- 8 Pomoc naše je ve jménu Hospodina,
jenž učinil nebe i zemi.

Ž 124. Bůh — pevná záštita spravedlivých.

- Kdo v Pána doufají, jsou jako hora Sion ;
nehne se, na věky stojí.
- 2 Jako jsou hory kolem Jerusalema,
tak je Hospodin na věky
kolem svého lidu.
- 3 Neboť nenechá Hospodin žezla hříšníků
nad údělem svatých,
aby spravedliví nevztáhli snad
po nepravosti ruce své.
- 4 Dobře čiň, Hospodine, lidem dobrým
a upřímného srdce !
- 5 Kteří však na křivé cesty se uchylují,

ty nechá zajít Hospodin
se zločinci.

Pokoj budiž nad Israelem !

**Ž 125. Požehnaná žeň setby, zavlažované
slzami.**

Nadpis. Žalmista v zajetí babylonském maluje jako hotovou událost radost vyhnancův, až dle Božích přívědů bude dopřáno jim vrátit se do vlasti a Sion znova vystavěti (v. 1—3). Prosba, aby brzy již tak se stalo (v. 4). Zajetí babylonské je sice bolestné, ale ze slz toho utrpení vzejde hojná, radostná žeň (v. 5 n).

Až Pán obrátí osud Sionu,
budeme jako u vytržení.

2 Pak budou plny úsměvu rty naše,
a náš jazyk plný jásoť.

Pak bude mluvit se mezi národy:
»Veliké věci Pán na nich učinil!
Veliké věci Pán s námi učiní,
proto budeme se veselít.

4 Obať, Hospodine, náš osud,
jako údolí v jižních krajích !

5 Kteří se slzami sijí,
jásaťce budou žnouti.

6 Chodíme nyní sice s pláčem,
nosíce símě na zasetí,
budeme chodit však domů s radostí
snášeťce svoje snopky.

Ž 126. Na Božím požehnání všecko záleží.

- Nestaví-li Hospodin domu,
marně se lopotí, kteří jej stavějí.
Neostříhá-li Hospodin města,
nadarmo bdí, kdo je hlídá.
- 2 Marno vám před svítáním vstávat,
vstávat po dlouhém ponocování,
vám, kteří jíte chléb ve starostech,
jejž dává miláčkům svým ve spánku.
- 3 Ano, dar Páně synové jsou,
odměna jeho potomstvo jest.
- 4 Čím střely v ruce válečníka,
tím jsou synové z mužného věku.
- 5 Blahoslavený muž, který má plný
toulec takových šípů ;
nebude zahanben, když se přít bude
se svými nepřáteli v bráně !

Ž 127. Štěstí bohabojného věřícího.

Rodinné štěstí zbožného Israelity (v. 1—3).
Všeobecné poučení (v. 4). Žalmista vyslovuje přání
a naději, že k tomu blahu přidruží se štěstí Jerusa-
lema i veškerého národa, ze kterého bude se těšiti
zbožný Israelita dlouhá léta (v. 5 n).

- Blaze jest každému, kdo se bojí Pána,
kdo chodí po jeho cestách.
- 2 Z práce rukou svých smíš užívatí,
blaze a dobře je ti.

- 3 Manželka tvá jest jako plodný kmen vinný
ve zdech domu tvého.
Synové tvoji jak mladistvé olivovní
kolem tvého stolu.
- 4 Ejhle, tak dochází požehnání každý,
kdo se bojí Pána.
- 5 Žehnej tobě Hospodin se Siona,
bys viděl blaho Jerusalema
všecky dny života svého,
- 6 abys viděl syny svých synů,
a štěstí Israelovo !

Ž 128. Národ od jakživa utiskovaný.

Israel byl deptán od prvopočátků svého života, ale nepodařilo se ho do smrti ubíti, ježto Hospodin se ho vždycky ujal (v. 1—4). Nyní je sice Israeli trpěti zase. Na základě minulosti lze však pevně doufat, že Hospodin i tentokráte zmaří zločinné záměry nepřátel (v. 5—8).

- »Často mne sužovali od mého mládí«,
— tak ať Israel teď řekne —
- 2 »Často mne sužovali od mého mládí,
ale nemohli mne zmoci«.
- 3 Na mých zádech orávali oráči,
vyháněli dlouhé své brázdy.
- 4 Avšak Hospodin je spravedlivý,
zpřetínal provazy bezbožníků.
- 5 Hanbiti a vzdáliti se bude
všem, kdož nenávidí Sion.

- 6 Budou jako na střeše tráva, jež uschne
dříve než ji vytrhají.
7 Ženci nenaplní jí své dlaně,
ani svých náručí vazači snopů.
8 A kteří kolem půjdou, nebudou říkat:
»Požehnání Páně na vás!
Žehnáme vám ve jménu Páně!«

Ž 129. **Bože, smiluj se** (v. 1—4 b), **já v tebe
doufám** (v. 4 c—8).

(Šestý žalm kající.)

- Z hlubin volám k tobě, Hospodine,
Pane, vyslyš hlas můj!
2 Budiž ucho tvoje nakloněno
k úpěnlivé mé modlitbě.
3 Budeš-li, Pane, hříchy mít na zřeteli,
Hospodine, kdož obstojí?
4a U tebe je však slitování, Pane,
4b a pro tvůj slib v tebe doufám.
4c Důvěřuje duše má slovu jeho,
5 doufá duše má v Pána.
6 Od časného jitra až do noci
doufejš Israel v Pána.
7 Neboť jest u Hospodina milosrdenství,
a hojná u něho spása.
8 A on vysvobodí Israele
ze všech jeho hříchů.

Ž 130. Kdo se spokojí s Bohem, požívá sladkého klidu duševního.

Pane, není naduté mé srdce,
aniž oči mé se pyšní;
nehoním se za velkými věcmi,
na mne příliš vysokými.

2 Ale klidná a tichá jest duše moje:
jak odkojenec v náručí matčině
tak jsem ukojený, klidný.

3 Doufej, Israeli, v Hospodina
od času tohoto až na věky!

Ž 131. Prosba, by splněny byly sliby dané Davidovi.

David zavázal se přísahou i slibem, že se postará, aby měl Hospodin pevný důstojný chrám (v. 1b—5). Zpráva o tom roznesla se po všech krajích israelských. Israelité již v duchu, a za Šalamouna skutečně shromažďují se v dosavadní přenosné svatyni na Sionu, aby slavnostně přenesli archu z ní do nového chrámu s příslušnými písněmi (v. 6—10). Také Bůh zavázal se přísahou Davidovi, že jeho dynastie bude vládnouti na věčné časy (v. 11n) a vyslyšel prosby lidu, by v novém chrámě trvale se usídlil a odtud štědře všemu lidu žehnal (v. 13—18).

(Žalmista:) Hospodine, buď pamětliv Davida
a jeho veškeré nábožnosti:

2 kterak přísahal Hospodinu,
učinil slib Bohu Jakobovu:

Žalm 131.

- 3 (David :) » Nevejdu do stánku svého domu,
nevstoupím na postel, na své
lůžko,
- 4 nepopřeji očím svým spánku,
ani zdřimnutí svým víčkám,
- 5 ani odpočinku svým spánkům,
dokud nenajdu místo Pánu,
stánek Bohu Jakobovu!«
- 6 (Žalmista :) Slyšeli jsme o tom, hle, v Efratě
zvěděli o tom v lesnatých krajích.
- 7 Vstoupili jsme do jeho stánku,
klanět se podnoží nohou jeho :
- 8 (Israelité :) » Vzhůru, Pane, na své sídlo,
ty i tvoje svatá archa.
- 9 Tvoji kněží ať oblekou právo,
a tvoji svatí nechať jásají.
- 10 Pro Davida, sluhu svého,
neodkaž svého pomazaného!«
- 11 (Žalmista :) Hospodin přísáhl Davidovi
s věrností, které neporuší :
- (Hospodin :) » Z tvého potomstva někoho vždy
hodlám posadit na tvůj trůn,
- 12 Bude-li plémě tvé dbáti mé
úmluvy,
a mých zjevení, jimž je učím,
i jeho potomstvo na věčné časy
seděti bude na tvém trůně.«
- 13 (Žalmista :) Vyvolil si Hospodin Sion,
zvolil si jej za své sídlo :

- 14 (Hospodin:) »Ten je mým sídlem na věčné
časý ;
zde chci bydlit, neb jej jsem si
zvolil.
- 15 Sionu štědře budu žehnat,
chudinu jeho sytit chleby,
16 kněze jeho ošatím spásou,
a jeho svatí budou jásat.
- 17 Tam vzbudím Davidovi roh,
rozžehnu světlo svému pomaza-
nému.
- 18 Škůdce jeho zahalím hanbou,
nad ním však zastkví se koruna
moje.«

**Ž 132. Jaké požehnání plyne ze společných
pobožností.**

- Hle, jak je to dobré a utěšené
přebývají-li bratři svorně !
- 2 Je to jako vonný olej na hlavě,
který stékal na bradu,
na bradu Áronovu, která splývala
na lem jeho roucha ;
- 3 jako hermonská rosa, která se snáší
na Sionskou horu,
ježto tam udílí Pán požehnání
a život na věčné časy.

Ž 133. Chvalte i v noci Hospodina v jeho chrámě.

Obec vyzývá kněze a levity, aby i v noci konali služby Boží (v. 1 n). Kněz jí odpovídá požehnáním (v. 3).

- (Obec ná- Nuže, teď oslavujte Hospodina,
boženská :) všichni služebníci Páně,
kteří stávají v Hospodinově domě,
v nádvořích domu našeho Boha!
2 V noci zdvihejte ruce své ke
svatyni
oslavující Hospodina!
3 (Žehnající Žehnej tobě Hospodin se Sionu
kněz :) který učinil nebe i zemi!

**Ž 134. Chvalte pravého Boha, proti němuž
modly nejsou nic!**

Alleluja.

- Chvalte jméno Hospodinovo,
chvalte ho, sluhové Hospodinovi,
2 kteří stávají v domě Páně,
v nádvořích domu našeho Boha!
3 Chvalte Pána, neb dobrý je Hospodin,
zpívejte jeho jménu, jeť sladké.
4 Vždyť si Jakoba vyvolil Hospodin,
Israele za svůj majetek!

- 5 Vímt já, že veliký jé Hospodin,
že Bůh náš nade všecky bohy jest.
- 6 Vše, co chce Hospodin činí na nebi,
na zemi, v moři a ve všech propastech.
- 7 Přivádí mraky z končin země,
káže, by blesky déšť provázely,
vyvádí větry ze svých skladišť.
- 8 On zbil prvorozence egyptské
od člověka až do dobytka ;
- 9 poslal znamení a zázraky
mezi vás, ó Egyptané,
na krále a všecky jeho sluhy.
- 10 Mnoho národů on potřel,
a pobil mocné panovníky :
- 11 Sehona, krále Amorrhejských,
Oga, krále basanského,
a všecka království kanaanská.
- 12 A jejich zemi daroval v dědictví,
v dědictví Israeli, lidu svému.
- 13 Pane, jméno tvé zůstává na věky,
a tvá památka, Pane, rod od rodu.
- 14 Neb hájí Pán práva lidu svého,
a má soucit se svými sluhy.
- 15 Pohanské modly jsou stříbro a zlato,
jsou to výrobky rukou lidských.
- 16 Ústa mají a nemohou mluvit,
oči mají a nemohou vidět,
- 17 uši mají a nemohou slyšet,
aniž je dechu v jejich ústech.

- 18 Podobni budou jim, kteří je dělají,
a všichni, kteří doufají v ně.
19 Dome Israelův, chvalte Pána,
dome Aronův, chvalte Pána,
20 dome Leviův, chvalte Pána,
ctitelé Páně, chvalte Pána !
21 Chválen buď Hospodin se Sionu,
ten, který sídlí v Jerusalemě !

Ž 135. Díky Hospodinu za všecku jeho nekonečnou milostivost !

Výzva ke chvále Boží (v. 1—3). Zaslubuje si ten, který vykonal tak veliká díla stvořitelská (v. 4—9) ; ten, který vysvobodil Israele z poroby egyptské (v. 10—15) ; který dal svému lidu zaslíbenou zemi (v. 16—22) ; ten, který všem štědře dává (v. 23—26).

1 Alleluja.

- Chvalte Hospodina, neb je dobrý,
neboť je na věky milosrdenství jeho !
2 Vychvalujte nejvyššího Boha,
neboť je na věky milosrdenství jeho !
3 Vychvalujte nejvyššího Pána,
neboť je na věky milosrdenství jeho !
4 Toho, jenž jediný činí veliké divy,
neboť je na věky milosrdenství jeho !
5 Toho, jenž učinil nebesa velemoudře,
neboť je na věky milosrdenství jeho !

Žalm 135.

- 6 Toho, jenž upevnil zemi nad vodami,
neboť je na věky milosrdenství jeho !
- 7 Toho jenž učinil veliká tělesa světla,
neboť je na věky milosrdenství jeho !
- 8 Slunce, aby panovalo ve dne,
neboť je na věky milosrdenství jeho !
- 9 Měsíc a hvězdy, by panovaly v noci,
neboť je na věky milosrdenství jeho !
- 10 Toho, jenž Egypt bil v prvorozenstvu
jeho,
neboť je na věky milosrdenství jeho !
- 11 Toho, jenž vyvedl Israele tamodtud,
neboť je na věky milosrdenství jeho !
- 12 Rukou mocnou a ramenem pozdviženým,
neboť je na věky milosrdenství jeho !
- 13 Toho, jenž rozdělil Rudé moře v díly,
neboť je na věky milosrdenství jeho !
- 14 A provedl Israele prostředkem jeho,
neboť je na věky milosrdenství jeho !
- 15 A svrhl krále i s vojskem do moře Rudého,
neboť je na věky milosrdenství jeho !
- 16 Toho, který vedl svůj národ pouští,
neboť je na věky milosrdenství jeho !
- 17 Toho, který pobil veliké krále,
neboť je na věky milosrdenství jeho !
- 18 Toho, který zbil krále velemocné,
neboť je na věky milosrdenství jeho !
- 19 Jako Sehona, krále Amorrhejských,
neboť je na věky milosrdenství jeho !

- 20 Nebo Oga, krále basanského,
neboť je na věky milosrdenství jeho !
- 21 A jejich zemi daroval v dědičný majetek,
neboť je na věky milosrdenství jeho !
- 22 V dědictví Israelovi, sluhovi svému,
neboť je na věky milosrdenství jeho !
- 23 Toho, jenž v snížení našem vzpomněl si
na nás,
neboť je na věky milosrdenství jeho !
- 24 A vysvobodil nás od nepřátel našich,
neboť je na věky milosrdenství jeho !
- 25 Toho, jenž dává pokrm všem živočichům,
neboť je na věky milosrdenství jeho !
- 26 Vychvalujte Boha nebeského,
neboť je na věky milosrdenství jeho !
Vychvalujte nejvyššího Pána,
neboť je na věky milosrdenství jeho !

Ž 136. Truchlozpěv z babylonského zajetí.

Babylonští zajatci sedí na březích eufratských průplavů, a bolestně vzpomínají na milovanou vlast, hlavní město a chrám, jež odpočívají v sutinách. . . . Jejich páni je vyzývají, aby jim zpívali písně, jež kdysi zpívali na Sioně. Židé odmítají tu žádost, ježto zpívatí posvátné písně v cizině, znamenalo by neuctivost k Sionu, znamenalo by zapomínat na něj (v. 1—3). Ta myšlenka budí v nich nevýslovnou lásku k Jerusalemu a vášnivou touhu po něm (v. 4—6), a žádost, aby Bůh spravedlivě potrestal ty, kteří Jerusalemem pobořili a znesvětili (v. 7—9).

- U řek babylonských tu sedíce lkáme
na Sion vzpomínající ;
2 na vrby prostřed země jsme zavěsili
hudební nástroje svoje.
3 Neb nás tu žádali, kteří nás v zajetí drží,
bychom jim zazpívali ;
kteří nás odvedli děli : „Zazpívejte nám
chvalozpěv z písní sionských !“
4 Jak bychom mohli Hospodinovu píseň
zpívat v cizí zemi ! ?
5 Zapomenu-li na tebe, Jerusaleme,
ať mi uschne má pravice !
6 Nechať přilne jazyk můj k podnebí mému,
nebudu-li tě pamětliv,
nebudu-li míti Jerusalem
za vrchol radosti své !
7 Nezapomeň, Pane, Edomcům na den,
osudný Jerusalemu !
Neboť říkali : „Vyvraťte, vyvraťte (všecko)
v něm až do základů !“
8 Babelská lupičko, blažen, kdo odplatí tobě,
co jsi spáchala na nás !
9 Šťasten, kdo uchopí a rozrážet bude
dítky tvoje o skálu !

Ž 137. Díky za Boží milost a věrnost.

Děkuji tobě, Pane, celým svým srdcem,
neboť jsi vyslyšel slova úst mých ;
před anděly budu ti zpívat,

- 2 sklánět se čelem k tvému svatostánku, .
slaviti tvé svaté jméno
pro tvou slitovnost a věrnost,
neboť jsi zvelebil nade vše jméno své.
- 3 V den, kdy jsem tě vzýval, vyslyšels mne,
rozmnožils v mé duši sílu.
- 4 Budou ti děkovat, Pane, králové světa,
když všecka slova úst tvých uslyší ;
- 5 a budou opěvovat cesty Páně,
že jest veliká sláva jeho.
- 6 Neboť ač vysoko Pán jest, na nízké patří,
a zpupné z daleka již poznává.
- 7 Když půjdu soužením, zachováš mi život,
na hněv mých nepřátel vztáhneš svou ruku,
pravice tvá mne zachrání, Pán za mne od-
platí.
- 8 Pane, tvé milosrdenství potrvá na věky,
díly svých rukou nepohrdneš !

Ž 138. **Bůh vševědoucí, všudy přítomný, vše
předvídající a — hřích.**

- Pane, zpytuješ a znáš mě
- 2 ty víš, sedám-li či vstávám,
3 rozumíš mým myšlenkám z dálky.
Chodím-li či ležím, zkoumáš,
- 4 všecky mé cesty jsou ti známy ;
neb není na mém jazyku slova,
o němž bys, Pane, nebyl již věděl.

Žalm 138.

- 5 Se všech stran mne obkličuješ,
a svou ruku na mne kladeš.
- 6 Předivné je to, mně k nepochopení,
vysoké příliš, mně nedostižné.
- 7 Kam mohu zajít před tvým duchem,
nebo kam utéci před tvou tváří?
- 8 Kdybych na nebe vstoupil, jsi tam ty,
jestli si do pekel lehnu, hle, tys tu.
- 9 Vezmu-li si křídla zory,
a spustím se v dálných končinách moře:
10 i tam bude ruka tvá mně v patách,
a tvá pravice uchopí mne.
- 11 Řeknu-li: »Tma mě přikryje jistě,
budiž nocí vůkol mne světlo« :
12 ani tma ti nebude tmavá,
a noc jak den ti bude světlá,
co je mu temno, je mu světlo.
- 13 Neboť tvoje jest mé ledví,
tys mne utvořil v lůně mé matky.
- 14 Chválím tě, že jsi se podivně proslavil;
podivné jsou skutky tvoje.
- 15 Duše má je si vědoma dobře,
žes věděl o každé mé kosti,
hned jak jsem ve skrytě učiněn byl,
když jsem byl utkán v hlubinách země.
- 16 V zárodku oči tvé viděly mne,
v knize tvé byly napsány dny mé
všecky prve nežli přišly,
dokud ještě žádný z nich nebyl.

- 17 Mně však, jak těžké jsou, Bože, tvé myšlenky,
jak je veliký jejich součet !
- 18 Chci je sčítat — více než písku jich je ;
procitám, a vždycky ještě jsem u tebe.
- 19 Kéž bys, Bože, hříšníky pobil ;
kéž muži krve se ode mne vzdálí,
- 20 kteří lstivé plány kují,
jejichž duše lži jest oddána.
- 21 Nevražím na ty, kdož nevraží na tebe,
a mám odpor k odpůrcům tvým.
- 22 Dokonalou nenávist mám k nim,
pokládám je za nepřátele.
- 23 Zpytuj mne, Bože, a poznej mé srdce,
zkus mne a poznej smýšlení mé ;
- 24 popátrí, jdu-li cestou nepravou,
a veď mne cestou, jež nemá konce.

Ž 139. Prosba za pomoc Boží proti zlomyslným nepřátelům.

- 2 Vysvobod' mne, Pane, od zlých lidí,
násilníkům rač mne vytrhnouti.
- 3 Těm, kteří mají záměry zlé v svém srdci,
každodenně útoky podnikají.
- 4 Ostří jazyky své jako hadi,
zmijí jed jest pod jejich rtoma.
- 5 Chraň mne, Pane, bezbožníkovy ruky,
a lidí nešlechetných uchovej mne,
těch, kteří chtějí podrazit mi nohy;

- 6 zpupníci na mne tenata poličují,
provazy na osidlo roztahují,
podle cesty kladou mi léčky.
- 7 Říkám Hospodinu: »Bůh můj jsi ty,
vyslyš, Hospodine, hlas úpění mého«.
- 8 Hospodine, Pane, silná má spáso,
zastiňuj hlavu moji v den boje,
- 9 nedávej mne, Pane, na pospas chrtům mým
nedopusť, aby své záměry vykonali!
- 10 Kéž hlavu nezdvihají, kdož obkličují mne
svízel, ježž zamýšlejí, ať zavalí je!
- 11 Kéž Bůh sešle na ně déšť žhavého uhlí,
svrhne je do bídy, aby již nepovstali.
- 12 Hříšná ústa v zemi neobstojí,
nespravedlivce do záhuby hřích vžene.
- 13 Vím, že se zastane Hospodin práva chudého
spravedlivé věci nuzákovy.
- 14 Ano, zbožní chválit budou tvé jméno,
spravedlivci přebývat před tvou tváří.

Ž 140. **Modlitba za vítězství v pokušení.**

- Pane, k tobě volám, rychle mne vyslyš;
všimni si mého hlasu, když tě vzývám!
- 2 Modlitba má se nes jak oběť kadidla před
tebou,
pozdvížení mých rukou jak večerní oběť!
- 3 Postav, Hospodine, stráž k mým ústům,
a bránu hradní před moje rty.

- 4 Nedej, by srdce mé chýlilo se k zlému,
abych dopouštěl se bezbožných skutků
s lidmi, kteří páchají nešlechtnost,
nechci s nimi jísti lahůdky jejich.
Tepe-li mne poctivec, je to milost ;
kárá-li mne, jest olej to na mou hlavu.
- 5 Ať hlavou nepotřásají, neb ještě
jsem a modlím se, ani zle řádí.
- 6 Buďte smetáni se skály vůdcové jejich,
aby poznali, že jsou mocná má slova.
- 7 Jako pluh vychrlí hlínu na povrch země,
ať jejich kosti jsou rozprášeny až k peklům!
- 8 Já však na tebe, Pane, upírám zrak svůj,
v tebe doufám ; nedej, bych vykrvácel.
- 9 Uchraň mne osidla, jež na mne políčili,
tenat lidí nešlechtných.
- 10 Nechť padnou do léček svých bezbožníci,
zatím co já šťastně přejdu.

Ž 141. Modlitba pronásledovaného.

- 2 Hlasitě k Hospodinu volám,
hlasitě k Hospodinuúpím.
- 3 Vylévám před jeho tváří stesk svůj,
bídu svou před ním oznamuji.
- 4 Když ve mně omdlívá má duše,
ty přece víš, jak vede se mi ;
na cestě, po které mi jíti,
osidlo tajně mi položili.

- 5 Ohlédám se v pravo a patřím —
nikdo nechce se znáti ke mně ;
zmizela možnost, abych unikl,
nikdo nedbá života mého.
- 6 I volám k tobé, Hospodine,
říkám: »Ty jsi naděje moje,
úděl můj jsi v zemi živých!«
- 7 Rač si všimnout úpění mého,
neb jsem zemdlen přenáramně ;
vytrhni mne těm, kdož mne honí,
neboť silou svou mne předčí.
- 8 Rač mne vyvést ze žaláře,
abych slavil jméno tvoje ;
u mne se shromáždí spravedlivci,
až mi prokážeš dobrodiní.

Ž 142. Kajícíná prosba za pomoc.

(Sedmý žalm kající.)

- Hospodine, vyslyš modlitbu mou,
popřej sluchu mé úpěnlivé prosbě,
pro svou věrnost a spravedlnost mne vyslyš!
- 2 A v soud nevcházej se svým služebníkem,
neníť bez viny před tebou žádný, kdo žije.
- 3 Pronásledujeť nepřítel mou duši,
sráží do prachu až moje žití,
staví mne do temnot jako dávno již mrtvé.
- 4 Úzkostí je sevřen ve mně duch můj,
v útrobách mých trne mi srdce.

Žalm 142.

- 5 Vzpomínám si na minulé doby,
uvažuji o veškerých tvých skutcích,
o dílech tvých rukou rozjímám.
- 6 Roztahuji ruce svoje k tobě,
duše má po tobě žízní jak vyprahlá země.
- 7 Rychle mi popřej sluchu, Hospodine,
neboť žití moje dokonává.
Neodvracuj ode mne své tváře,
nebo budu jako ti, kteří do hrobu klesli.
- 8 Dej, ať zakusím záhy tvé milosrdenství,
neboť v tebe důvěřuji.
Ukaž mi cestu, po které mám kráčet,
neboť k tobě pozdvihuji svou duši.
- 9 Vysvobod' mne od mých škůdců, Pane,
neboť u tebe hledám útočiště.
- 10 Nauč mne činiti tvoji vůli,
neboť Bůh můj ty jsi.
Dobrý duch tvůj nechť mne vodí
po srovnané půdě.
- 11 Pro své jméno, Pane, život mi zachovej,
ve své spravedlnosti vyveď mne z tísně,
- 12 a ve svém milosrdenství vypleň mé škůdce;
vyhlad' všechny, kdo tísní mne, neb jsem
tvůj sluha.

Ž 143. Díky za vítězství a prosba za další pomoc.

Díky za vítězství (v. 1b—2). Povinnost díků je tím větší, čím nepatrnější bytost je člověk (v. 3n.)

Žalm 143.

Kéž Bůh vítězi dále žehná (v. 5—8). Žalmista bude zpívati píseň díků, bude-li dále chráněn a vysvobo-
bozován (v. 9—11). Nebezpečí je veliké, ježto ne-
přítel jest velmi mocný (v. 12—14). Třebas byl sebe
silnější nepřítel, žalmista má silnější oporu v Hospo-
dinovi (v. 15).

Požehnán buď Pán, má skála,
který učí ruce mé bojovat
a mé pěsti zápasiti;

2 on je milost moje a tvrz má,
hrad můj a vysvoboditel můj,
štít můj, ve který naději skládám,
on mi podrobuje mé poddané.

3 Pane, co je člověk, že se znáš k němu,
lidský zrozenec, že si ho všímáš?

4 Člověk podobá se páře,
dny jeho pomíjejí jako stín.

5 Pane skloň své nebe a sestup,
dotkni se hor, by se kouřilo z nich;

6 sešli hromobití a rozptyl je,
vypusť šípy své a poděs je.

7 Vztahni s výsosti svou ruku,
vysvobod' mne z velikých vod,
vytrhni mne z ruky cizáků,

8 jejichžto rty mluví neupřímnost,
jejichžto pravice pravice lži jest.

9 Bože, budu ti píseň pět novou,
na harfě desetistrunné hrát tobě,

- 10 který dáváš vítězství králům,
jenž spasíš Davida, svého sluhu.
- 11 Meči vražednému mne vytrhni,
vysvobod' mne z ruky cizáků.
jejichžto rty mluví neupřímnost,
jejichžto pravice pravice lži jest!
- 12 Synové jejich ve svém mládí
jsou jako zdárně rostoucí štěpy,
dcery jejich jak rožní sloupy,
tesané do budovy chrámu;
- 13 jejich spižírny jsou plné,
oplývají tím i oním;
- 14 ovce jejich tisíce rodí,
desetitísíce na svých pastvinách;
hovězí dobytek jejich je steltný,
není trhliny ve zdi ni průlomu,
není nářku na jejich ulicích.
- 15 Šťastným zovou národ, jenž má se tak,
šťasten však lid, jehož Bohem je Hospodin!

Ž 144. (hebr. 145.) Hospodinovy vlastnosti.

Žalmista bude Hospodina vždycky slaviti (v. 1 bn). Hospodinova velikost a dobrota (v. 3—5). Boží všemohoucnost, dobrotivost, spravedlnost, milosrdenství a shovívavost (v. 6—9). Veliké království Boží (v. 10—13 ab). Hospodin je nejvyšší věrný, dobrotivý a spravedlivý (v. 13 c—20). Doslov (v. 21).

Budu tě velebit, Bože můj, králi,
slavit jméno tvé na věky, vždycky.

- 2 Každý den tě budu slavit,
jméno tvé chválit na věky, vždycky.
- 3 Velký je Hospodin, vši chvály hodný,
velikost jeho je nevystižná.
- 4 Rod rodu vychvaluje tvé činy,
a tvou sílu dál oznamuje ;
- 5 mluví o skvělém lesku tvé veleby,
o tvých dívech vypravují.
- 6 Moc tvých skutků hrozných velebí,
tvé velké činy vypravují.
- 7 Pamět tvé nesmírné dobroty hlásají,
a o tvé spravedlnosti zpívají.
- 8 Milostivý, slitovný jest Pán,
shovívá, je nejvyšš milosrdný.
- 9 Dobrotivý jest Hospodin ke všem,
soudit má se všemi tvory svými.
- 10 Pane, ať chválí tě všhecka tvá díla,
a tvoji svatí ať velebí tě ;
- 11 slávu království tvého ať hlásají,
o tvé moci nechť vypravují,
- 12 by lidem zvěstovali tvou sílu,
a slavnou velebnost království tvého.
- 13 Království tvé je království věčné,
a tvoje vláda nad každým kolenem !
- Věrný jest Hospodin v každém slově,
milostivý ve všem, co činí.
- 14 Hospodin podpírá všecky, kdož padají,
a zdvihá každého sraženého.

- 15 Oči všech doufají v tebe, Pane,
a ty dáváš jim pokrm v čas příhodný,
- 16 ty jim otvíráš svou ruku,
a sytíš všecko, co žije, dle přání.
- 17 Spravedlivý je Pán ve všech cestách svých,
a milostivý ve všech svých skutcích ;
- 18 blízko jest Pán všem, kdož vzývají ho,
všem, kteří vzývají ho v pravdě.
- 19 Vůli svých bohabojných činí,
slyší, když volají, pomáhá jim.
- 20 Chrání Pán všecky, kdož milují ho,
ale hříšníky všecky zahubí.
- 21 Chválu Páně hlásejte rty mé,
živé vše chval jeho svaté jméno
na věky a na věky věkův !

Ž 145. (hebr. 146.) **Ne v lidi ale v Boha
důvěřujte !**

- 1 Alleluja.
- 2 Chval, má duše, Hospodina !
Chválit budu Pána po svůj život,
pět svému Bohu, dokud budu.
Nespoléhejte na vladaře,
- 3 na lidi, u nichž není spásy.
- 4 Vyjde-li dech jejich, vrací se v prach svůj ;
v den ten hatí se všecky úmysly jejich.
- 5 Šťasten, komu Bůh Jakobův pomáhá,
jenž má naději v Pánu, svém Bohu,

- 6 který učinil nebe i zemi,
moře a všecko, co jest na nich,
- 7 který věrnost na věky zachovává,
zjednává právo utištěným,
a jenž dává pokrm lačným.
Hospodin vysvobozuje vězně,
- 8 Hospodin dává světlo slepým,
Hospodin snižené pozdvihuje,
Hospodin miluje spravedlivé.
- 9 Hospodin opatruje cizince,
vdovu a sirotka podporuje,
ale cesty hříšníkův maří.
- 10 Hospodin kraluje na věky,
Bůh tvůj, Sione, od rodu do rodu.

**Ž 146. (hebr. 147). Chvalte Boha, jenž obnovil
Israele.**

Slušno a spravedливо Hospodina chválit (v. 1.), neboť on vzkřísil zbědovaný národ israelský (2—6). Slušno Bohu děkovati (7), ježto pečuje o rostlinstvo i zvířectvo k užitku lidstva (8 n). Bůh necení člověka dle jeho válečné síly, u něho rozhoduje náboženskomravní život (10 n).

A l l e l u j a.

- 1 Chvalte Hospodina, jeť dobře mu zpívat;
našemu Bohu buď příjemná, patřičná chvála.
- 2 Hospodin Jerusalelem znova staví,
rozprchlé Israelity shromažďuje.

Žalm 146.

- 3 Uzdravuje ty, jimž puká srdce,
a jejich poranění obvazuje.
4 Množství hvězd on umí spočítati,
na každou z nich volá jejím jménem.
5 Velký je Pán náš a velká jeho moc jest ;
a jeho moudrost nemůže změřena býti.
6 Hospodin ujímá se těch, kteří trpí,
bezbožné však snižuje až k zemi.
7 Zpívejte Hospodinu píseň díků,
hrajte Bohu našemu na citaru.
8 Neb on zahaluje nebesa mraky,
a tak připravuje zemi deště.
Na horách on káže růsti trávě,
a jiným rostlinám ku prospěchu lidstva.
9 Zvířatům přiměřenou potravu dává,
i mladým krkavcům volajícím k němu.
10 Nemá zalíbení v síle koně,
v holeních mužových si nelibuje.
11 Líbí se Pánu ti, kdo se ho bojí,
a ti, kdo doufají v milosrdenství jeho.

Ž 147. (hebr. 147., 12—20). Chvála Boha, jenž obnovil Jerusalem.

Jerusalem ať děkuje Pánu, neboť má zdi, brány a pokoj (v. 12—14). Stalo se tak týmž Božím slovem, jehož moc jeví se velkolepě v řízení přírody (15—18). Tatáž dobrotivá moc dala Israelovi zákon, čehož nedostalo se žádnému jinému národu (19 n).

Alleluja.

- 12 (1) Chval, Jerusaleme, Hospodina,
chval svého Boha, Sione,
13 (2) vždyť upevnil závory bran tvých,
dal požehnání dětem tvým v tobě.
14 (3) On zjednal území tvému pokoj,
a pšeničnou bělí sytí tebe.
15 (4) On posílá rozkazy své zemi,
pospíchá rychle slovo jeho.
16 (5) On uděluje sníh jak vlnu,
rozsévá jíní jako popel.
17 (6) Shazuje led svůj v krupobití,
kdo může vydržet v jeho mrazu?
18 (7) Vysílá slovo své a vše taví,
zavane dech jeho, a tekou vody.
19 (8) On oznámil slovo své Jakobovi,
svá práva a úradky Israeli.
20 (9) Tak neučinil žádnému národu,
svých zákonů jim nezjevil.

Alleluja.

Ž 148. Tvorové nebeští (v. 1—6) i pozemští (v. 7—12) děkujte Tvůrci, který povznesl Israele (v. 13 n).

1 Alleluja.

Chvalte Hospodina s nebes,
vychvalujte ho na vysostech.

- 2 Chvalte jej všichni andělé jeho,
chvalte ho všechna vojska jeho.

Žalm 148.

- 3 Vychvalujte jej slunce i měsíc,
chvalte ho všecky svítící hvězdy !
- 4 Vychvalujte jej nebesa nebes,
i všecko vodstvo, které je nad nebem.
- 5 Ať chválí jméno Hospodinovo,
řeklť on — a byly učiněny,
on rozkaz dal — a byly stvořeny.
- 6 Upevnil je na věky věkův,
zákon dal, jehož nepřekročí.
- 7 Chvalte Hospodina od země,
obři mořští, všecky tůňě,
- 8 oheň, krupobití, sníh, led,
vichřice, činící rozkaz jeho,
- 9 hory, jakož i pahorky,
stromoví ovocné, i všecky cedry !
- 10 Zvěř i všecka zvířata domácí,
plazi a ptactvo okřídlené,
- 11 králové země se všemi národy,
knížata, a všichni soudcové světa,
- 12 jinochové, jakož i panny,
starcové a s nimi děti !
- 12 c Ať chválí jméno Hospodinovo,
jeť jen jeho jméno vznešené,
- 14 sláva jeho nad nebem, nad zemí !
Zdvihl roh též lidu svého
ke cti veškerých svých ctitelů,
Israele, lidu mu blízkého.

Alleluja.

Ž 149. Israeli, děkuj Bohu za vítězství.

1 Alleluja.

Zpívejte Hospodinu píseň novou,
chvála budiž mu vzdávána ve sboru svatých.

2 Vesel se Israel ze svého stvořitele,
synové Sionu plesejte ze svého krále.

3 Nechať chválí jméno jeho tancem,
při bubnu, při citaře ať mu pějí.

4 Neboť má Hospodin zálibu ve svém lidu,
oslavil zubožené vítězstvím.

5 Ať tedy plesají svatí a honosí se,
ať se veselí na svých ložích.

6 Chvalozpěvy Boží ať mají v hrdlech
a meče dvojsečné ve svých rukou :

7 trest aby vykonali na pohanech,
národy by pokárali,

8 aby spoutali řetězy jejich krále,
a jejich velmože železnými pouty.

9 Vykonati soud na nich předepsaný —
toť bude čest všech jeho svatých !

Alleluja.

**Ž 150. Doslov žaltáře: Chval Hospodina, kde
kdo, jak jen možno!**

1 Alleluja.

Chvalte Pána v jeho svatyni,
chvalte ho na jeho mocné obloze.

Žalm 150. — Poznámky k Ž 41.—43.

- 2 Chvalte ho pro jeho veledíla,
chvalte ho pro jeho velikou vznešenost.
- 3 Vychvalujte ho zvukem rohu,
vychvalujte ho harfou a citarou,
- 4 vychvalujte ho bubnem i tancem,
chvalte ho strunami i píšťalou,
- 5 vychvalujte ho cinkotem zvonců,
vychvalujte ho chřestem cimbálů !
- 6 Vše, co dýchá, chval Hospodina !

Alleluja.

Poznámky k Ž 41.—150.

Ž 41. a 42. napsán byl v zajetí babylonském, ale prve nežli byl rozbořen chrám jerusalemský, tedy před r. 587. před Kr. — V. 4. Kde je Bůh tvůj, který nedovedl zabrániti, bys nebyl odveden do zajetí. — V. 6. Žalmista těší sebe samého dodávaje si důvěry v Boha. — V. 7. Třemi vlastními jmény naznačena je tu žalmistova vlast, Palestina. — V. 8. »vlny« = útrapy. — V. 3. »světlo« = Boží dobrota. — »věrnost« Boží, se ukáže, až splní co sliboval; sliboval, že vzkřísí svůj zdeptaný národ, obrátí-li se kajícně k Bohu. — »svatá hora« = chrámová v Jerusalemě. — Žalmem 41. a 42. budí církev touhu po sv. přijímání, které nás vede do svatyně a žádá pevnou důvěru v Pána. Církev vyslovuje tímto žalmem touhu duší očištcových po blaženosti nebeské.

Ž 43., 2. »dílo« = osazení Palestiny za dob Josuových. — V. 3. »je«, »jim« = otce, otcům. —

V. 22. »stíhal bys nás, právem. — Žalm 43. možno se modlití za pomoc proti nepřítelům církve i každé duše nesmrtelné.

Ž 44. vykládali již staří Židé o milostném poměru (takořka manželském) Hospodina k církvi starozákonné (národu israelskému), církevní otcové pak o vztahu Krista-krále ke své královně choti = k církvi katolické. — V. 3—10. básník oslovuje Boha, Krista, ženicha. — V. 5. Kristus vytáhl do boje proti bludu a hříchu, vítězně je potřel a potírá dosud. — V. 6. Šípy Kristovy jsou: 1. jeho nauka, 2. jeho láska, která si podmaňuje i nejtvrďší srdce. — »druzí« Mesiáše-krále jsou všichni jiní mocnáři. — V. 10. »dcery králů« jsou pohanští národové, kteří vstoupili do církve Kristovy. Ve v. v. 11—13. básník oslovuje Mesiášovu choť. — V 13. Cizinci (Tyrští) budou se snažiti, aby si naklonili dary choť Mesiášovu a tak zjednali si přístup k němu samému. V. 14—16. líčí svatební průvod: královna-nevěsta po boku svého manžela ubírá se do paláce v průvodu své družiny. Jak spanilá jest církev Kristova láskou svou k Bohu i bližnímu, zejména strádajícímu, jak krásná jest každá duše, touto láskou zanícená! V. 17 n. básník oslovuje zase Mesiáše-krále. — »otcové« slavní předkové Mesiášovi, Abraham, David a jeho dynastie. — »vládcové« jsou popředně apoštolové a jejich nástupci. — Co tu řečeno o choti Boží, možno obrátiti na každou svatou duši, Kristovi dokonale oddanou, zejména pak na Marii Pannu, choť Boha Otce.

Ž 45. byl napsán, když byl Jerusalems, Boží město (v. 5.) osvobozen od nepřítele, který chtěl ho dobýti. — V. 5. »Hojnost vod« = milostí Boha, který v Jerusalemě sídlí. — V. 7. »hlas« Boží bývá

jmenován v bibli h r o m. — Městem Božím je křesťanu jeho církev, kterou s pomocí Boží obhazuje proti útokům nepřátel. — Tvrzí Boží byla také Maria Panna a jest jí každá duše silná.

Ž 46. »Jakob« (v. 5.) = národ israelský = církev = království Boží. — Kristus sestoupiv na zemi a dokonav svůj boj »vznesl se« (v. 6.) na nebesa, kde nyní kraluje celému světu.

Ž 47., 3. »Sion« = Jerusalem. — Hora chrámová byla na severovýchodě města. — V. 8. Lodi, jezdící do Tarsisu, byly veliké a důkladně pracovány. Srv. 3 Král 10, 22. — Božím městem je křesťanovi církev.

Ž 48., 5. »Hádankou« bylo starým, jak to srovnati s Boží prozřetelností, že bezbožní mají se dobře a mohou utiskovati zbožné a z nich týti. Srv. Ž 36. — V. 8. Ani za největší poklady není člověku možno, aby vykoupil sebe nebo vykoupen byl svými přáteli od zákona smrti. — V 11. »moudří« = spravedlivci. — »blázen a hlupec« = bezbožní hrabivci. — Boháč nemyslí na smrt jako nerozumné zvíře. — V. 15. Vládnoucí zpupníci brzy zemrou, kdežto spravedliví, od nich smrtí vysvobození, budou šťastně žítí dále. — V. 17. Žalmista napomíná sebe sama.

Ž 49., 2. Bůh dosud nekáral Israele z pouhého vnějšího obřadnictví, dosud »mlčel«, nyní však počne »mluvit« (srv. v. 21). — V. 5. »svatí« = Israelité, tím více křesťané Křesťan slyše o smlouvě národa israelského s Bohem, vzpomíná své úmluvy křestní, kterou zpečetil prvním sv. přijímáním. — V. 8. Také v Novém zákoně Bůh má stále na očích oběť mše sv; na křesťanovi však jest, aby každý den s tou obětí podával Bohu také v oběť sebe! —

V. 11. »krása polní« = obilí a víno, které bývalo podáváno v obět. V. 14. »díky« = modlitba, přýšticí se ze srdce upřímného a čistého, neb aspoň kajícího.

Ž 50., 1 n. má nadpis: Žalm Davidův, když byl vešel k Betsabě, a když potom k němu přišel prorok Natan. Viz o tom 2 Král 11 n. V. 3 n. »zahlaď« jako se vymazuje písmo. — »omyj« (v. 4.) = oper jako prádlo. — V. 6. David, bude-li mu odpuštěno, bude živým dokladem Boží milostivosti a věrnosti, a usvědčí z omylu ty, kteří o těchto vlastnostech Božích pochybují, domnívajíce se, že Bůh neplní, co slíbil. Ti budou poraženi. — V. 9. Ysopu bylo užíváno při očistě malomocných. Kající pěvec pokládá se za malomocného. — V. 17. Odpustí-li Bůh žalmistovi hříchy, zaváže ho k tomu, by mu vzdával za tu milost díky; tak mu »otevře rty«. V. 19 n. je dodatek z dob zajetí babylonského. — Křesťan může se modliti tyto dva verše za požehnání obce novozákonné, t. j. církve katolické. — Církev sama modlí se Ž 50. jménem hříšníků žijících i zemřelých (duší v očistci). Velebně zní tento zpěv ve sv. týdnu, kdy lze v něm viděti se sv. Jeronymem »hlas Kristův za kající lid«.

Ž 51., 10. Žalmista jsa v domě Božím, ve svatyni, váží odtud hojnost potřebné milosti, aby mohl ve svém štěstí se zelenati, kvésti a ovoce nésti, t. j. blaženě žítí. — V. 11. »učinil to« = potrestal utlačovatele a tím žalmistu a jiné spravedlivce vysvobodil.

K Ž 52. výklad viz u Ž 13. —

Ž 53., 3. »jménem« = mocí, kterou to jméno představuje. — V. 8. »oběti dobrovolné« = ze slibu. — Ž 53. možno klásti na jazyk Spasiteli trpícímu. Možno jím každý den křesťanu prositi za pomoc Boží v nebezpečích, která ho potkají.

Ž 54. bývá kladen do úst Spasitelových; dle toho pak je zrádce (v. 14 n) Jidáš. — V. 10. Zmate-li Bůh jazyky, t. j. názory jejich, budou nesvorní jako kdysi stavitelé věže babylonské, i zhatí se plány jejich, namířené na žalmistu. — V. 21. »smlouvu« = přátelství. — V. 23 n. žalmista povzbuzuje sebe samého. — »jáma zkázonosná« = hrob. — Žalmista smí doufat, že bude dlouho blaženě živ. Jak skvělé naděje má křesťan!

Ž 55., 9. Bůh nenechá žalmistu trpěti věčně. Má spočítáno, co mu uložil, kolik slzí má vyroniti, má také spočítáno, mnoho-li z toho již vytrpěl a mnoho-li mu ještě zbývá.

Ž 56., 6. Bůh se »povznese« ve své velebě, když osvobodí žalmistu nápadným způsobem. — V. 7. »zdeptat duši« = vzíti život. — V. 8. »posilněno« pevnou důvěrou, že Bůh jistě pomůže. — V. 9. V tísní duše takořka spala, spaly, odpočívaly také hudební nástroje žalmistovy. Teď, až Bůh pomůže, bude jinak. Záhy z rána bude zpívati (= »buditi jitřenku«). — V. 12 = v. 6 (refrén). — Ž 56. býval dáván do úst trpícího Spasitele (v. 5. 7.), který do hrobu skalního byl položen a na úsvitě z něho vstal (v. 9 b).

Ž 57., 4. S úředníky, zneužívajícími své moci, nepoctivost takořka srostla již od mládí; stala se druhou jejich přirozeností. — V. 5. Kejkliři mívají hady vycvičené tak, že na povel vylézají, zalézají; někdy však had nechce poslechnouti, jakoby neslyšel. Tak i činovníci, kteří jsou hlouzí ke hlasům, dovolávají se práva a spravedlnosti. — V. 7. Staří vyráživali dravé zvěři zuby, aby nemohla kousati.

Ž 58., 1. praví, že tento Ž David složil, když Saul poslal a dal střežiti jeho dům, aby

ho zabil. Viz o tom 1 Král 19, 9—17. — V. 6. »pohané« mohou zde býti zpupní Israelité. — »zrádci« = odpadlíci od Boha. — Divocí psi ve východních městech vycházejí za soumraku do ulic, štěkají, vyjí, puzeni jsouce hrozným hladem hledají kde co na zub, a nalézají-li málo, nevrle vrčí. Podobně činívá soldateska. Jakoby nebylo Boha vševídoucího (v. 8). — V. 12. »Nezhub jich všech najednou«; ať lid vidí v trestaných pohanech výstrahu, co by čekalo je, kdyby činili podobně. — V. 17. »zrána již« = brzy. — Ž tento možno spojit s rozjímáním o utrpení Krista, který byl obklíčen krvelačnými biřici, soldateskou své doby, do hrobu položen a tu střezěn jako kdysi David ve svém domě. Co zla natropila již soldateska církvi Boží, kostelům, i čistým duším!

Ze Ž 59. je patrné, že nepřítel zabral sever i jih Palestiny, a že lid Boží, proti němu poslaný, neměl úspěchu; v té tísní modlí se poražení za pomoc Boží. — V. 6. Praporem tím je sám Bůh. — V. 8. »s veselostí« vítěze, který si rozděluje zabrané území jako za dob Josuových. — V. 9. Galaad = území Gadovo a Rubenovo. — V. 10. V Moabsku bude si lid Boží umývatí nohy, t. j. bude mu panovati. — Hoditi střevíc znamená totéž: vlásti. — V. 11. »hrozené«, t. j. hlavní město Edomska byla Petra. — V. 12. Kdyby Hospodin byl táhl s lidem Božím do boje, nebyl by býval poražen. — Také spravedlivý křesťan často klesá; klesnuv ať prosí Boha za pomoc a těší se, že Bůh v boji s nepřáteli spásy ho neopustí, ale dopomůže mu k vítězství.

Ž 60., 8. Mnozí vykládají Ž tento mesiášsky vidouce v »králi« Krista. — »před Boží tváří«

blahovolnou. — Ž 60. možno se modlití za církev, aby ji Bůh vyvýšil, upevňoval a šířil její vládu pravdy a lásky.

Ž 61., 9. »v y l é v a t i s r d c e« = vyslovovati všecka přání i potřeby. — V. 12. Bůh má dosti moci, aby spravedlivého osvobodil, a dosti dobré vůle, aby tak učinil.

Ž 62., 2. Zmínka o jitru byla příčinou, že v církvi záhy užívali Ž 62. za ranní modlitbu. — Křesťan může jím vhodně vysloviti touhu po sv. přijímání. — V. 5. »v e t v é m j m é m u« = ku tvé eti. — V. 10. »d o p o d z e m í« = do podsvětí, t. j. zemrou. — »š a k a l o v é« ožírali jako hyeny nepohřbené mrtvoly. — V. 12. Při králi přísahali ti, kteří mu zůstali věrni.

Ž 63., 11. Spravedlivý bude si pochvalovat, že nezvítězilo nakonec bezpráví, které mělo moc, ale utlačované právo. — Ž 63. lze vložiti také do úst trpícího Pána, bolestné jeho matky a všech, kteří pro něho a s ním byli pronásledováni (na př. apoštolé).

Ž 64., děkuje za dary duchovní (v. 2—5), za prozřetelnost Boží, spravující všecek svět (v. 6—9), za dary hmotné (10—14). — Zdá se, že Palestina byla stížena suchem, jež hrozilo neúrodou. Lid konal kající pobožnosti a zavázal se sliby, dá-li Bůh potřebné vláhy. Bůh seslal hojný dešť, proto lid děkuje a plní učiněné sliby. — V. 4. Lid má tolik hříchů, že nemůže za ně dle spravedlnosti činiti zadost. — V. 10. »Ř e k a B o ž í« = deště, valící se »p r ů d u c h y« nebeskými, a padající na vyprahlou zemi. Srv. Gn. 7, 11. — V. 14. »B e r a n i s t r o j í s e« v kožich své vlny nebo v tučný obal po hojné pastvě. — Oč vzácnější jest nadpřirozená vláha krve Kristovy, jež napojila všecek svět! Tou vláhou možno též občerstvovati duše v očištění.

Ž 65. napsán byl nejspíše po návratu lidu Božího ze zajetí. — Křesťan může jím děkovati Bohu za milost vykoupení; tím spíše, že možno některá jeho místa vykládati ve smyslu mesiášském.

Ž 66. navazuje na kněžské požehnání Nm. 6, 22—27. — V. 3. »tvou cestu« = tvou spásu. — Tu spásu poznali v době mesiášské všichni národové světa a za ni vřucně děkují (v. 4). Děkují, že jsou spravováni spravedlivě církví katolickou (v. 5) — V. 7. Nejvzácnějším plodem země byl Mesiáš.

Ž 67., 5. Hospodin »vezl se« pouští sedě nad cheruby, když táhli Israelité z Egypta. Mají mu připraviti cestu jako činivali, jel-li někam král. — V. 7. Bůh Israele z vězení egyptského sice vysvobodil, ale pokolení zbujné bylo na poušti pochováno »v hrobech.« — V. 10 n. Palestina, »dědictví« Boží byla před příchodem lidu Božího trestána suchem, že »zemdlelo« její hříšné obyvatelstvo pohanské; od té doby, co se usadili v ní »tvorové Boží« = (Israelité), Bůh ji zavlažoval a tak dával »chudému« (Israelovi) hojnou úrodu. — V. 12. Bůh kázal mluvit prorokům i prorokyním, také Deboře, poslici vítězství (Sdc. 5, 1. 24. 30). — V. 14. je výtka kmenům, kteří se nesúčastnili bojů proti nepřátelům Israelovým. (Sdc. 5, 16). Jsou plaši jako holubice, jsou bázliví, bojí se, aby v boji nezabarvili si krví svá bílá roucha. — V. 15. Hory bělaly se sněhem, když Bůh pomáhal lidu Božímu vítěziti sněhovou bouří nebo krupobitím (Jos. 10). — Bašanské horstvo, jsouc mnohem vyšší nežli Sion, hodilo by se snad lépe za sídlo Boží, ale Bůh si vyvolil horu nižší. — V. 19. uvádí sv. Pavel Ef. 4, 8 o Kristu vstupujícím na nebesa a vedoucím s sebou duše z lůna Abrahamova: »Vstupuje na vý-

Poznámky k Ž 67.—70.

sost, jaté vedl vězně.« — V. 24. Bůh potrestá obry (vlasaté Samsony) v nepravosti tím, že dá Israelitům v krvavých bojích nad nimi zvítěziti. — V. 30. Žalmista prosí za obrácení pohanů, jež bylo vyhrazeno době mesiášské. — V. 31. »zvěř rákosových houštin« = Egypťané pohanští, »býci« = králové jiných národů pohanských, »telata« jejich poddaní. — Ž 67. lze se modlití vhodně na svátek nanebevstoupení Páně. — Veršem 29 b církev prosí Boha, by v nás dílo vykoupení dokonala.

Ž 68., 5. uvedeno u Jana 15, 25; v 10. uveden tamže 2, 17; Řím. 15, 3; v. 22 u Jana 19, 29; Mt. 27, 34; v. 26 ve Sk. 1. 20; v. 23 n v Řím. 11, 9. — Křesťan modle se Ž 68. myslí na Trpitele golgotského. — V. 7. Shledají-li spravedliví, že žalmista, přesto že patří k nim, nadarmo čeká na splnění Božích slibů, budou ve své důvěře v Boha zklamáni. — V. 24. splnil se na nepřátelích Kristových: Židé byli slepí k dílu Kristovu a jejich páteř hrbila se pod tíhou útrap. — V. 28. Bůh jich »ne ospravedlní«, t. j. neodpustí jim časných trestů, ale potrestá je smrtí. O věčných trestech žalmista tu nemluví. — V. 36 n. byl přidán k Ž 66. v zajetí babylonském od povolaného spisovatele.

Ž 69. s malými odchylkami = Ž 39., 14—18.

Ž 70., 9. Lid Boží přirovnává svůj stav zajetí babylonského ke věku stařeckému, který je blízko smrti. Jisto však, že Bůh nad svým zesláblým lidem se smiluje i tentokrát. — »spravedlnost« (v. 15.) zjednávací utiskovaným spásu. — V. 20. »propast země« = podsvětí. — Latinští Otcové viděli v tomto Ž modlitbu trpícího Krista. — Také církev od prvo počátku trpěla, nepřátele jásali, že ji ubili, ale Pán

ji vždy opatroval a neopustí ji ani přistě; nese-slábne, ale bude vždy svěží, plná života a síly.

Ž 71., 2. »soudil = spravoval, vládl. — V. 5. »jako slunce a měsíc« = pokud budou tato tělesa na nebi svítit. — V. 7. »až pomine měsíc« = na věčné časy. Srv. v. 5. — V. 8. »Řeka« = Eufrat. — V. 10. »Tarsis« = jižní Španěly. — Šeba v Arabii. — Šeba v Nubii. — Ž 71. hodí se zejména na Zjevení Páně, jakož i na vánoce.

Ž 72. srv. se Ž 36. — V. 10. »můj lid« = moji stoupenci, spravedlivci. — V. 15. »rod tvých synů« = tvých ctitelů. — V. 20. Jako člověk pohrdá snem, když si uvědomí, že to byl jalový přelud, tak i Bůh, až procitne ze zdánlivého spánku, pohrdne jejich obrazem, t. j. zničí jejich štěstí, život i památku. — V. 28. »Sionská dcera« = Jerusalelem. — Kdežto bezbožní i v největším blahobytu nemají dobra nejvyššího, Boha, má je spravedlivec! Míti dobro nejvyšší je nejlepší úděl (»díl«) člověkům pro tento i onen život.

Ž 73., 9. »Znamení Israelova« jsou zázračné činy Boží, kterými Bůh kdysi svého národa se ujímal. — »dlouho-li« bude takto svatyně znesvěcována? — V. 13. Bůh »upevnil moře« při přechodu Israelitů z Egypta. — »velikán« = »krokodil« (v. 14) = Egyptané (vojsko). — V. 14. »obyvatelé pouště« = hyeny a šakalové, kterým chutnaly mrtvoly vyplavené (egyptských) vojáků. — Všecek svět měl by býti velikou svatyní, ze které stoupá k nebi čest Boží. Hříchy však ji děsně zpustošily. Ž 73. možno vložiti do úst Krista, který o to pracoval a za to trpěl, aby všecek svět byl zase obrácen v čistý chrám Boha Otce.

Ž 74., 9. »kvasnice« = tresty největší. — Také Pánu v zahradě getsemanské bylo pítí a vypítí až na dno kalich utrpení, kalich, ve kterém byly hříchy všeho lidstva. Při poslední večeři Spasitel dal svým miláčkům také kalich, ne však hořkých trestů, ale kalich své nejsladší krve. Ten dodává spravedlivým nadlidské síly, že mohou k nebesům zdvihati své čisté čelo. Děkuj tímto žalmem Pánu za to!

Ž 75. hodí se dobře na porážku Sennacheriba, kterému bylo s nepořízenou od obléhání Jerusalema (= »Salem« v. 3.) ustáti. — V. 5. »odvěké hory« = pahorky jerusalemské. — V. 13. »ducha« odvahy a pýchy. — Jako dal Bůh zvítěziti Ezechiášovi nad assyrským králem, tak dal Otec zvítěziti Kristu nad smrtí a ďáblem. Církev děkuje mu za to tímto žalmem.

Ž 76., 17 n. líčí přechod Israelitův mořem Rudým. — Hrozná byla bída lidstva před příchodem Kristovým, zejména bída mravní. Bůh však, který pečoval o svůj vyvolený lid i zázraky, postaral se mnohem dokonaleji o blaho všeho lidstva tím, že mu poslal svého vlastního Syna, aby jej vykoupil. Proto možno si představití Krista, an modlí se tento Ž v hodinách svého utrpení.

Ž 77., 9. myslí na zbabělost Efraimovců za Heliho. Nechtíti bojovati za Boží zájmy znamenalo vzpouru proti Bohu, kterou stihl přiměřený trest. — V. 29. »opeřenci« jsou křepelky, o kterých viz Nm 11, 31 n. — V. 58. Na »výšinách« bývaly pohanské svatyně a v nich byly ctěny »řezby«, t. j. modly. — V. 61. »síla« a »sláva« jejich byla archa. — 65. Dokud Bůh ponechával Israelity v moci Filištinů, zdálo se jakoby spal. Nyní však povstal, aby učinil pořádek. Učinil tak velmi rozhodně, s nad-

šením, jakého nabývá bojovník před bitvou douškem vína. — V. 66. Kterak Bůh Filištiny bil, viz 1 Král 5, 6. — V. 67. »Josef« = Efraim, jeho syn. — »stánek Josefův« = svatyně v Silo, v území Efraimově, odkud byla odnešena a kam nebyla již opět přinesena. Zůstala Judovcům. Také nám lze mnohemu učit se z dějin lidu Božího Nového Zákona, i z dějin naší zkušenosti. Nelze ani pohrdati poučením, které nám dávají dějiny všeobecné i osudy našeho národa. Pohříchu jest i dnes málo lidí, kteří se učí z dějin.

Ž 78, 7. »Jakoba« = Israele = lid Boží. — Co tu líčeno, hodí se i na mučedníky, jejichžto krev pohané za všech dob, jmenovitě za prvních století křesťanských prolévají; hodí se na nepřátele křesťanského lidu vůbec, kteří pustoší církev a znesvěcují její svatyně. Aby se nedělo tak, za to lze Boha prositi slovy tohoto Ž.

Ž 79., 4. Žalmista prosí Boha, aby národ židovský vzkřísil, t. j. uvedl do bývalého blahobytu, jak bývalo za Davida i Šalomouna. — V. 9. Národ israelský přirovnáván tu k vinnému kmeni a níže (v. 15) k vinici. V. 12 »Řeka« = Eufkrat. — Také církev katolická jest vinice Boží; za její ochranu proti škůdcům modlíme se dosud slovy tohoto Ž.

Ž 80, 7—17. mluví Bůh — V. 8. O »Vodách hádky« viz Ex 17, 6 nn; 18, 1—7; Nm 20, 1—13. — V nejsv. Eucharistii sytí nás Pán chlebem, který vyniká svou slastí nad mannu i med jakýkoliv.

Ž 81., 6. Sám Bůh je ustanovil (= »já jsem řekl«) vrchnostmi, udělil jim velikou důstojnost »bohů«, »synů Božích«; ta důstojnost však nemůže jich uchrániti smrti, která je stihne za to, že důstojnosti své zneužívali k sobectví.

Ž 82., 9. »L o t o v i s y n o v é« = Moabané a Ammoňané. — V. 10. O porážce Madianů viz Sdc. 7, 8; o Jabinovi a Sisarovi tamže hll 4n. — V. 12. O r e b atd. jmenování Sdc 7, 25; 8, 5—21. Kolik nepřátel měla a má církev katolická, jakož i každá nesmrtelná duše! Za pomoc Boží proti nim všem možno se modlití slovy tohoto Ž.

Ž 83. býval snad zpíván cestou do Jerusalema na svátky. — V. 9n. jest modlitba, kterou koná poutník ve chrámě. »p o m a z a n ý« = král, zástupce všeho národa. — Ž 83. může modlití se s prospěchem každý, kdo pokládá sebe za poutníka, ubírajícího se tímto slzavým údolím k nebeskému Jerusalemu, kde bude mu lze věčně patřiti na Nejvyššího. Radosti z toho patření na Boha okoušíme již tu na zemi u stolu Páně, proto možno se Ž tento výhodně modlití před sv. přijímáním.

Ž 84., 5. »o b n o v i t« = vzkřísit, uvést do bývalého štěstí. — V. 11. V době mesiášské láska a poctivost budou choditi po zemi kříž na kříž, i budou se ustavičně potkávati. — »l í b a t i s e« = potkávati se. — Doba tu líčená jsou křesťanovi chvíle před sv. přijímáním.

Ž 85, 3. »z a s v ě c e n« Bohu byl národ israelský; zasvěcen Bohu a proto »s v a t ý« je více křesťan. — V. 17. »z n a m e n í«, z něhož poznají zřetelně nepřátelé, že modlící se jest chráněnc a miláček Boží, kterého Bůh nedá beztrestně pronásledovati. — V Kristu, v jeho jménu a srdci nejlépe se ukázala plnost milosti a pravdy. v. 14. 16.

Ž 86, 4. »t a m« na Sionu, kde byla kolébka křesťanství. Všichni se pokládají za občany sionské, za příslušníky jerusalemské, t. j. za údy církve katolické. — V. 6. Pán — po lidsku mluveno — sepsal

národ za národem, a dle toho soupisu o každém pravil, že bude pokládati Jerusalem za svou matku. — Jako byl Jerusalem sídlem Boha, matkou a královnou měst judských, tak jest i Maria živým trůnem Božím, královnou a matkou věřících; proto možno ji slaviti slovy tohoto Ž. —

Ž 87. kladli někteří Otcové na jazyk Trpitele golgotského. — V. 11. Učiní-li Bůh zázrak na žalmistovi tím, že ho uzdraví, budou lidé, vidoucí to pobídnuti, by Boha všemohoucího ctili. Co činí Bůh na duších zemřelých (= »stínech«), lidé na světě žijící nevidí a proto se jich to netkne. — V. 14. Žalmista činí, co po smrti nebude mu již možno. —

Ž 88., hodí se do časů, kdy se vrátili Židé ze zajetí babylonského, kdy byli plni nadějí, že se splní sliby Boží, Davidovi (o národu) dané, kdy však nemohli se dočkatí svého krále a kdy bylo jim velmi strádati. — V. 4. O té smlouvě viz 2 Král 7, 1 nn. — V. 6. »nebe« = shromáždění svatých = andělé = »synové Boží« (v. 7). — V. 19. Bohu, Svatému Israellovu. přísluší, aby lid chránil a dal mu krále. — V. 20. »Tedy«, když byl Natan poslán k Davidovi (2 Král 7). — V. 27. srv. s 2 Král 7, 14. Ježto jsou tu zřejmy myšlenky mesiášské, býval celý Ž 88. v tomto smyslu vykládán. — V. 30. se splnil a splňuje dokonale na Kristu. Srv. Lk. 1, 32. — V. 38. Věrný svědek na nebi, že se zavázal Bůh sliby Davidovi, jest Bůh sám. — V. 39. »pomazaný« = Jechonjáš a Sědekjáš, králové zajetí babyl. — V. 49. »duši« = život. — V. 51. Co člověk nosí za nadry, to živě cítí. — Také Kristovo království na zemi, t. j. církev má sliby Boží, že bude trůn její, t. j. Kristovy moci věčně zářiti. Někdy dopouští Bůh, aby ten lesk útisky byl zastřen. Avšak

dříve nebo později, jistě pak na konci dějin zasvitne žezlo moci Kristovy leskem věčným. — V. 53. nepatří k Ž 88., nýbrž uzavírá třetí knihu žalmů. Srv. Ž 40, 14; 71, 19; 105, 48.

Ž 89., 8. »ž i v o t n á š« — hříšný. — V. 13. »Dl o u h o - l i c« budeš hněvati se. — Ž 89. možno se modlití pod křížem, na kterém nejlépe viděti následky hříchů lidských — hněv Boha Otce, který je trestá na svém vlastním Synu; pod křížem, který přinesl požehnání všem našim činům.

Ž 90., 11 n uvedl zlý duch, když pokoušel Pána (Mt. 4, 6; Lk. 4, 10 n). — V. 14.—16. mluví sám Bůh; potvrzuje slova žalmistova o pečlivé ochraně Boží. — »z n á« = vyznává. — Žalnem 90. doporučí se i křesťan ochraně Boží, jmenovitě při večerní modlitbě.

Ž 91., 4. »ž a l t á ř« = strunový nástroj, podobný harfě. — 11. Žalmista jest pomazán olejem, jeho údy jsou vláčné, je plný chuti a radosti životní, která ho pudí, by Boha za vše chválil. — V. 12. »u c h o« žalmistovo s radostí slyší o trestech bezbožníků, ze kterých vysvítá spravedlnost Boží, která dopouští toliko na čas, by se měli dobře na zemi. — V 14. Boží přítomnost ve chrámě jest půda, vždy plná vláhy, do které je spravedlivec zasazen. — Palmy a cedry vyššího řádu jsou světci církve Boží; ssáli mizu životní z Eucharistie, ve které jest Bůh—člověk zvláštním způsobem přítomen.

Ž 92., 3 n. Moc a vznešenost Hospodinova převyšuje nejvyšší moc a vznešenost stvořenou, která nejlépe se zrcadlí v mořském vlnobití. — Ačkoliv ječící vlny se všech stran se derou na království Kristovo a trůn jeho, ten trůn stojí pevně. Výroky Boží, že brány pekelné toho království nezdolají,

jsou nejvýše spolehlivé. Bůh bude vždy pečovati, aby církev, živá jeho svatyně, zůstala svatou, třebaš hřích a blud na ni ustavičně dorážel.

Ž 93., 1. »r a č s e u k á z a t« jakožto nejvyšší soudce a zaved' pořádek. — V. 12. Bůh vychovává spravedlivce i tím, že na čas dopouští, aby byl utiskován od zpupných bezbožníků. — V. 13. »z l ý č a s« = smrt. — V. 21. »d u š i« = život. — Ukládají spravedlivému o život, zneužívají k tomu i soudu. Tak učinili také nepřátelé Kristovi.

Ž 94., 8. »d n e s«, kdy vstupujete do svatyně na svátek. — V. 9 n. Kterak zhřešilo pokolení, jež vyvedl Mojžíš z Egypta a kterak bylo potrestáno, viz Ex. 17, 1—7; Nm. 20, 2—13; Nm. hl. 14. — Ač vidali zázraky Boží moci, dobroty a věrnosti, přece pokoušeli Boha nedůvěrou. — V. 11. »o d p o č i n u t í« = blažený pokoj v Palestině. — Křesťan myslí při tomto Ž na pout tímto životem a na »o d p o č i n u t í« věčné ve vlasti nebeské.

Ž 95., 1. »n o v o u p í s e ň«, která se hodí na »n o v o u«, a lepší dobu »N o v é h o z á k o n a«. — V. 11—13. Mesiáš bude »s o u d i t« při svém prvném příchodu, zejména však až přijde na soud poslední. Pravá spravedlnost zasvitne v jeho církvi bojující a zavládne dokonale v církvi jeho vítězné.

Ž. 96., 1. Za časů; kdy lid Boží, kdy spravedlivci byli od pohanů utiskováni, žalmista těší sebe i své stoupence tím, že přijde jednou doba, kdy Bůh vyrovná všechny zdánlivé rozpory a protivy; bude to doba mesiášská. — V. 8. »S i o n« = Jerusalelem. — »d c e r y j u d s k é« = ostatní města judská.

Ž 97., 1. Ježto je tento Ž mesiášský, možno jím slaviti Spasitele i dnes. Možno jím také slaviti

jeho matku »p o d i v u h o d n o u«, vzácný zázrak milosti Boží.

Ž 98., 4. »v J a k o b u« = v lidu Božím. — Kristus kraluje v nebi i v církvi, trůní v Eucharistii; odtud mluví ke svým miláčkům, zde vyslýchá prosby jejich zástupců-kněží.

Ž. 99., 2. Také křesťanovi sluší lépe služba Boží radostná nežli ponurá.

Ž 100. jest sbírka zásad, dle kterých má vladař panovati.

Ž 101., 19. Obnovu Jerusalema dlužno zapsati, aby všechna příští pokolení za ni Pánu děkovala. — V. 26. Aby věčnost Boží vysvitla, připomíná žalmista, že Bůh byl prve nežli svět. S tou věčností líčí dále nezměnitelnost Boží (v. 27 n). »O n a«, nebesa i země s veškerým tvorstvem stárne a umírá. Zejména rostlinstvo a zvířena jest r o u c h o, kterým pokrývá Bůh povrch země. — Sv. Pavel (Žid. 1, 10—12) uvádí v. 26.—28. o Kristu, dokazuje božství jeho. Proto býval celý žalm vykládán mesiášsky. — Církev nabádá věřící, aby slovy tohoto Ž vyjadřovali svou kajícínost a důvěru v Boha, že se smiluje nad námi a dá dojiti posledního cíle.

Ž 102., 5. Orlice ztrácí staré peří, i narůstá jí nové a tak jaksi se omlazuje, obnovuje. (Srv. báji o fénixovi). Pán dodává žalmistovi ustavičně svěžesti, pružnosti a síly — vše to známky dlouhého života. — Spasitel vykonav dílo své lásky a milosrdenství, vystoupil na svůj nebeský trůn. Křesťan modle se tento Ž před ním vzdává díky za to.

Ž 103., 13. »z á s o b á r n y« (srv. v. 3) pro dešť, rosu, sníh, kroupy, jež jsou »p l o d y p r á c e« Boží — V. 15. lze vhodně užití o Eucharistii, která jest chlebem a nápojem duší našich. — V. 25 n.

»na obě strany« = na délku a šířku. — »leviatan« = krokodil. — V. 29 n. — Bůh bere starším živočichům jejich »dech«, t. j. život, i umírají. — Dříve však vdechuje do zárodku v mateřském lůně »svůj dech«, t. j. život. — »tvorí se« = počínají se, nabývají života. — Podobně obnovuje Duch sv. ustavičně v nás život nadpřirozený.

Ž 104., 4. »hledati tváře« = ucházeti se o milost, přízeň. — V. 14. srv. s Gn. 12, 10/20; 20, 3—18; 26, 11. — V. 15. Arciotcové slují »pomazání Páně«, ježto byli Bohu zasvěceni, tedy svatí a nedotknutelní; slují »proroci«, ježto se jim dostávalo zvláštního poučení od Boha. — V. 19. »výrok jeho« = slovo Páně = výklad snů. — V. 28 nn. líčí rány egyptské. — Také s křesťanstvem učinil Bůh skrze Krista smlouvu, novou, kterou se zavázal k otecké péči o svůj lid. Dějiny církve i jednotlivých duší jsou plny důkazů, že Bůh dané slovo věrně plní. Povinností křesťanů je vděčnost a svědomitá věrnost v závazcích, které z té smlouvy vyplývají.

Ž 105., 16—18. srv. s Nm. 16 n. — V. 24—27. srv. s Nm. 13 n. — V. 28—31. srv. s Nm. 25. — Křesťan se modlí, aby shromážděn byl se svými spoluvěřci v nebeské vlasti, kde bychom ustavičně mohli velebiti tvůrce a Spasitele.

Ž 106. byl poprvé nejspíše zpíván po návratu Židů z babylonského zajetí. Křesťan může tímto žalmem děkovati za veliké dílo svého vykoupení, které mu zjednal Kristus, může jím děkovati také za vysvobození z jakéhokoliv nebezpečí.

Ž 107., 2—6 = Ž 56., 8—12; Ž 107, 7—14 = Ž 59., 6 c—14. Viz tyto žalmy.

Ž 108. patří k žalmům »zaklínacím«, o kterých viz na str. 5 b. — Nepřátelé žalmistovi zobrazují tu nepřátele Kristovy. — V. 6. Žalobce stával u soudu po pravici obžalovaného. — Nepřítel žalmistu křivě obžaloval jako později Krista. — V. 8. Nepřítel žalmistův byl úředníkem. — Jidáš, nepřítel Kristův, pozbyl úřadu, jehož se dostalo Matějovi. — V. 9 nn. Jakou měrou měřil, takovou budiž mu naměřeno! — V. 18. »kletba« = činy, jež kletbu přinášejí. — »požehná ní« = činy, jež je přinášejí. — Křesťan, modle se Ž 108. prosí Boha, by obrátil zatvrzelé hříšníky, zejména pohany, hrozí se trestů, jimiž spravedlnost Boží hříchy stíhá, nepřeje však nikomu nic zlého, ponechávaje soud jedinému Bohu.

Ž 109. bývá často uváděn v zákoně Novém. Je přímo mesiášský (Mt. 22, 43—45; Lk. 20, 42. — »Hospodin« = Bůh (Otec). — »Pán« Davidův = Mesiáš. — »seděti na pravici« = dojítí nejvyšší cti, moci a vlády. — Kristus bude tam seděti věčně, ježto království jeho nebude konce (Lk. 1, 33). — Slova v. 2. počala se plnit, když apoštolové vyšli z Jerusalema (= »Sionu«), kde byla církev založena, aby šířili království Kristovo po všem světě. — V. 3. »Ty«, Mesiáši »den«, kdy bude se jeviti »síla« Mesiášova je všecek čas, který trvá církev, zejména poslední, soudný den. — »zlůna« = z podstaty mé. — »předjitřenkou« = od věčnosti. — V. 4. Melchisedech byl králem i knězem; tak i Mesiáš. — Melchisedech obětoval chléb a víno, Kristus obětuje sebe pod způsoby chleba a vína. — V. 5—7. oslovuje žalmista Hospodina, t. j. Boha Otce (ve světle křesťanství). — Boj Mesiášův bude tuhý, v parných

dnech bude žízniť, ale stále bude se občerstvovat a tak zůstane svěží.

Ž 110., 4. »Na památku svých divů« ustanovil svátky, zejména velikonoce. — V. 5. »pokrm« = manna, křesťanovi Eucharistie. — V. 6. V době zajetí vládli pohané Palestinou.

Ž 111. obrací na spravedlivce, co tvrdil Ž 110. o Bohu. — V. 4. Spravedlivec pomáhá bližnímu, octne-li se »v temnu«, t. j. v neštěstí a v tom smyslu jest mu »světlem«. — V. 5. Půjčovatí bez úroků skutečně potřebnému bylo a je skutek milosrdenství. — V. 7. »Zprávy zlé«, jaké docházely Joba. — Ježto je Kristus slunce spravedlnosti, podstatný obraz Boha Otce, Bůh z Boha, možno křesťanu, modlícímu se tento Ž mysliti na Spasitele. Křesťan má na zřeteli štěstí, jež ho čeká po smrti.

Ž 112., křesťan děkuje Synu Božímu, že se snížil k lidstvu, až se vtělil, stal se naším bratrem, aby nás povýšil.

Ž 113., 2. Israel stal se živou svatyní Boží, ježto Bůh v něm se usídlil. Proto byl Israel posvátným majetkem Božím, jehož cizinec nesměl beztrestně se dotknouti. — V. 4. »Hory poskakovaly«, t. j. vlnily se jako se vlní stádo poskakujících ovec. Vlnila se tak zemětřesením hora Sinaj dle Ex. 19, 18. — V. 11. »ctitelé Páně« = proselyté, t. j. pohané, kteří chtějí přijmouti nebo částečně již přijali náboženství zjevené. — V. 12 n zpíval kněz tváří k svatyni, v. 14 n. tváří k lidu. — Křesťané jsou lid Bohu zasvěcený, kněžský (1 Petr. 2, 9). Šířili se křesťanství, šíří se také čest Boží.

Ž 114., 1. »Miluji« vděčně za život zachráněný. — V. 7. »pokoj« žalmistův je sám Bůh. — V. 9. »před Bohem chodit« = bohulibě žíti.

Ž 115, 1. »rozrušení«, které pokouší člověka, aby se vzdal důvěry v Boha a pomoc hledal toliko u lidí. — V. 3. Žalmista je tak jist, že ho Bůh vyslyší, že se cítí již vysvobozeným, i rozvažuje, jak za to Bohu poděkovati. — V. 4. »Kalich«, ve kterém jest obětní víno nebo voda (úlitba). Církev užívá těchto slov o kalichu krve Kristovy. — V. 15. Bůh sliboval svým ctitelům ochranu v nebezpečí života; zřídka a nesnadno se stalo, aby Pán pravého ctitele svého nechal zahynouti.

Ž 116. má na mysli dobu mesiášskou, kdy i pohané budou účastni slibů daných Israelovi.

Ž. 117. dovolává se Spasitel i apoštolové a vykládají zejména v. 22. mesiášsky. — V. 25 n. pojat do mešních modliteb. — V. 19. Brány chrámové slují »brány spravedlnosti«, ježto ve chrámě sídlí nejvýše Spravedlivý a žádá, by ten, kdo k němu se blíží, byl spravedliv. — V. 22. Kámen, kterým lidé pohrdli, byla skála jerusalemská, na které stával kdysi chrám, později toliko jeho ssutiny; na těch ssutinách byl však vystavěn chrám nový, mnohem slavnější starého. Takovým základem živého velechrámu, církve katolické byl Kristus; Židé jím opovrhli, ale Bůh na něm vystavěl své království. — V. 24. »toť« = dnešní slavnost — V. 25. »račiž chrániti« = Hosanna. — V. 26. jest požehnání, jež dávají kněží průvodu, chystajícímu se vstoupiti do vnitřního nádvoří chrámového. — Viz Mt. 21, 9; Jan 12, 13.

Ž. 118. »Zjevení« (svědectví) = »zákon« = »rozkazy« = »soudy« = »právo« = »ustanovení« = »příkazy« = »cesta« = »slova Boží« = »výroky Boží« = zjevení náboženství Starého zákona. —

Křesťan má na mysli zjevení N. z. — V. 5. »cesty moje« = můj náboženskomravní život. — V. 13. »ohlášuji« = doporučuji také jiným. — V. 70. »ssedlé« = tvrdé, tupé k slovu Božímu. — V. 79. »obratte se« = přidružte se. — »znají« = mají na zřeteli. — V. 83. Mokrý měch (na vodu) ve mrazu snadno popraská, srašťí se. Také kůže žalmistova bédou se sraštila. — V. 84. Život žalmistův jest beztlak nedlouhý; kdy tedy dočká se, by zbaven byl křivd, které mu činí jeho nepřátelé. — V. 108. »obět úst« = modlitby. — V. 109. »duši svou mám na jazyku« = jsem ustavičně v nebezpečí smrti. — V. 144. »abych živ být mohl«, jak si Bůh přeje (mravně) a tak dojítí života v pravdě blaženého. — V. 175 »soudy tvé« = prozřetelnost, kterou Bůh pečuje o své tvorstvo. — Křesťan měl by tímto žalmem ustavičně prositi Boha za pomoc, by mohl dokonale plniti zákon Nový, mnohem dokonalejší zákona Starého a tedy také obtížnější.

Ž 119., 4. odpovídá si žalmista na otázku, vyslovenou ve v. 3. — »šípý a uhlí« = hromy a blesky. — »střelec«, válečník je sám Bůh. — V. 5. »Kedařané«, nepokojný kočující kmen arabský. — Církev klade Ž 119. do úst Knížete míru, jakož i do úst církve trpící.

Ž 120., 1. »k horám« jerusalemským. — Od v. 3. počínaje mluví žalmista sám k sobě. — V. 6. Ježto měsíc »vládl« (noci Gn. 1, 16. 18) přičítala obecná mluva škodlivé účinky noci (nachlazení atd.) jejímu »vládcí«.

Ž 121. zpívali Israelité (jak se zdá), když putovali do Jerusalema na svátky. Křesťan pokládá svůj život za pout do Jerusalema nebeského.

Ž 122., 2. »l i d« cizinců, nejspíše v zajetí ba-
bylonském, které svými svízeli hrozilo zatopiti všecek
život náboženský lidu Božího. — Také na křesťana
příválí se často záplava, která ohrožuje život jeho
duchovní, avšak Bůh je s ním. Budiž mu za to dík!

Ž 124., 3. »ž e z l o h ř í š n í k ů« = nadvláda
pohanů. Kdyby ta nadvláda dlouho trvala, mohli by
spravedlivci (= »s v a t í«) konečně se domnívati, že
jest neužitečno mravně žíti, mohli by oddati se hříchu,
pozbyvše naděje v odměnu za ctnost, zoufajíce. —
Pravý křesťan nikdy se nekolísá ve své důvěře v Boha,
ale stojí pevně jako hora.

125., 4. »Ú d o l í« v jižních krajinách bývají
v měsících letních učiněná poušť. Na podzim, sotva
sprchne, všechna se zazelenají. — Také odříkavý život
křesťanův je tuhý, ale sladká a hojná žeň jeho!

126., 2. Miláček Boží, důvěřující v Pána, klidně
odpočívá a přece mu nic neschází, kdežto ti, kteří
té důvěry nemají, bdí a mozolí se nadarmo. — V. 4.
Jako střely jsou válečníkovi ochranou, tak synové
otci. Bude-li míti ve bráně, kde zasedá soud, ně-
jaký spor, pomohou synové otci svými pažemi. by
práva nabyl spravedlivý rozsudek, vynesení v jeho
prospěch. — Povinnost křesťana jest, aby stavěl
v sobě duchovní chrám, ve kterém bydlí od křtu
Duch sv. Na každém věřícím jest, aby svou stavi-
telskou (ne bořičskou) prací přispíval ku blahu církve
i státu, zejména nyní, za doby poválečné.

Ž 127. připomíná křesťanovi, jak blažená jest
rodina, obec, stát, jehož příslušníci rádi a často se
kupí kolem stolu Páně, a z těla a krve Kristovy
ssají životní mizu.

Ž 128. uvádí křesťanovi na paměť pronásledo-
vání mučedníků, nejlepších to synů katolické církve,

jejichž krev byla semenem, ze kterého vyrůstali noví a noví nadšení křesťané. — Také národ český mohl by ze Ž 128. vážití důvěru, že Bůh bude s ním i dále, bude-li usilovati — o Boží požehnání.

Ž 129., 1. »Z hlubin« utrpení, kterým Bůh trestá hříchy. — Křesťan vidí vrchol milosrdenství Božího a hojnost veškeré spásy — v srdci Kristově.

Ž 130. Křesťan vyslovuje tímto Ž svou uskrovněnost. Čím více dovede si odepřít, čím méně má potřeb, tím je šťastnější.

Ž 131., 11. srv. s 2 Král. 7, 16—27. — Dynastie Davidova vládne věčně v Kristu, nejslavnějším synu svém. Kristus vystavěl s největší obětavostí živý chrám Boží, t. j. katolickou církev. V té sídlí, v té vládne.

Ž 132. maluje požehnání Boží (viz nadpis) dvěma obrazy: 1. vonným olejem a 2. rosou. — Vonným olejem pomazán byl na úřad velekněze Áron měrou tak hojnou, že s vlasů mu stékal do vousů (= »brady«). — »rosa hermonska« = rosa nejhojnější.

Ž 133. je složka večerní modlitby křesťanovy; vzpomíná si, že i v noci má mít chválu Boží na paměti. Křesťan si vyprošuje Ž tímto pomoc Boží, by noční pokušení překonal.

Ž 134., 11. srv. s Nm. 21, 21—35.

Ž 135. býval zpíván jako naše litanie. — V. 19n. srv. s Ž 134., 11.

Ž 136., 7. »Osudný den Jerusalemu« byla jeho zkáza r. 587. před Kr. Edomci tehdy pomáhali Babyloňanům rozbíjetí děti israelské o skálu. — Křesťan modle se tento Ž vzbuzuje v sobě touhu po Sionu vyšším, na kterém bude zpívati písně nebeské.

Ž 137. je křesťanovi zpěvem díky Bohu za veliké dílo vykoupení lidstva; v tom díle zrcadlí se dokonale Boží milostivost a věrnost.

Ž 138., 7—10. Bůh vidí po tmě jako ve světle; světlo jeho vědění nezvyšuje, noc mu nepřekáží. — V. 13. Ledví bylo dle názoru starých sídlo citů, žádostí a nejtajnějších myšlenek. — V. 15. »v hlubinách« matky »země«. — V. 16. Bůh předvídá, dlouho-li bude člověk živ a jak, zda šťastně či nešťastně. — V. 17 n. Kdyby chtěl žalmista spočítati, co vše Bůh ví, počítal by den co den, a každé jitro by shledal, že není ještě hotov. — V. 19. Žalmista se diví, že mnozí nebojí se hřešiti, ač vědí, že Bůh vše vidí a že nemohou nikam uniknouti jeho trestům; diví se také, že Vševědoucí je na zemi trpí, i přeje si, by se světa zmizeli. Stane-li se tak, nebude Bůh urážen.

Ž 139., 10. »zdvíhati hlavu« = zpučně se vypínati. — V. 11. »žhavé uhlí« = blesky. Ž tento církev klade do úst Trpiteli golgotskému.

Ž 140., 3. Žalmista nechce pronésti ni slova reptavého. — V. 4. Bezbožní oplývají blahobytem (= »lahůdkami«) a ten jim získává nové stoupence. Žalmista nedá se jím získati, k tomu, by od Boha se odloučil, odpadl. — V. 5. »pocivec« = Bůh. — »olej« = radost. — Žalmista pokládá útrapy za prostředek, kterým ho Bůh vychovává k dobrému, je to tedy milost Boží. — Nepřátelé smějí se mu předčasně; žalmista ještě je živ a modlí se; účinky té modlitby brzy se dostaví. — V. 7. Ať jsou kosti bezbožníků po poli rozmetány, ať na vzduchu ztrouchnivějí a prach z nich budiž zaorán do nejhlubších vrstev země, aby nebylo po nich památky. — V. 2.—4. modlí se kněz, když okuřuje

oltář. — Celý Ž 140. možno položit do úst trpícího Krista.

Ž 142. Příčinou všech útrap je hřích; hřích je také úhlavní nepřítel křesťanů, proto byl tento Ž zařazen mezi žalmy kající.

Ž 143., 8. »lidé pravice lživé« jsou krivopřísežníci. — Křesťan děkuje tímto žalmem za vítězství, jehož se dostalo Kristu nad smrtí a hříchem, děkuje za všechna vítězství církve i svá a prosí za pomoc k vítězstvím dalším.

Ž 144., 15n. klade církev do modliteb před jídlem. — V. 17. »ve všech svých cestách« = ve své prozřetelnosti, v řízení a správě světa. — Modlíce se tento Ž máme na mysli Krista, krále duchovní říše lásky.

Ž 145. Měl-li tak pevnou důvěru v Boha Israelita, oč pevněji doufat v Boha může křesťan!

Ž 146.—7. církev obrací sama na sebe. Jeť ona město na skále vystavěné, hrazené, do kterého nemají přístupu nepřátelé lidské spásy, v něm lze dojít pokoje duchovního, věčného požehnání Božího. — Vynikalo-li zjevené náboženství S. z. nad všechna náboženství pohanská, oč více vyniká nad ně náboženství křesťanské!

Ž 148., 1. »s nebes« dolů a »od země« nahoru (v. 7.) má se nésti chvála Boží. — V. 2. Ta »vojska« jsou popředně andělé.

Ž 149., 1. »nová« píseň přísluší novým Božím dobrodiním; stará na to již nestačí. — V. 7. Lid Boží má děkovati Bohu také mečem, t. j. vykonati Boží soud spravedlivě na nepřátelech Božích. Boj proti Bohu potrvá, pokud bude církev bojující až do soudu posledního.

I. Zpěv.

I. Zpěv tří jinochů (Dan. 3, 57—88. 56).

- 57 Dobrořečte všecka díla Páně Pánu ;
chvalte a nade všecko ho vyvyšujte na věky.
- 58 Dobrořečte andělé Páně Pánu,
59 dobrořečte nebesa Pánu.
- 60 Dobrořečte všechny vody, které jsou nad
nebesy Pánu ;
- 61 dobrořečte všechny moci Páně Pánu.
- 62 Dobrořeč slunce a měsíc Pánu ;
- 63 dobrořečte nebeské hvězdy Pánu.
- 64 Dobrořeč všecek dešť a rosa Pánu,
65 dobrořečte všechny Boží větry Pánu.
- 66 Dobrořeč oheň i žár Pánu ;
- 67 dobrořeč mráz i vedro Pánu.
- 68 Dobrořečte krůpěje rosy a jíní Pánu ;
- 69 dobrořeč mráz i zima Pánu.
- 70 Dobrořeč led i sněh Pánu ;
- 71 dobrořečte noci i dny Pánu.
- 72 Dobrořeč světlo i temno Pánu ;
- 73 dobrořečte blesky i mračna Pánu.
- 74 Dobrořeč země Pánu ;
chval a nade všecko ho vyvyšuj na věky.
- 75 Dobrořečte hory a pahorky Pánu ;
- 76 dobrořeč veškero rostlinstvo na zemi Pánu.
- 77 Dobrořečte prameny Pánu ;
- 78 dobrořeč moře i řeky Pánu.
- 79 Dobrořečte veliké ryby a vše, co se hýbá
ve vodách Pánu ;

I.—II. Zpěv.

- 80 dobrořečte všichni nebeští ptáci Pánu.
81 Dobrořečte všecka zvířata divoká i krotká
Pánu ;
82 dobrořeč lidstvo Pánu.
83 Dobrořeč Israel Pánu ;
chval a nade všecko ho vyvyšuj na věky.
84 Dobrořečte kněží Páně Pánu ;
85 dobrořečte služebníci Páně Pánu.
86 Dobrořečte duchové i duše spravedlivých
Pánu ;
87 dobrořečte svatí a stísněného srdce Pánu.
88 Dobrořeč Ananiáši, Azariáši a Misaeli Pánu ;
chvalte a nade všecko ho vyvyšujte na věky.
Dobrořečme Otcí i Synu i Duchu svatému ;
chvalme a nade všecko ho vyvyšujme na věky.
56 Požehnaný jsi, Hospodine, na nebeské obloze ;
úcty hodný, slavný a nade všecko vyvýšený
jsi na věky.

II. Zpěv tří jinochů. (Dan. 3, 52—57).

- 52 Požehnaný jsi, Pane Bože otců našich ;
úcty hodný, slavný a nade všecko vyvýšený
jsi na věky.
A požehnané jméno tvé slavné, svaté ;
úcty hodné a nade všecko vyvýšené po
všecky věky.
53 Požehnaný jsi ve chrámě své svaté velebnosti ;
nade všecko úcty hodný a veleslavný na věky.

II.—III. Zpěv.

- 54 Požehnaný jsi na trůně království svého ;
nade všecko úcty hodný a vyvýšený na věky.
55 Požehnaný jsi ty, který vidíš do propastí
a sedíš nad cheruby ;
úcty hodný a nade všecko vyvýšený na věky.
56 Požehnaný jsi na nebeské obloze ;
úcty hodný a slavný na věky.
57 Dobrořečte všecka díla Páně Pánu ;
chvalte a nade všecko ho vyvyšujte na věky.

III. Zpěv Davidův (1 Par. 29, 10—13).

- 10 Požehnán buď, Hospodine, Bože Israele,
otce našeho,
od věků na věky.
11 Tvá je, Hospodine, velebnost i moc,
i sláva i vítězství,
a tobě přísluší chvála,
neboť všecko, co jest na nebi a na zemi,
tvé jest ;
tvé, Hospodine, je království,
a tys nade všemi knížaty.
12 Tvé je bohatství a tvá je sláva ;
ty panuješ nade vším,
v ruce tvé je síla i moc ;
v ruce tvé jest velikost i panování nade
všemi věcmi.
13 Nyní tedy, Bože náš, děkujeme tobě,
a chválíme tvé slavné jméno.

IV. Zpěv Isajášův (Is. 12, 1—6).

- 1 »Oslavuji tě, Hospodine,
nebo když rozhorlil ses na mne,
hněv tvůj se obrátil, a tys mne potěšil.
- 2 Ejhle, Bůh je Spasitel můj!
Doufat mohu bez obavy.
Ano, má síla a sláva jest Hospodin,
neboť on stal se mojí spásou.«
- 3 Vážiti budete vody s radostí
ze studnice Spasitelovy.
- 4 Tehdy pak, ó Judovci, řeknete:
»Oslavujte Hospodina,
vzývajíce jméno jeho!
Zvěstujte národům, co učinil,
hlásejte vznešenost jména jeho.
- 5 Pějte Pánu, že velebně jednal,
budiž to známo po zemi veškeré!
- 6 Plesejte, jásejte, občané sionští,
neboť veliký jest mezi vámi
Svatý národa israelského.«

V. 1. je píseň diků, kterou zpívati budou za dob mesiášských za to, že došli spásy. — Ve v. 3. mluví prorok. — Kristus prohlásil, že je sám tím pramenem štěstí (Jan 4, 13). — V. 4. »j m é n o« = milosrdenství, dobrotivost, věrnost a jiné vlastnosti Boží, které z velikého díla spásy lidské září.

V. Zpěv Tobiašův (Tob. 13, 1—10).

- 1 Veliký jsi, Hospodine, na věky,
po všecku věčnost trvá tvoje vláda.
- 2 Neboť mrskáš ty a zase hojíš,
do podsvětí svádíš a vyvádíš zpět,
a tvé ruce nikdo uniknout nemůže.
- 3 Slavte Pána, synové Israelovi,
před očima národů jej chvalte ;
- 4 neboť právě proto rozptýlil vás
mezi národy, kteří neznají ho,
abyste mluvíce o jeho divech je učili,
že není Bůh jiný všemocný kromě něho.
- 5 On nás trestal pro naše nepravosti,
a on spasí nás pro své milosrdenství.
- 6 Hledte, co nám prokázati ráčil,
oslavujte ho se strachem a hrůzou,
svými činy velebte věčného krále.
- 7 Já budu slavit ho v zemi zajetí svého,
neboť ukázal svou velebnost na hříšném lidu.
- 8 Obratťe se tedy, kteří hřešíte,
vykonávejte před Bohem spravedlnost ;
věřte, že vám prokáže milosrdenství.
- 9 Jáť, to jest duše má raduje se z něho.
- 10 Slavte Pána všichni, které si vyvolil,
slavte dny veselé, vzdávejte mu díky.

VI. Zpěv Juditin (Judit. 16, 15—21).

- 15 Píseň prozpěvujme Hospodinu,
píseň novou zpívejme Bohu svému.

- 16 Pane můj, Hospodine, ty veliký jsi,
přeslavný mocí svou, nepřekonatelný.
- 17 Tobě sloužit musí každý tvor tvůj ;
neboť jsi řekl, a byli učiněni,
poslals ducha svého, a stvoření byli ;
a není, kdo by odpíral hlasu tvému.
- 18 Hory v základech s vodami se kolísají,
skály jak vosk se rozplývají před tebou.
- 19 Ti však, kteří strachují se tebe,
velicí budou u tebe ve všech věcech.
- 20 Běda lidu, jenž na můj rod se zdvíhá,
neboť Hospodin všemocný pomstí se na nich
v den, kdy soudit bude, navštíví je.
- 21 Dát jejich těla na pospas ohni a červům,
hořet a trpět budou na věčné časy.

VII. Zpěv Ezechiášův (Is. 38, 10—20).

Prosby (58, 10—16) a díky (17—20) za zdraví.

- 10 Řekl jsem : Prostřed života svého mám jíti ?
U bran věčnosti postrádat ostaku let svých ?
- 11 Řekl jsem : Nemám zřít Pána Boha v zemi
živých ?
Nemám vídat již člověka v sídle ticha ?
- 12 Věk můj mi svinují, stěhují jako stan kočovný
Život jak tkadlec mám navíjet — řezou mi
osnovu.

- 13 Dnes, v noci konec mi učiní ; doufat smím
do rána.
Jako lev tak drtí všecky mé kosti.
Dnes, v noci konec mi učiní.
- 14 Jak mládě vlašťovčí cvrlikám, vrkám jak
holub.
Zrak mi mdlí zdviháním, Pane, jsem zná-
silněn, zastaň se mne !
- 15 Co říci ? A co mi odpoví, když to sám učinil ?
Všecka svá léta mu vzpomenu v hořkosti
duše své.
- 16 Proto-li, Pane, má člověk žít, k tomu-li
život můj ?
Chceš-li trestati mě, zase mě obživ !
- 17 Ejhle, ve zdraví změnil se hořkost má
přebořká !
Tys tedy vytrhl duši mou z propasti zhouby,
zahodils za svá záda všecky mé hříchy.
- 18 Neb tě podsvětí neslaví, aniž smrt chválí tě ;
kdož padají v hrob, na tvou milost nečekají.
- 19 Živý, živý, ten tě ctí, jakož i já dnes ;
otec synům tvou věrnost vypravuje.
- 20 Pán mi dá zdraví, i budeme písně své zpívat
všecky dny života svého v domě Páně.

VIII. Zpěv Annin (1 Král. 2, 1—10).

Plesá srdce mé z Hospodina,
povýšen je roh můj od Boha mého.

VIII. Zpěv.

- Mluví má ústa k mým nepřátelům ;
ano, radost mám, žes mi přispěl.
- 2 Není svatého jako jest Hospodin,
— není jiného kromě tebe —
a není silného, jako jest Bůh náš.
- 3 Nemluvte dále zpupně a chlubně,
vzdalte se od úst vám staré ty řeči ;
jeť Bůh vševědoucí Hospodin,
jsou mu i myšlenky vyloženy.
- 4 Luk silných bývá překonáván,
slabí však opasují se silou.
- 5 Kdo byl dřív syt, za chléb najímá se,
kdo však hladověli, jsou syti.
Ba i bezdětná rodí mnoho dětí,
matka však četných synů slábne.
- 6 Hospodin život bere i dává,
uvádí do pekel a zas vyvádí,
- 7 Hospodin chudým i bohatým činí,
ponižuje i povyšuje.
- 8 Pozdvihuje nuzného z prachu,
a z kalu chudáka povyšuje,
aby seděl vedle knížat,
aby čestné místo dostal.
— Neboť jeho jsou stěžeje země,
na kterých vesmír On postavil. —
- 9 Nohy svých svatých opatruje,
hříšní však ve tmách umlkají.
- 10 Věru ne svou silou může co člověk ;
Hospodin, ten své odpůrce děsí,

neb na ně s nebe hromy metá,
 Hospodin soudí končiny země.
 A dává sílu svému králi,
 zdvíhá roh svého pomazaného.

V. 1. »roh« = moc a vážnost. — V. 6. »do
 pek el« = do podsvětí, na onen svět. — »vy-
 vádí« = křísí k novému životu. — V. 9. »ve
 tmách« = v neštěstí. — V. 10. »dává sílu«
 (= »zdvíhá roh«) svému králi = poma-
 zanému = Davidovi a jeho dynastii, popředně
 pak Mesiáši.

IX. Zpěv Jeremjášův (Jer. 31, 10—14).

- 10 Slyšte slovo Páně, národové,
 a zvěstujte je na ostrovech dálných.
 Rcete: Ten, který rozptýlil Israele, shro-
 máždí jej,
 a bude hlídat ho jako pastýř své stádo.
- 11 Neboť vykoupí Hospodin Jakobův lid,
 a vysvobodí jej z ruky mocnějšího.
- 12 I přijdou a jásat budou na hoře Sion,
 sběhnou se k dobrodiním Hospodinovým,
 k obilí a k vínu a k oleji,
 jakož i k dorostu bravu a skotu;
 a duše jejich bude jak svlažená zahrada
 a nebude jim třeba dále strádat.
- 13 Tehdy bude se veselit panna rejem,
 také jinoši a s nimi starci.

IX.—X. Zpěv.

Obrátím kvílení jejich v radost,
potěším a rozveselím je z bolesti jejich.

- 14 Napojím pak duši kněží tukem,
a lid můj dobrý mými naplněn bude.

Ve v 10.—14. líčí prorok Jeremjáš blahobyť národa vzkříšeného a obrozeného. — V. 14. Věřící majíce hojnost plodin budou dobrovolně přinášeti hojnost obětí, ze kterých množství příslušných dílů dostane se kněžím. — Způsobem nejdokonalejším obrozen byl lid Boží křesťanstvím, které podává zejména kněžím za pokrm dobro nejvyšší — Krista svátostného.

X. Zpěv Mojžíšův (Ex. 15, 1—19).

- 1 Zpívejme Høspodinu ; neboť slavně ukázal,
že jest veliký ;
koně i jezdce uvrhl do moře.
- 2 Silou mou a písni mou jest Hospodin,
a tak stal se mojí spásou.
On jest mým Bohem, proto ho budu slavit,
jest Bohem mého otce, proto ho budu vy-
nášet.
- 3 Hospodin jest jako bojovník,
»Všemohoucí« jest jméno jeho.
- 4 Vozy faraonovy a vojsko jeho uvrhl do moře,
výkvět jeho velmožů utopil se v Rudém moři.
- 5 Vlny je přikryly,
padli do hlubin jak kámen.

X. Zpěv.

- 6 Právice tvá, Hospodine, velikou se uka-
zuje v síle,
pravice tvá, Hospodine, potírá nepřítel.
- 7 V plnosti své moci srážíš své odpůrce,
sesíláš žár hněvu svého, který je stravuje
jak slámu.
- 8 Dechem hněvu tvého nakupily se vody,
zastavily se proudící vlny,
nakupily se proudy uprostřed moře.
- 9 Nepřítel pravil: »Poženu se za nimi, až jich
dohoním,
budu se dělit o kořist, nasytí se mstivost má
vytasím svůj meč, má ruka se jich zmocní.«
- 10 Zavál dech tvůj a přikrylo je moře ;
potopili se jak olovo ve vodách prudkých.
- 11 Kdo se ti mezi mocnými vyrovná, Hospo-
dine ?
kdo se vyrovná tobě, proslavený svatostí ?
- 12 Ty, jenž jsi hrozný, chvály hodný, divotvorný
vztáhl jsi ruku svou a pohltila je země.
- 13 V milosti své vedl jsi lid, který jsi vykoupil
v moci své jsi jej nesl k svatému sídlu svému
- 14 Povstali národové a zuřili hněvem ;
bolesti zachvátily obyvatele Filisteje.
- 15 Zarazila se knížata edomská,
moabských velmožů zmocnila se hrůza,
trnou všichni obyvatelé Kanaanu.
- 16 Velikost ramene tvého zachvátíž je strachem
a hrůzou.

nechať ztuhnou jako kámen,
dokud nepřejde tvůj lid, Hospodine,
dokud nepřejde tento lid tvůj, který se stal
tvým.

17 Uvedeš jej a zasadíš na horách svého trvalého majetku,
v tvém pevném sídle, kteréš učinil sobě,
Hospodine,
v svatyni své, Hospodine, kterou upevnily
tvé ruce.

18 Hospodin bude kralovati na věky a vždycky.

19 Když tedy koně faraonovy s jeho vozy a
jezdci vjeli do moře,
Hospodin uvedl na ně zpět mořské vody,
kdežto synové Israelovi šli po suchu jeho
středem.

V. 13. »v y k o u p i l« = vysvobodil z egyptské poroby. — V. 17. líčí další štěstí lidu Božího v Palestině, která jest trvalý majetek a sídlo Boží.

XI. Zpěv Isajášův (Is. 45, 15—26).

15 »Věru, ty jsi Bůh skrytý, Bůh Israelův,
vysvobozující.

16 Zahanbeni jsou a potupeni všichni,
vesměs odešli s potupou ti, kteří vyráběli modly.

17 Israel je spasen od Hospodina spásou věčnou.
Nebudete zahanbeni ani potupeni na věky
věkův.«

XI. Zpěv druhý Isajášův.

- 23 Při sobě samém přísahám,
z úst mých vychází slovo opravdivé, jež ne-
bude odvoláno :
- 24 Mně bude klanět se každé koleno, (skrže
mne) přísahat každý jazyk ;
- 25 řekne : »Jen v Hospodinu budu míti vítěz-
ství a sílu.
- K němu přijdou, ale s hanbou všichni, kteří
se vzpírali mu.
- 26 V Hospodinu vítězství dojde a slávy všecek
rod Israelův.«

V. 15.—17. jsou slova, která řeknou p o h a n é, až uvidí za dob C y r o v ý c h, že Israel počíná nový život. Způsobem mnohem dokonalejším počal vyvolený národ žíti znova v církvi Kristově. — Hospodin byl nejprve v národě vyvoleném takorčka »s k r y t«, později však zjevil, ukázal se i pohanům. — V. 18. Bůh velmi pečlivě uspořádal Palestinu pro svůj národ; za dob zajetí babylonského stala se pouští; to nesrovnává se s jejím účelem, dlužno ji zalidniti národem, který Bůh ze zajetí vysvobodí. Tuto svou nezměnitelnou vůli Bůh zřejmě oznamoval ústy proroků. Ta obnova národa israelského měla být odměnou za to, že počal Boha zase hledati (v. 19). — V. 20. Bůh volá pohany, kterých si Cyrus nepodrobil, aby přišli a soudili ze zkázy pohanů a z vysvobození Israelitů, že toliko Bůh národa israelského je Bůh pravý. Mnohem dokonaleji byl Israel osvobozen za dob Kristových; tehdy přicházeli pohané a vyznávali, že jediný pravý Bůh jest Bůh křesťanský.

XII. **Píseň Habakukova** (Hab. 3, 2—19).

- 2 Hospodine, slyšel jsem tvůj výrok
a zděsil jsem se, Pane, díla tvého ;
v blízkých letech učiň, by známo bylo ;
ve svém hněvu pamatuj na smilování.
- 3 Bůh od jihu přichází, Svatý s pohoří Faran.
Sláva jeho nebesa zahaluje,
a velebnosti jeho plná jest země.
- 4 Lesk jeho jako slunce, paprsky v ruce má,
v tom jest ukryta síla jeho.
- 5 Před jeho tváří kráčí smrtelný mor,
a v patách za ním přichází horečný žár.
- 6 Vystoupil a změřil zemi ;
pohleděl a rozptýlil národy.
Pukají hory věkovité,
sklánějí se odvěké pahorky,
blížíť se jako dávno se blížíval.
- 7 Ze zla děsí se stany Etiopských,
chvějí se opony země Madianské.
- 8 Zdali na řeky, rozhněval ses Hospodine ?
zdali na řeky rozhořčen jsi,
nebo na moře roztrpčen jsi,
že vstupuješ na své koně, na vozy spásos-
nosné ?
- 9 Napínáš silně lučiště své,
abys splnil přísahy, kmenům dané.
- 10 Řekami prorážíš zemi,
vidí tě hory a chvějí se,

- přival vodstva se žene,
tůně vydává ryk svůj,
hlubina ruce své zdvihá.
- 11 Slunce i měsíc se zastavují v stáncích svých,
když počaly svítit střely tvoje ;
zacházejí před leskem kopí tvého
blýskajícího se.
- 12 Za řevu šlapeš zemi,
ve hněvu děsíš národy.
- 13 Vycházíš, abys spasil lid svůj,
spasil pomazaného svého.
Srážíš hlavu s domu bezbožníkova,
strhuješ jej od základu až do hrdla.
- 14 Klneš jeho žezlům, hlavě vojska jeho,
těm, kdož se ženou jako vichor, by roz-
metli mě
s radostí toho, jenž chudšasa žere v skrytě.
- 15 Cestu činíš v moři koňům svým,
v bahně vodního množství.
- 16 Když jsem o tom slyšel, chvělo se tělo mé,
při zprávě o tom, rty mi drkotaly.
Vejdíš hrůza do mých kostí,
a budiž jí pode mnou plno ;
jen ať ušetření dojdou v den tísně,
bych vstoupil mezi lid náš přepásaný.
- 17 Neboť nebude fík mít květů,
nebude plodu na vinicích ;
zklame oliva pracně pěstovaná,
a role nepřinesou pokrmu ;

XII. Píseň Habakukova. — XIII. Zpěv Sirachovcův.

odehnán bude z ovčince brav,
a skotu u jeslí nebude.

- 18 Já však v Hospodinu budu se radovat ;
plesat budu v Bohu, mém spasiteli.
19 Hospodin, můj Pán, jest síla moje,
dá mi noby jelení,
a vítězné mě zavede na mé vyšiny,
zpívajícího žalmy.

V. 2. podává krátce obsah celého zpěvu. — Prorok ve vidu slyší »v ý r o k« Hospodinův, stano-
vící děsnou pohromu Babyloňanů, která bude spásou
a počátkem nového života lidu Božího, kterému bude
lze navrátiti se ze zajetí domů a tu čekati na spásu
mesiášskou. — V. 3.—7. líčí příchod Boha, který
bude soudit a trestati pohany. — V. 8.—11. po-
pisuje ty hrozné soudy Boží v obrazech. — V. 9
Strašné »vozy«, na kterých Hospodin pojedje, budou
drtiti Babyloňany a vynutí Israelitům svobodu a návra-
do vlasti, čímž Bůh splní dávné a časté sliby své. —
V. 12.—15. líčí ty soudy více v holé skutečnosti. —
V. 16.—19. poučuje, s jakými pocity dlužno soud
Boží očekávati prorokovi a spravedlivým Israelitům —
s bázní, ale také s radostnou důvěrou. S bázní
ježto i lidu Božímu bude mnoho trpěti; s důvěrou
že z hrozných bolestí doby zrodí se blaho lidu vy-
voleného.

XIII. Zpěv Sirachovcův (Sir. 36, 1—16).

- 1 Smiluj se nad námi, Bože všehomíru
a popatř na nás,
a ukaž nám světlo svých slitování ;

XIII. Zpěv Sirachovcův.

- 2 a pusť strach svůj na pohany,
kteří nehledají tebe,
by poznali, že není Boha kromě tebe,
a vypravovali tvé velečiny.
- 3 Zdvihni ruku svou na národy cizí,
ať vidí tvoji moc!
- 4 Neboť jako jsi ukázal na nás svou svatost
před očima jejich,
tak se proslav na nich před očima našima,
5 aby tě poznali, jakož i my jsme poznali,
že není Boha mimo tebe, Pane!
- 6 Čiň znova znamení a opakuj divy,
7 oslav svou ruku a pravé rámě,
8 vzbud' svůj hněv a vylij rozhořčení,
9 zahlad' protivníka a rozdrť nepřitele.
- 10 Urychli běh času, a pamatuj na konec,
ať vypravují divy tvoje.
- 11 Plamenem hněvu pohlcen budiž, kdo myslí,
že jest zachráněn,
a kteří trápí lid tvůj, ať jsou zahubeni.
- 12 Rozdrť hlavu knížat nepřátelských,
kteří říkají: »Nikdo se nám nevyrovná!«
- 13 Shromažď všechny kmeny Jakobovy,
aby poznali, že není Boha mimo tebe,
aby vypravovali tvé velečiny,
aby svým dědičným majetkem vládli jak
na počátku.
- 14 Smiluj se nad svým lidem, který má tvé
jméno,

nad Israelem, jež jsi přirovnal k prvo-
rozenci svému.

- 15 Smiluj se nad svým svatým městem,
nad Jerusalemem, místem svého sídla.
16 Splň Sionu nevýslovné sliby své,
a naplň svou slávou lid svůj.

XIV. Píseň Mojžíšova (Dt. 32, 1—43).

- 1 Slyšte, nebesa, co mluvím,
naslouchej země slovům úst mých !
2 Kéž se lije jak déšť má nauka,
nechať kanou jak rosa má slova,
jako přívál do zeleně,
a jako lijavec na travinu !
3 Chcíš hlásat jméno Hospodinovo !
Vzdávejte čest našemu Bohu !
4 Boží díla jsou dokonalá,
jsouť všechny jeho cesty právo ;
Bůh je věrný bez všeho klamu,
spravedlivý jest a poctivý.
5 Prohřešili se proti němu,
nečisti jsou, a ne jeho synové,
plémě zkažené a zvrhlé.
6 Tak se odplácíš Hospodinu,
národe pošetilý a nemoudrý ?
Není on otec tvůj, jež si tě opatřil,
jež tě učinil a stvořil ?
7 Rozpomeň se na dny dávné,
pomysli na všechna pokolení ;

XIV. Píseň Mojžíšova.

- ptej se otce svého a poví ti,
taž se předků svých, oni ti to řeknou.
- 8 Když Nejvyšší národy rozděloval,
když syny Adama rozlučoval,
ustanovil hranice národů
dle počtu synů Israelových.
- 9 Jeť národ Hospodinův jeho údělem,
Jakob je dědictvím jemu přiřknutým.
- 10 Nalezl ho v krajích pustých,
na místě hrůzy a širé pouště ;
vodil ho kolkolem, poučoval,
střežil jak zřítelnici oka svého.
- 11 Jak orel budí k letu svá mláďata,
jako nad nimi poletuje :
rozpjál svá křídla, vzal ho
a nosil svými perutěmi.
- 12 Hospodin sám byl jeho vůdcem,
a žádný cizí Bůh s ním nebyl.
- 13 Usadil ho v hornaté zemi,
aby jedl plodiny polní,
aby med ssál ze skalisek,
olej z nejtvrdšího kamene,
- 14 smetanu ze skotu, mléko z ovcí,
jakož i tuk jehňat a beránků
plemene Basanu a kůzlat,
spolu s nejvzácnější pšenicí,
by pil krev hroznův, ohnivě víno.
- 15 Miláček ztučněl a vyhazuje :
ztučněv, ztloustnuv, vykrmiv se

XIV. Píseň Mojžíšova.

- opustil Boha, svého tvůrce,
odstoupil od Boha, své to spásy.
- 16 Podráždili ho cizími bohy,
ohavnostmi ho roztrpčili.
- 17 Obětovali bésům a ne Bohu,
bohům, kterých nezkusili,
novým, kteří nedávno přišli,
kterých otcové jejich nectili.
- 18 Boha, jenž tě zrodil, jsi opustil,
zapomněls na Hospodina, svého tvůrce.
- 19 Viděl to Hospodin, i rozhněval se,
pro roztrpčení synů i dcer svých.
- 20 I řekl : »Tvář svou před nimi skryji
a budu hledět na jejich konce ;
jeť to pokolení zvrhlé,
synové, na něž nelze se spolehnout.
- 21 Oni mě rozhořčují nebohy,
dráždí mě svými nicotami ;
já je rozhořčím též nelidem,
podráždím pošetilým národem.
- 22 Oheň vzplane mého hněvu,
šlehat bude až na dno pekel ;
stráví zemi s jejím rostlinstvem,
zažehne i základy horstev.
- 23 Nahromadím na ně neštěstí,
a vystřílím na ně všechny své šípy.
- 24 Budou zcela stráveni hladem,
ptáci je pohltí žalostným klováním ;

XIV. Píseň Mojžíšova.

- zuby šelem na ně pošlu,
s jedem hadů v prachu se plazících.
- 25 Venku bude je hubiti meč,
doma pak strašlivé výjevy,
mládence tak jako pannu,
kojence jak člověka starce.
- 26 Myslil jsem : »Budiž veta po nich !
Vyhladím z lidí jejich památku.«
- 27 Však odložil jsem to, by mne nepřítel ne-
dráždil,
by snad odpůrci jejich se nepyšnili.
By neřekli : »Naše mocná ruka
to vše učinila, ne však Hospodin.«
- 28 Ano, je to národ bez rady,
a moudrosti v něm není.
- 29 Kéž by zmoudřeli, srozuměli,
a kéž by myslili na své konce !
- 30 Jak může jeden honit tisíc,
a dva zahnatí deset tisíc ?
Zdaž ne, že je Bůh jejich prodal,
a že Hospodin je vydal ?
- 31 Nenft náš Bůh jak bohové jejich,
i naši odpůrci musí to dosvědčit.
- 32 Vinice jejich je z vinice sodomské,
jakož i ze zahrad gomorrských ;
hrozny jejich jsou hrozny žlučové,
a zrnka jejich jsou náramně hořká.
- 33 Dračí žluč je víno jejich,
jed zmije, proti němuž léku není.

XIV. Píseň Mojžíšova.

- 34 Není to u mne uloženo,
zapečetěno v mých pokladnách ?
- 35 Mně přísluší odvěta, já to kdys oplatím,
až bude klesati jejich noha ;
blízek je den jejich zkázy,
rychle časy ty se dostaví.
- 36 Hospodin práv lidu svého se ujme,
smiluje se nad svými sluhy,
když spatří, že ruka je vysílena,
obklíčení že jsou sesláblí,
a že ostatní zahynuli.
- 37 Pak řekne : »Kde jsou jejich bohové,
na které se spoléhali,
- 38 z jejichž obětí tuk jídali
a z jejichž liteb pivali víno ?
Nechť vstanou a vám přispějí na pomoc,
nechť vás v bídě ochraňují.
- 39 Vizte, že já jsem sám jediný,
mimo mne, že jiný Bůh není.
Já život беру a já jej dávám,
já raním a zas uzdravuji,
a nikdo nemůže z ruky mé vyprostit.
- 40 Pozdvihuji k nebi svou ruku
a pravím : »Jakože na věky žiji,
- 41 až naostřím svůj meč jak blesky,
a ruka má až chopí se soudu,
odvetím se svým protivníkům,
a svým nepřátelům odplatím.

XIV. Píseň Mojžíšova.

- 42 Opájet budu šípy své krví,
meč můj bude hltati maso
z krve zabitých a zajatců,
z nepřátel hlav obnažených.«
- 43 Chvalte, národové, lid jeho,
neb pomstí krev svých služebníků,
odplatí jejich nepřátelům,
a usmíří zemi svého lidu.

V. 4.—6 b. podává základnou myšlenku celé písně: Bůh zůstává nejvýše věrným lidu svému, třebaže lid se mu zpronevěruje. — V. 6 c.—14. vypočítává rozmanitá dobrodiní Boží, prokázaná lidu Božímu. Čím větší ta dobrodiní, tím větší nevděk Israelův, který popisuje v. 15.—18. — V. 19.—25. líčí trest, kterým Bůh Israele stihne. — V. 26 n. připomíná, že ty tresty nezničí Israele, aby pohané nad ním nezvítězili dokonale. Jsoutě nábožensky i mravně zvrhli (v. 28.—33.) Trest pohanů bude spásou potrestaných Israelitů (v. 34.—42.) Prozřetelnost Boží a zvrhlost pohanů jest jako na listině v archivu, uložené v mysli básníkově. (= »t o« v. 34.) Z té listiny básník takoruka čte naději, že Bůh užije národa israelského k tomu, by pohany potrestal. — V. 43. je d o s l o v veliké písně.

Dodatek.

Klaněti se Bohu možno žalmy: 28, 94—96, 98, 134 n.

Pokoru vyslovovati možno žalmy: 6, 26, 29, 61, 123, 126, 130, 138.

Důvěru v Boha vyslovovati možno žalmy: 10, 20, 22, 26, 30, 32 n, 41, 43, 45, 53, 56, 60 n, 90, 120, 122—124, 126, 128.

Lásku vzbuzovati možno žalmy: 26, 41, 61 n, 72, 83, 136.

Spojovati se s Bohem možno žalmy: 4, 13, 15, 22, 24, 30, 33, 39, 41, 44, 61, 124, 130.

K modlitbě ranní hodí se žalmy: 3, 5, 62, 89, 94, 115, 120, 122.

K modlitbě večerní hodí se žalmy: 4, 30, 90, 133.

Před sv. zpovědí hodí se žalmy: 31, 50, 122.

Po sv. zpovědi hodí se žalmy: 102, 118.

Před sv. přijímáním hodí se žalmy: 14, 23, 25 n, 33, 41 n, 83 n, 85, 115.

Po sv. přijímání hodí se žalmy: 15, 22, 72, 80, 95 n, 97, 99, 143—150, zpěvy díky na str. 276 nn.

- K duchovnímu přijímání hodí se žalm: 62.
- K pobožnosti mešní: Předě mši sv. 22, 83. Ke stupňové modlitbě: 41 n. K introitu: 23, 28, 99. Ke kolektám: 5, 27, 53, 56, 60, 69. Při epištole: 30, 36, 77, 80, 104—106. K evangeliu: 28, 118. Ke kredo: 26, 92, 115. K obětování: 19, 39. Když si kněz omývá ruce: 25. K sekretám: 65, 85, 87. Ku prefaci: 95, 98. Po sanktus: 49. Při vzpomínce za živé: 121, 145. Při proměně: 66. Po pozdvihování 21. Při vzpomínce za mrtvé: 129. Ku přijímání: 14, 22, 33, 62, 72, 80. Po přijímání: 106, 110, 115, 117, 144. Při požehnání: 66, 133. Po mši sv.: 84, 116. Zpěvy tří jinochů v ohnivě peci (str. 270—278).
- Modlitba v nemoci: 6, 29, 37, 40, 90.
- Modlitba v pokušení: 38, 72, 76, 138.
- Modlitba za setrvání v dobrém: 24, 26, 123 n, 126.
- Modlitba za církev: 44 n, 47, 65, 75, 79 n, 86, 93, 110, 121, 132, 146 n.
- Modlitba za papeže: 19 n, 82, 88.
- Modlitba za šťastnou hodinu smrti: 6, 14—16, 19, 22, 30, 38, 85, 87, 89 n, 90, 119, 121, 123 n, 125 n.
- Modlitba za v Pánu zesnulé: 5—7, 22, 24, 26, 29, 39—41, 50, 55, 62, 64, 87, 89, 114, 119 n, 129, 137, 141 n, 145, Píseň Ezechjášova (str. 281 n).

OBSAH.

	Strana
Úvod do Žaltáře	3
První kniha žalmů s poznámkami*)	6
Druhá kniha žalmů	81
Třetí kniha žalmů	126
Čtvrtá kniha žalmů	157
Pátá kniha žalmů	186
Poznámky k žalmům 41—150*)	250
Zpěv tří jinochů (Dan. 3, 57—88, 56)	276
Druhý zpěv tří jinochů (Dan. 3, 52—57)	277
Zpěv Davidův (1 Par. 29, 10—13)	278
Zpěv Isajášův (Is. 12, 1—6)	279
Zpěv Tobiašův (Tob. 13, 1—10)	280
Zpěv Juditin (Judit. 16, 15—21)	280
Zpěv Ezechiášův (Is. 38, 10—20)	281
Zpěv Annin (1 Král. 2, 1—10)	282
Zpěv Jeremjášův (Jer. 31, 10—14)	284
Zpěv Mojžíšův (Ex. 15, 1—19)	285
Zpěv druhý Isajášův (Is. 45, 15—20)	287
Zpěv Habakukův (Hab. 3, 2—19)	290
Zpěv Sirachovcův (Sir. 36, 1—16)	292
Zpěv druhý Mojžíšův (Dt. 32, 1—43)	294
Dodatek: Kdy kterých žalmů lze použiti	300

*) Poznámky k žalmům 41—50 nebyly přičiněny ke každému žalmu zvláště jako v knize první (Ž 1—40), ale byly zařazeny do zvláštního souborného oddílu na konci Žaltáře. Bylo vyhověno těm, kterým se zdá, že jednolitá sazba znění žalmového jest méně vkusně přerývána poznámkami a že by vnější úprava získala, kdyby poznámky, drobnějším tiskem sazené, byly až na konec knihy umístěny.